

PEKKA ERVAST

Pahan voittaminen

Ruusu-Risti

Pekka Ervast

Pahan voittaminen

RUUSU-RISTI

Kirjapaino Universal Oy, Helsinki 1964

Digitalisoitu näköispainos 2006

Esipuhe

Tämä esitelmäsarja julkaistaan nyt ensimmäisen kerran. Pekka Ervast piti nämä esitelmänsä keväällä v. 1930 (12. 1.— 23. 3.). Eri henkilöt kirjoittivat ne muistiin pikakirjoituksella, ja kukin sitten kurrentille, minkä jälkeen P.E. yleensä luki ne lävitse. — Filosofianmaisteri Uuno Pore on tälläkin kerralla laatinut ne painokuntoon.

Korjausluvussa on ollut erinomaisena apuna varanotaari Irja Silén.

Teos kustannetaan Hilda ja Aapo Pihlajamäen rahaston varoilla.

Helsingissä elokuussa 1964.

Ruusi-Ristin Kirjallisuusseura ry.

I Boodhisattva, Buddha ja Kristus

Pieneksi saareksi maailman meressä nimitetään välistä tätä meidän maapalloamme. Ja täytyyhän meidän tunnustaa, jos hetkeksi asetumme maapallomme ulkopuolelle katselemaan sitä, vaikkapa vain meidän aurinkokuntamme kannalta, että se on kovin pieni, pieni pyörä, joka kulkee rataansa tässä mahdottoman suuressa aurinkokunnassa. Tässä meidän aurinkokunnassamme on toisiakin palloja, planeettoja, jotka kiertävät säännöllisiä ratojaan auringon ja myös meidän maapallomme ympäri. Ja jokainen näistä planeetoista on, kuten olemme tottuneet ajattelemaan, jonkinlainen elävien olentojen koulu. Nämä planeetat ovat kaikki erilaisia kouluja ja vieläpä ehkä erilaisten olentojen, sillä elämismahdollisuudet ovat jo fyysisesti katsoen erilaiset eri planeetoilla. Niissä asuvat olennot ovat siten erilaisia ja eri kehityskannalla. Meidän on turha ajatella, minkälaiset olosuhteet ovat toisilla planeetoilla; riittää, jos saamme vähänkin oikean käsityksen siitä, minkälaiset ne ovat omalla planeetallamme. Niitä olemme kutsutut tutkimaan, ja ei ainoastaan tutkimaan, vaan myös elävällä tavalla ratkaisuun.

Kun katselemme noita planeetakouluja, ja vertaamme niihin omaamme niin huomaamme, kuten Madame Blavatsky sanoo ”Salaisessa Opissa”, että tämä meidän planeettamme on sellaisessa ikäkaudessa eli kehitysvaiheessa, että sillä on syntynyt ihminen. Kaikki korkeat olennot ovat aina kulkeneet ihmisasteen kautta, sillä inhimillinen kehitysaste on erittäin kriittinen vaihe. Sentähden sellainen planeetta, joka on omistettu ihmisen syn-

tymiselle ja kehitykselle, on tärkeimpiä planeettoja aurinkokunnassa, sillä koko se planeetta on silloin samalla myöskin kriittisessä ja vaikeassa kohdassa omassa kehityksessään. Viisaat sanovat, että kaikessa kehityksessä on inhimillinen aste niin tärkeä, niin vaikea sentähden, että silloin vasta synnytetään ja luodaan yksilöllinen olento, josta on tuleva jumalainen olento. Tämä yksilöitymisprosessi ja sitten ihmisenä kehittyminen on niin vaikea ja vaarallinen, siinä ei ole kysymyksessä jokin luonnollinen kehitysprosessi, joka tapahtuu aivan kuin itsestään, vaan siinä on kysymyksessä merkillinen eettinen kehitysprosessi, jolloin kyseessäolevan ihmisolennon on itse tehtävä valinta, niinkuin meidän on tapana sanoa, hyvän ja pahan välillä. Ja jotta hän oppisi hyväksi todellisessa mielessä, jumalaiseksi olennoksi, joka on valinnut hyvän ja tahtoo palvella hyvää omasta, sisäisestä vakaumuksestaan, täytyy hänen vapaasta vakaumuksesta osata tehdä tämä valinta. Ei riitä, että jumalat maailmankaikkeudessa olisivat sellaisia olentoja, jotka eivät tiedä, minkä tähden he tahtovat tehdä hyvää, miksi he ovat valinneet hyvän. Sentähden on ihmisaste niin merkillinen, että siinä ihminen asetetaan tuohon kriittiseen hyvän ja pahan kouluun, ja hänelle sanotaan: valitse. Ihminen kyllä valitsee hyvän, mutta sen kysymyksen takana on suunnattomia sisäisiä tuskia ja kärsimyksiä ja itsensä voittamista, sillä kriittisyys ja vaikeus on siinä, että paha vetää suunnattomalla voimalla yksilöllisyyttä puoleensa. Itsekkyys on houkuttelevampi alussa inhimillisellä asteella kuin epäitsekkyys; ja ihmisen on käytävä monenlaisten vaiheiden läpi, ennenkuin hän osaa valita hyvän, ennenkuin hän tahtoo sen valita. Sentähden on tuo koulu niin tuskallinen; sentähden nimitetäänkin tätä maapalloa ”*tuskallisten ponnis-*

tusten kouluksi". Täällä luodaan ihminen. Ihminen on synnytetty, ja häneltä kysytään: tahdotko luoda ihmisen? Kuinka tämä on mahdollista ja kuinka se käy päinsä? Jos koetamme hengessämme ja mielikuvituksessamme katsella tätä asiaa aivankuin ulkoa päin, tuolta kaukaa, maapallo silmiemme edessä, niin näemme, kuinka maapallo annetaan aikojen aamulla jonkun suuren, kauniin, ihmeellisen korkean ja viisaan valo-olennon huostaan. Tälle valo-olennolle uskotaan maapallon vaikea koulu. Se on itse tuolle planeettahengellekin, johtavalle olennolle, vaikea ja tuskallinen, sentähden, että hänen täytyy peittää ja salata itsensä, kokonaan naamioida itsensä, olla ikäänkuin poissa näyttämöltä ja ainoastaan päästää valloilleen tuossa koulussa ihmeellinen, korkea, hyvä, luova voima. Luomisvoiman mysteeri päästetään irti tällaisessa koulussa tällaisella pallolla. Me ymmärrämme, että pahaa ei voisi olla olemassa ilman hyvää, ei saastaa ilman pyhää, niinkuin ei väärää rahaa ole olemassa ilman oikeaa rahaa. Täytyyhän olla olemassa ensin oikeaa rahaa, sitten vasta voi olla väärää. Täytyy olla olemassa ensin hyvä, sitten vasta paha, ensin hyvä ja puhdas, sitten vasta voi olla saastainen ja epäpuhdas ja epäpyhä. Ja se voima, jonka tuo ihmeellinen valo-olento päästää vapaaksi tuossa koulussa tällä meidän maapallollamme, maapallon elämään, se on, niinkuin sanottu, luomisvoima, joka on kaksinainen, se on luomisvoima sekä tuossa puoleksi aineellisessa merkityksessä eli sunjunjatkamisvoima, että myös sisäisesti hengen ja järjen luova voima, mielikuvituksen voima. Se on sukupuoli-voima, mutta se on itse pyhä henki samalla. Sitä se on sisäisesti. Tämän maapallon sisimmissä kammioissa se on Pyhän hengen luova voima, jota tuosta valo-olennosta aina valmistuu ja säteilee ulos. Ihminen on sellainen

olento, jossa pitkän kehityksen tuloksena on syntynyt minuuks. Tämä inhimillinen minuuks joutuu sitten luonnonvoimien temmellyskentäksi, kamppailuun niiden kanssa. Ja se saa tämän kaikista merkillisimmän voiman, suvun- jatkamisvoiman ja hengen luovan voiman itseensä. Ihminen pienenä minänä, jonkunlaisena kapalolapsena, joutuu tekemisiin elämän salaperäisten, suurten voimien kanssa.

Ja siinäkin mielessä tämä voima, joka elää ihmisen sisässä, on kaksiteräinen, että se saa aikaan aistimuksen ja tuntemuksen kannalta nautintoa ja kärsimystä. Ja siitä seuraa, että yleensä vastakohtat luonnossa ja elämässä selviävät tuollaiselle ajattelevaksi kehittyvälle olen- nolle. Tässä koulussa alkavat vastakohtat näkyä, hyvä merkityksessä nautinto, paha merkityksessä kärsimys. Tämä on ensimmäinen vastakohta. Nämä sitten yhä enemmän sivistyvät, moralisoituvat, mutta alkuperäiset aistimukset kohdistuvat pääasiassa omaan inhimilliseen muotoon.

Jos ihmiskunta jätettäisiin yksin vain syömään, niin- kuin sanomme, hyvän- ja pahantiedon puusta, silloin meillä ei olisi takeita siitä, kuinka kauan kestäisi, ennen- kuin nousisi ihmisyksilöitä, jumalaisia yksilöitä. Sillä kukaties nuo pienet ihmisyksilöt joutuisivat harhateille, pois Jumalasta, nautintojen valtaan, ainoastaan nautin- toja hakemaan. Sentähden ei elämä ole niin järjestetty, ei tässä meidänkään aurinkokunnassamme — että tämä planeetta, joka on annettu ihmisminnan syntymän ja ke- hityksen kouluksi, olisi jätetty oman itsensä varaan. Sehän olisi silloin aivankuin maa, jossa vallitsisi täydellinen anarkia, jossa vain olisi muutamia sellaisia ihmis- yksilöitä, jotka ajattelevat muutakin kuin omaa itseään ja omaa elämäänsä. Heillä ei olisi mitään johtoa; ennen-

kuin kaukaisten aikojen perästä kenties joku nousisi voimassa ja älykkyudessa; mutta luultavasti pahassa, sillä hyvästä ei olisi niin paljon tietoa alussa. Sentähden meidän maapalloammekaan ei ole jätetty oman onnensa nojaan. Niin ei ole tapana maailmankaikkeuden elämässä. Maailmankaikkeuden suuri talous on järjestetty sillä tavoin, että vanhemmat pitävät aina huolta nuoremmista. Eihän lastakaan tässä meidän elämässämme jätetä yksin, vaan vanhemmat tuntevat velvollisuudekseen hoitaa ja kasvattaa sitä. Sentähden, kun meidän planeettamme oli nuori ihmiskunnan kannalta, kun ihmiskunta oli siinä vasta syntynyt, määrättiin sille apua jostakin muualta, niinkuin aina olemme toistaneet. Jostakin toisesta tähdestä tuli tänne apua, sellaisesta kiertotähdestä, jossa oli kehittyneempiä ihmisolentoja. En tarkoita silloin yksinomaan sitä, että ne siellä toisessa tähdessä olisivat olleet ulkonaisesti meidän kaltaisiamme, vaan he olivat ihmisiä siinä merkityksessä, että he olivat ratkaisseet kysymyksen hyvästä ja pahasta, valinneet hyvän, olivat siis ratkaisseet ihmisen probleeman, luoneet täydellisen ihmisen. Muutamat sellaiset olennot ja heidän auttajansa saivat käskyn siirtyä tänne meidän maapalloomme olemaan täällä meidän johtajinamme ja suojelejinamme, auttajina meidän pienelle vastasyntyneelle ihmiskunnallemme.

Vanhassa testamentissa, jota kristittyjen kesken pidetään arvokkaana ja pyhänä kirjana, on viitattu siihen kun on puhuttu Melkisedekistä, Saalemin ruhtinaasta, suuresta rauhanruhtinaasta ja hänen auttajajoukostaan, jotka siirtyivät tänne. Melkisedekistä sanotaan, ettei hänellä ollut isää eikä äitiä. Hän oli hyvin merkillinen kuningas Vanhassa testamentissa. Hänestähän puhutaan Abrahamin yhteydessä. Hän siunasi Abrahamin, ja Ab-

raham maksoi hänelle kymmennykset voittosaaliistaan sotaretkellä. Muuta ei juuri kerrota hänestä siellä. Sitten Uudessa testamentissa kerrotaan, että Jeesus Kristus oli *ylimmäinen pappi Melkisedekin mukaan*. Siinähan siis tavallaan viitataan siihen, että *Melkisedekillä oli jonkinlainen koulu, yliopisto*, jossa Jeesus Kristuskin kävi ja jossa hän suoritti joitakin tutkintoja, koska hän oli sen mukaan *ylimmäinen pappi*.

Tämä nimi ”Melkisedek” tarkoittaa siis tuota muualta tullutta Salaista Veljeskuntaa, joka perusti tänne inhimillisen ja jumalaisen akatemian ja joka valvoo ihmiskunnan henkistä elämää ollen sille opettajana. Melkisedek ja hänen joukkonsa tulivat siis tänne ihmiskuntaa auttamaan ja opettamaan siten, että he ihmisille näyttäisivät tien, näyttäisivät, miten heidän tulee syödä hyvän- ja pahantiedon puusta, miten menetellä ja käyttäytyä, että he tulisivat valinneeksi oikean ja hyvän, ja miten he sitten saavuttaisivat inhimillisen päämäärän, joka on *ikuinen elämä*. Tätä he tulivat opettamaan.

Me tiedämme, niinkuin täällä aina on sanottu, että meidän iankaikkinen elämämme on Kristuksessa, siinä kosmisessa elämässä, jota nimitämme Kristukseksi kosmisessa merkityksessä. Siis voisimme sanoa, että Melkisedek ja hänen akatemiansa tulivat opettamaan meille, miten voisimme löytää Kosmisen Kristuksen, tulla osallisiksi siitä henkisestä elämästä, joka ihmisille tarjoutuu, ja joka pyrkii ihmiskunnan luo sitä elähdyttääkseen, nostakseen iankaikkiseen kuolemattomuuteen. Siis Melkisedek ja hänen auttajansa elivät kaikki Kristuksessa. Luonnollisesti he elivät Kristuksessa. Ja voisimme vielä sanoa, että jos nimitämme Kristusta, niinkuin aina on nimitetty tätä kosmista, mystistä elämää vanhoissa pyhissä kirjoituksissa, Elämänpuuksi, niin Melkisedek ja

hänen ystävänsä tulivat tänne maan päälle ja toivat perustaessaan jumalaisen akatemian tänne, aivankuin oksan *tästä Elämänpuusta* eli banianpuusta, ja istuttivat sen tänne. Mutta me emme voi sanoa, että he olisivat tuoneet itse *Elämänpuun*. Itse he elivät siinä Elämänpuussa voimatta kuitenkaan tuoda sitä sellaisenaan maan päälle. Ja miksi he eivät voineet? Siitä yksinkertaisesta syystä, että he tulivat tänne muualta. Me ymmärrämme tämän, jos ajattelemme pientä vertausta. Ajatelkaamme, että jossakin maassa tällä meidän pallollamme asuisi kansa anarkistisessa tilassa, mahdollisesti keskinäisessä sodassa ja ilman johtajaa. Sitten jokin sivistynyt valtakunta lähettäisi joukon ihmisiä heitä kasvattamaan ja opettamaan — älkäämme ajatelko meikäläisiä olentoja, ei mitään kenraalia ja sotajoukkoa. Joku viisas ja hänen auttajansa tulisivat tuon kansan keskuuteen ja alkaisivat sitä opettaa ja neuvoa, näyttää esimerkkiä ja hyviä tietoja ja taitoja ja järjestäisivät sille yhteiskunnan. He tietenkin paljon opettaisivat ja valaisisivat noita ihmisolentoja, mutta jos he eivät olisi aivan samaa sukua ja heimoa, niinkuin he eivät olisikaan tällaisissa oloissa, joita ajattelemme, vaan aivan toista kansaa, niin vaikka he oppisivat tuon kansan kielen ja koettaisivat tehdä tarkoituksensa selväksi, niin he eivät voisi täydelleen auttaa sitä kansaa, koska eivät olisi kasvaneet samoissa oloissa. He eivät saattaisi olla yhtä tuon kansan sielun kanssa ja ymmärtää jokaista yksilöä erikseen.

Tuo vertaus on ontuva, mutta otimme sen ajattelun luonnollisia oloja, kuinka vaikea meidänkin olisi ymmärtää toisia kansoja. Jos sanoisimme, että nuo viljit olisivat neekereitä ja me valkoihoisia, niin meidän olisi hyvin vaikea ymmärtää heitä kokonaan ja saavut-

taa heidän luottamustaan, vaikka olisimme heitä paljonkin opettaneet. Me emme osaisi tunkeutua heidän sieluunsa, ennenkuin he itse alkaisivat ymmärtää itseään ja tuoda esille, mitä heidän sisässään on.

Jos siis tahtoisimme sanoa ajatellessamme maapalloa ja oloja täällä, että itse tuon Kosmisen Kristuksen pitäisi *Elämänpuuna tulla istutetuksi tälle pallolle*, eikä vain oksan siitä, silloin ymmärrämme, että Kristuksen pitäisi välttämättä tulla esille ja syntyä jonkun kautta, joka olisi itse tämän maapallon asukas. Ei Hän tule opettamalla, vaan syntymällä tänne. Ei Hän tule niin, että joku kertoo Hänestä ja näyttää, että hänessä on Kristus, vaan niin, että miljoonien vuosien kuluessa yksi toisensa perästä saa vähän tätä Kristusta, kunnes lopulta joku voi ottaa kokonaan Hänet vastaan ja aivankuin istuttaa Elämänpuun tämän elämän yrttitarhaan.

Kun tältä kannalta katsomme asiaa, silloin ymmärrämme Salaisen Veljeskunnan suhteen meidän maapalloomme ja ihmiskuntaamme sekä sitten Kosmisen Kristuksen suhteen. Melkisedek ja hänen auttajansa olivat kuin professoreja, jotka tulivat tänne muualta, perustivat tänne yliopiston ja sanoivat, minkälaisia tutkintoja on suoritettava päästäkseen arvoasteisiin tässä yliopistossa, opettaen samalla ihmisille, millä tavoin heidän tuli hankkia niitä tietoja. Minulle persoonallisesti on hyvin kuvaava tuo vertaus yliopistosta ja professoreista, vaikka tuo akatemia on niin paljon korkeampi ja myös professorit, kuin tämän maailman yliopistoissa. Tuo, joka tuli muualta, on *niin korkea rehtori*, että ilman hänen suostumustaan ei kukaan voi tulla miksikään, ei saavuttaa asteita, jollei hän anna lupaa, jollei hän anna tähtensä loistaa. Sellainen on järjestys. — Ja meidän ihmiskunnastamme tietenkin monet yksilöt, yksi toisensa

perästä ihastuivat näihin opettajiin ja auttajiin ja siihen kaikkeen, mitä heille näytetään aluksi kuvina ja näköaloina, silloin kun kieli vielä oli köyhä, ja sitten tässä viidennessä juurirodussa, jossa järki on kehittynyt enemmän kuin ennen, puhumalla ja kirjoittamalla, filosofisemmassa muodossa. Ihminen toisensa jälkeen innostui ja alkoi ymmärtää, että hän on suurenmoisessa koulussa ja ettei hänen pidä suinpäin syöstä oman itsekkyytensä mukaan, nautintoon ja pahaan, vaan hänen täytyy valita, saada itselleen elämänihanne, jonka puolesta kannattaa elää ja kuolla. Yhä useampi ihminen tällä maapallolla ja tästä meidän ihmiskunnastamme sai ihanteen itselleen, alkoi kulkea eteenpäin, kasvattaa itseään, asettaa oman voimansa elämän tahdon mukaiseksi ja voittaa itsessään sitä suurta itsekkyyttä, johon luonnonvoima hänen sisässään aivankuin kutsuu. Yhä useampi ihminen alkoi huomata, että se olento, joka on tämän meidän planeettamme takana ja joka pitää meitä kovassa koulussa ja ahdistuksessa, on sellainen, joka meille näyttäytyy vain naamioituneena, ettemme tiedä, onko hän edes muuta kuin naamio. Se yllyttää meitä ensin kuin pahaan. Se sanoo: ”Sinä olet maailman lapsi, sinun täytyy tulla toimeen tässä elämässä, ajatella omaa onneasi, pyrkiä nautintoon, rikkauteen ja valtaan.” Sellainen suuri houkutus elää ihmisen sisällä, ja se on samalla kuin suuri houkutteleva luonnonvoima hänen sisässään, joka kutsuu ja houkuttelee häntä. Ei ole ollenkaan niin helppoa kuin meistä voi tuntua jonakin juhlahetkenä luopua kaikesta itsekkyydestä, joka on niin lähellä ihmistä. Ja me olemme sangen kehittymättömiä vielä tai sitten tekopyhiä, jos luulemme, että voimme noin vain luopua itsekkyydestä. Todellisuudessa se on hirmuisen vaikeaa, sillä se on voima, joka elää meidän

sisässämme, tahtoo pakottaa meitä kaikkeen itsekkyyteen ja nautintoon. Sentähden ihmisistä tuntuu melkein mahdottomalta ja ylivoimaiselta tuollainen itsekasvatus, johon suuret opettajat ovat alusta lähtien häntä vaatineet. Se tuntuu niin mahdottomalta, että hän melkeinpä voimattomana huudahtaa: ”Ei ole mahdollista, että minun täytyy luopua onnesta ja omasta itsestäni!” Mutta suuret opettajat ovat aivan rauhallisina aina sanoneet: ”Nouse, herää ja etsi opettajia!” Niin kaikuu meille viidennelle juurirodulle huuto, sillä ihminen voi voittaa, hän on ihminen sitä varten, että hän voittaisi. Siis turhaa on liiaksi itkeä ja tuskitella. ”Voita itsekkyyks, kunnianhimo, kaikki, mikä sinussa on pahaa! *Me olemme voittaneet* ennen sinua; kulje meidän järjessämme.” Näin ovat aina suuret opettajat sanoneet, ja se on rohkaissut ihmisyksilöitä. Toinen toisensa jälkeen on yrittänyt, kamppaillut ja taistellut, ponnistanut, langennut ja nussut. Ja aina silloin tällöin on syntynyt ihminen, joka on niin pitkälle päässyt, että hän on tullut boodhisattvaksi, niinkuin Intiassa sanotaan. Ja se merkitsee, että hänen todellinen olemuksensa on boodhia eli viisautta; hän on tullut kuin viisauden ilmennykseksi, hänen olemuksensa on viisautta. Niitä ei ole kovin monta syntynyt meidän ihmiskunnastamme, mutta kuitenkin muutamia. Ja jokaisella boodhisattvalla on sitten taas mahdollisuus tulla buddhaksi. Hänen täytyy silloin monta, monta kertaa syntyä boodhisattvana, mikä merkitsee, että hänen täytyy monta kertaa syntyä maailmaan sitä varten, että hän tekisi työtä ihmiskunnan hyväksi ja opettaisi ihmiskuntaa. Hän opettaa silloin toisia ihmisiä boodhisattvana, kun hän itse on aivankuin viisauden ruumistuma, kun hänen olemuksensa on boodhia. Ja kerran toisensa

perästä hän syntyy ja opettaa sillä tavoin ihmisiä, ja lopulta hänelle tarjoutuu tilaisuus tulla buddhaksi.

Välistä vanhoissa intialaisissa järjestelmissä kuvataan asioita myöskin niin, että joku boodhisattva on kuin korkein, ja hän on kuin ihmiskunnan opettajan virassa. Ja uudenaikaisissa teosofisissa kirjoituksissa on puhuttu boodhisattvasta juuri sillä tavoin. Hän on olento, joka hoitaa opetustointia maan päällä, mutta itse hän pysyy salassa. Hän voi syntyäkin tänne, mutta myös käyttää opetuslapsiaan välikappaleina. Ja sanotaan, että tuollaisia boodhisattvoja on ainoastaan muutamia meidän historiassamme ja kehityksessämme. Se boodhisattva, joka tuli Buddhaksi ja esiintyi Buddhana *500 vuotta ennen Kristusta*, on ihmiskunnan nykyisen edellinen boodhisattva. Kun hän tuli Buddhaksi, hän luovutti kruununsa toiselle. Intialaisissa kirjoissa kerrotaan, että kun silloinen boodhisattva syntyi Siddhartha-perheeseen Gautamana, niin hän taivaassa otti kruunun päästään ja laski sen toisen boodhisattvan päähän, josta sitten hänen jälkeensä piti tulla ihmiskunnan boodhisattva. Ja se Boodhisattva, joka 2500 vuotta sitten otti kruunun nykyiseltä Buddhalta, jatkaa yhä tätä korkeinta opetustointia maan päällä ja valaisee ihmiskuntaa aina siihen saakka, kunnes hän tulee buddhaksi. Ja Madame Blavatsky viittaa siihen, niinkuin intialaisissakin kirjoissa sanotaan, että se Boodhisattva, joka nyt on sinä, tulee vielä olemaan joitakuuta tuhansia vuosia siinä toimessa, ennenkuin hänestä tulee buddha. Ja sanotaan, että hänestä tulee Maitreeja-Buddha. Kun Buddha on sanonut, että ”Maitreeja-Buddha ilmestyy minun jälkeeni”, niin siitä on tehty se johtopäätös, että Maitreeja-Buddha oli Kristus. Mutta Madame Blavatsky ja toiset kirjoitukset sanovat, et-

tä vasta 5000 vuotta Buddhan jälkeen tulee nykyinen Boodhisattva buddhaksi, joten siihen vielä olisi aikaa noin 2500 vuotta. Tämä on Okkultinen näkökanta, sillä vaikka jotkut voisivat ajatella, että Jeesus Kristus oli Maitreeja-Buddha, niin parempi ja okkultisesti oikeampaa on, ettemme nimitä Jeesus Kristusta Maitreeja-Buddhaksi, vaan ajattelemmme, että hän oli aivan toinen olento, niinkuin kohta koetan kuvata.

Tämä nykyinen Boodhisattva, joka siis nyt on opettajana, otti vastaan toimensa entiseltä boodhisattvalta, joka on nyt Buddha. Ja mitä merkitsee, että tuosta entisestä boodhisattvasta tuli Buddha? Se merkitsee, että hän oli valmis, että hän oli saavuttanut korkeimman ihmillisen kehityksen, täydellisyyden, ja että *hän ei enää synny takaisin maan päälle ihmisenä*. Hän voi kyllä ilmetä henkilössä, mutta siinä on aina mysteeri mukana: mutta itse hän ei synny ihmisenä. Hän voi kyllä elävöittää toista ihmistä, inspiroida toista korkeasti kehittyntä olentoa maan päällä, koska hän on elävä voima itse. Niin kauan kuin ihminen on boodhisattva, hän on aivan samanlaisessa asemassa kuin alkuperäiset professorit tuossa alkuperäisessä salaisessa akatemiassa. Kun ihminen tulee boodhisattvaksi, oli hän sitten virassa tai ei, hän on niinkuin professori, hän on opettaja, mutta kun hänestä tulee buddha, niin hän on luopunut opettajan-toimesta, noussut sen yläpuolelle. Hänestä on tullut vain elävä voima; hän on kokonaan sulautunut Kristukseen ja hän onkin kuin osa Elämänpuusta, banianpuusta.

Se Buddha, joka tuli siksi 500 vuotta e.Kr., ei vielä saattanut omaksua fyysisessä olomuodossaan Kosmista Kristusta niin kokonaan, että hänestä olisi voitu sanoa: hän istutti maan päälle Elämänpuun eli banianpuun, Kosmisen Kristuksen. Hän ei voinut tehdä sitä vielä.

Hänen aivonsa, järkensä, sydämensä ja olemuksensa oli kyllä täytynyt Kosmisella Kristuksella, mutta ei aivan kokonaan. Hän itse saavutti kyllä vapauden, mutta hän ei saavuttanut sitä vapautta muuta kuin elämässä, ei vielä kuolemassa. Yksi salaisuus oli vielä jäljellä: kuoleman voittaminen. Buddha tietenkin voitti kuoleman omassa elämässään sillä tavoin, että hän oli rakentanut itselleen kuolemattoman ruumiin, jossa hän elää näky-mättömässä maailmassa, mutta hän ei voittanut kuolemaa fyysisessä ruumiissaan. Hän eli vanhaksi, mutta kuoli sitten ja siirtyi pois henkimaailmaan. Mutta oli jäljellä vielä kuoleman voittaminen tässä näkyvässä elämässä, ja siihen pystyi ensimmäisenä Jeesus Kristus, joka syntyi maan päälle 500 vuotta Buddhan kuoleman jälkeen. Jeesus Kristus *ei ole Boodhisattva*, se Boodhisattva, jolle Buddha oli jättänyt opetustoimensa, vaan hän oli toinen ja hyvin merkillinen olento. Ja voimme sanoa, että Buddhakin oli jälleensyntynyt Jeesuksessa, hän oli hänessä mukana, niinkuin monet muut vanhan ajan viisaista.

Jeesus Kristus oli sellainen olento, joka satojentuhansien vuosien aikana oli kuunnellut rakkauden ääntä, oh aina elänyt oman sydämensä äänen mukaan ja kärsinyt mitä tahansa ihmiskunnan puolesta. Hän ei uskonut koskaan muuhun kuin rakkauteen, hän ei koskaan välittänyt mistään muusta. Hän tunsi vain rakastavansa ja aina noudatti sitä ääntä, oli hän sitten kapinassa vaikka koko maailmaa vastaan. Ja hän oli niin kokonaan puhdas kaikessa kärsimyksessä, itsensä voittamisessa, että hän lopulta kelpasi siksi, jota Kosminen Kristus satojentuhansia, miljoonia vuosia oli odottanut: ”Koska tulee sellainen ihmisen poika, johon Jumalan poika voi laskeutua; koska syntyy sellainen ihminen maapallolla,

jonka Jumalan Poika voi kokonaan täyttää?” — Ja Jeesus Kristusesta, joka elämiensä vierieissä oli kasvanut viisaudessa, nöyryydessä ja kauneudessa, tuli se ihminen, johon Kosminen Kristus saattoi laskeutua. — Tämä oli ulkopuolella kaikkea järjestettyä ”akateemista” elämää. Tätä varten tuo akatemia kyllä oli olemassa, tätä se oli kyllä valmistanut parhaan kykynsä mukaan. Jeesus Kristus oli kyllä kulkenut monen, monen elämän aikana Melkisedekin koulua, Hän ei koskaan mitään pahaa tahtonut eikä tehnyt, ja hän oli niin puhdistunut, että kun hän syntyi Jeesus Natsaretilaisena, silloin tiedettiin taivaallisessa akatemiassa: nyt on todella syntynyt maailman vapahtaja, se ihminen, joka istuttaa banaanipuun tämän ihmiskunnan keskelle: Elämänpuu tulee lasketuksi maan päälle. Ja kaikki korkeat tietäjät tulivat häntä näkymättömästi kumartamaan hänen synyessään.

Jeesus Kristuksen tuloa oli luonnollisesti valmistettu. — On eräs asianhaara, joka on, kuinka sanoisin, muutamien okkultistien havaintokykyä häirinnyt ja sokaissut, ja se on se, että Buddhan jälkeinen Boodhisattva otti tehtäväkseen myöskin valmistaa maaperää Jeesus Kristukselle eli Elämänpuun tulolle. Hän vaikutti aivan erikoisella tavalla erääseen olentoon, josta olemme kaikki lukeneet ja kuulleet puhuttavan ja joka eli sata vuotta ennen Kristusta. Hänen nimensä oli Jeesus ben Pandira eli Jehoshua ben Pandira. Juutalaisten Talmud-kirjat ja keskiaikaiset ”Toldoth Jeshu”-kertomukset puhuvat siitä olennosta. Historiallisesti on totta, että 100 vuotta ennen Kristusta eli Jeesus ben Pandira, joka oli hyvä, puhdas, viisas ihminen ja joka opetti juutalaisia ja essealaisia seurakuntia ja joka sitten, niinkuin Talmud-kirjoissa kerrotaan, otettiin kiinni ja kivitettiin kuoliaaksi

ja ripustettiin puuhun. Tämä tapahtui siis noin 100 vuotta e.Kr. Nyt ovat luonnollisesti jotkut okkultistit, salatieteilijät, katsoessaan taaksepäin, luonnonmuistissa nähneet tämän tapauksen ja tehneet siitä sen johtopäätöksen, että sehän on Jeesus Kristus, joten Jeesus Kristus olisi sama kuin Talmudin Jeesus. Mutta asia ei ole niin. Ja kun nämä salatieteilijät ovat katsoneet asioita, ovat he kyllä huomanneet, että Juudeassa 100 vuotta ben Pandiran jälkeen eräs profeetta eli ja vaikutti. Mutta he eivät ole nähneet hänessä mitään erikoista.

Tässä on eräs erittäin huomattava kohta. Jos yritämme okkultisesti mennä taaksepäin ajassa ja tutkia Jeesus Kristuksen aikoja maan päällä, tutkia aakaashaa, niin joudumme harhateille, ellemmme saa lupaa Jeesus Kristukselta itseltään. Meidän on täytynyt olla ensin Jeesus Kristuksen oppilaita ja seurata hänen käskyjään elämässämme ja yhtyä Kosmiseen Kristukseen hengessämme ja sitten meidän täytyy saada lupa häneltä katsoa asioita, kuinka ne ovat. Muuten emme voi huomata muuta kuin Jeesus ben Pandiran. Se olento, joka 100 vuotta hänen jälkeensä oli Juudeassa, näyttää meistä verraten pimeältä, ei niin loistavalta kuin Jeesus ben Pandira. Sillä jos emme ole Jeesus Kristuksen hengessä, emme näe hänen auraansa, koska hänen auransa on koko maapallossa. Se on yhtä iso kuin meidän maapallomme. Jos pääsemme vain vähän kiinni okkultisesti Jeesus Kristuksesta, emme näe hänen auraansa. Näkyy kyllä suuria auroja; boodhisattvain ja buddhojen aurat voivat olla komeita ja loistavia, mutta Jeesus Kristuksen aura on niin iso, ettei se näy lainkaan, ellei ole lupaa sitä tutkia. Sentähden on syntynyt se harhakäsitys, että Jeesus Kristus on sama kuin nykyinen boodhisattva. Se on harhakäsitys. Boodhisattva on toinen: hän on olemassa hyvin ihanana

olentona, ja häntäkin voidaan nimittää vaikka Jeesukseksi, koska hän vaikutti Jeesus ben Pandiran kautta — ja sitten Apollonius Tyanalaisen. Sellainen Jeesus voitulla tutkijan luo, mutta se ei ole Jeesus Kristus. Jeesus Kristus on erikoisasemassa meidän tähdellämme. Hän on se elämä, josta kaikki boodhisattvat ammentavat tietonsa, se Elämänpuu, josta Buddha on oksa ja josta tavallaan kaikki Valkoisen veljeskunnan jäsenet ovat oksia.

Melkisedek hallitsee vielä, mutta on aivan kuin, kuinka sanoisin, Jeesus Kristus olisi perintöruhtinas ja Melkisedek vanha kuningas. Molemmat toimivat, mutta Jeesus Kristus on saamassa yhä enemmän valtaa. Jeesus Kristus lunasti maapallon valo-olennon, joka on peittänyt itsensä naamioon, valo-olennon jota on nimetty Saatanaksi, mutta myöskin Luciferiksi. Hän on valontuoja ihmiskunnalle, vaikka hän myöskin on Saatanana. Hän itse ei ole paha, vaikka hänen voimansa kiihottaa ihmisiä pahaan niinkuin hyväänkin. Mutta Jeesus Kristus on lunastanut Saatanan. Tässä on uusi mysteeri, mutta voimme nyt vain lyhyesti viitata siihen ja sanoa: nyt ei ole enää välttämätöntä ihmisen kärsiä ja kokea kaikkea. Hänen ei tarvitse heittäytyä kaikkiin nautintoihin ja kärsimyksiin. Tämä on kuin uusi sana, vaikka se onkin jo kahdentuhannen vuoden vanha.

Kun minun nuoruudessani oli puhetta elämästä ja elämäkokemuksesta, niin ihmiset ihmettelivät ja sanoivat minulle: ”Miten sinä aiot päästä tietoon elämästä, jos kuljet yksin? Täytyy mennä mukaan maailmaan, ottaa osaa ylioppilaselämään, olla toverien kanssa ja kokea kaikkea. Ei ihminen muuten voi päästä tietoon mistään.” Minä ihmettelin itsekseni: ”On merkillistä, että ihminen ei pääse sen viisaammaksi, että meidän täytyy

yhä uudestaan kokea sitä samaa, kun tänne synnymme. Emmehan sitten ehdi päästä sen pitemmälle. Miksi ei yhtä hyvin minulle sanota: täytyyhän sinun vähän varastaa; et muuten ymmärrä, mitä varas on; täytyy murhata; et muuten ymmärrä murhaajan sielunelämää, täytyy tehdä väärennyksiä, juopotella, ymmärtääksesi, kuinka kaunista voi juopon sielussa liikkua. Jos niin paljon täytyy aina kokea tässä ulkonaisessa elämässä, ei muuhun enää riitä aikaa.” — Mutta nyt ei tarvitsekaan kaikkea sitä tehdä. Luottavatko viisaat nyt ihmiseen niin paljon, ettei tarvitse kokea kaikkea sellaista? Tietenkin. Ihmisen sisällä on kuin vaistomainen tieto siitä, vaikka hän ei uskoisikaan jälleensyntymiseen. Mutta jos kuitenkin sanotaan, että täytyy elää mukana maailmassa, olla tovereiden kanssa, juopotella ja tehdä kaikkea huonoa, niin emme pääse loppupäätökseen. Mutta itsekseni minä ajattelin: ”Yhtä hyvin kun ihminen tuntee, ettei hän tahdo murhata, varastaa, yhtä hyvin hän voi sanoa: *en tahdo tuhlata aikaa mihinkään hassutuksiin, en seuraelämään, en kahvipöydissä istumiseen; tahdon tutkia elämää, tahdon tietää, mitä elämä on. En osaa sitä tutkia tanssisalongeissa, en kahvipöytien ääressä, en toverien parissa, vaan omassa itsessäni. Jos en löydä Jumalaa kasvoista kasvoihin itsessäni, en löydä sitä ulkoakaan.*”

Ja näin ihminen on kutsuttu ajattelemaan sen jälkeen, kun Elämänpuu on istutettu ihmiskuntaan. Sen jälkeen, kun Kosminen Kristus Jeesus Kristuksen avulla tuli tänne, meidän ei tarvitse enää tehdä syntiä, ei ole mitään pakkoa siihen, vaan voimme mennä eteenpäin kaikessa hyvässä ja voittaa kaiken pahan. Ei ole enää välttämätöntä kokea kaikkea pahaa; voimme tulla viisaiksi ilmankin. Me voimme nousta tietoisesti sen yläpuolelle,

minkä olemme tuhansien vuosien kuluessa jo kokeneet.
— Ikuinen elämä odottaa meitä joka paikassa ja joka hetki. Se on Jeesus Kristuksen lahja ihmiskunnalle. Se odottaa ihmistä aina hänen sisässään; sitä ei tarvitse mistään muualta etsiä.

II Saatanan elämänvaiheet

”Uskotteko Saatanaan”, moni voi kysyä mielessään nähdessään meidän ilmoituksemme tämän päivän esitelmästä: ”Saatanan elämänvaiheet”, ja jos minä nyt vastaan tähän kysymykseen: ”uskon”, niin on huomattava, että asialla on mielestäni sekä realistinen, että filosofis-metafyysinen merkitys ja puolensa. Viime esitelmässä oli puhetta Saatanasta ja koetin häntä niin sanoakseni esitellä. Mutta asialla on vielä toinenkin puoli; sentähden on meidän muistettava, että saatana-kysymys on tietenkin yhteydessä sen kysymyksen kanssa, joka koskee pahan probleemaa yleensä, ja sillä on taas puolestaan oma filosofis-metafyysinen puolensa.

Kristillisissä dogmeissa opetetaan, että paha tuli maailmaan niinsanotun syntiinlankeemuksen kautta, kun ihmiset eivät jaksaneet totella Jumalan käskyjä, vaan lankesivat syntiin. Silloin tietenkin heräsi meissä kysymys: minkä tähden he lankesivat syntiin, ja se kysymys sai vastauksen: ihmiset lankesivat syntiin sentähden, että paholainen heidät siihen käärmeen muodossa viekotteli. Tämä siis oli käytännöllinen ratkaisu. Mutta mieleen nousi uusi kysymys, mikä oli se paholainen joka vieti ensimmäiset ihmiset syntiin? Siihen tuli vastaus: paholainen oli langennut enkeli, joka oli suuren enkelijoukon johtaja, samanlainen kuin kaikki muutkin enkelijoukkojen johtajat, ehkä vielä kauniimpi, komeampi, upeampi. Ja tämä joukko pääenkelinsä johdolla katseli itseään ja huomasi, kuinka kaunis se oli; ja heihin tuli ylpeyden synty; he lankesivat omaan itserakkauteensa, kun he vertasivat itseänsä toisiin ja huomasivat, että he

olivat yhtä kauniita kuin itse Jumala; he nousivat kapiinaan Jumalaa vastaan. Enkelit siis lankesivat syntiin.

Me ajattelemme, että mahdollisesti on asia ollut realistisesti niin, jos ajattelemme, että on ollut tuollainen enkeli olemassa. Mutta se ei selitä asian filosofista puolta; se ainoastaan siirtää pahan probleeman ydinkohdan vielä kauemmaksi. Me kysymme, mistä tuo ylpeys tuli enkeleihin ja miksi he lankesivat?; jos Jumala on luonut enkelit, niinkuin kaikki muutkin, niin eikö kaikki ollut hyvin? Mistä saattoi paha tulla noihin muutamaiin? Näihin metafysisisiin kysymyksiin ei tullut mitään vastausta, sillä se kävi yli ymmärryksen; sitä ei voinut ratkaista; sen mysteereihin ei voinut tunkeutua, sillä se kuului Jumalan salaisuuksiin. Mutta tietenkin, kun itse opimme ajattelemaan, niin meille ei tullut mieleenkään, että tämä tutkistelu olisi kielletty, ettei tätä saisi pohtia, ettei olisi saanut arvostella eikä ajatella, sillä me ymmärsimme, että kun ihmisellä oli järki, niin täytyi tämän järjen saada etsiä vastausta. Ja silloin koko tämä kysymys siirtyy filosofiseksi. Me emme enää välittäneet kysyä Saatanasta emmekä hänen sotajoukostaan, vaan kysyimme yksinkertaisesti: miten paha on tullut maailmaan? Ja me saimme vastauksen: on alkuaan ollut kaksi voimaa, hyvä ja paha, Jumala ja perkele, jotka aina taistelevat keskenään, niinkuin jo koulussa opetettiin vanhan Zoroasterin opista (joka käsitys sivumennen sanoen tästä opista ei ole aivan oikea) ja jota nimitetään dualismiksi. Se on sitä, että on kaksi voimaa, hyvä ja paha; ja ne ovat ikuisessa ristiriidassa keskenään. — Mutta meistä on selvää, että on yksi Jumala, yksi olemassaolon salaisuus, joka on syypää sekä pahaan että hyvään. Jumala on siis pahankin takana. Niin pitkälle saatamme järjellämme ajatuksissamme päästä, mutta sen pitemmälle ei

voinut päästä. Lohdullista on tietää, että kaikkien aikojen viisauden, jota Mme Blavatsky on tullut julistamaan maailmalle, on aina nähnyt ja korostanut, että on olemassa ainoastaan yksi ainoa elämän periaate eli olemassaolon pohja; nimitettäköön sitä Jumalaksi tai ehdottomaksi absoluutiksi tai miksi tahansa, niin se on Jumala, kaukaisin, saavuttamattomin, mitä voimme käsittää. Tämä ainoa jumalainen elämä on sekä hyvän että pahan takana, sekä valon että pimeyden takana; se on kaikkien vastakohtien yläpuolella; se on pohjaton kuilu, johon kaikki uppoutuu; se on se ilmenemätön, josta kaikki on vain ilmennystä; se on absoluutti, ja se sisällyttää itseensä kaikki vastakohtat. Siis se absoluutti on syypää pahan mahdollisuuteen niinkuin hyvänkin.

Mutta mikä paha on? Kun aikain viisauden, esoteerisen viisauden ja kaiken sisäisen viisauden kannalta sekä alkuperäisen sisäisen, salaisen tiedon kannalta koetamme ratkaista tätä probleemaa filosofisesti, niin täytyy tulla siihen, mihin Mme Blavatsky Salaisessa Opissa viittaa, että pahan alku on ihmisessä. Vaikka pahan mahdollisuus on jumaluudessa eli ehdottomassa elämässä, niin pahan ilmennyt alku on aina ihmisessä. Mitä silloin ihminen merkitsee? Juuri sitä, jota viime kerralla selitimme, nimittäin elämän ilmennystä rajoitetussa muodossa, elämän, joka on samalla tajuinen, siis elämää, tajuntaa, joka on rajoittunut minuudeksi. Se on minuuksien aate, joka on pahan alkuperä ja pahan esilleloijija. Minuuden mahdollisuus on absoluuttista. Mikään ilmennys ei voisi olla olemassa, millään ilmennyksellä ei olisi mitään tarkoitusta eikä järkeä, jollei minuuksia voisi syntyä. Mutta kun kerran minuuksia syntyy, niin silloin syntyy paha. Pahan metafyyminen alkuperä on siinä; kaikki ilmennys perustuu rajoitukseen.

Ilmenemätön elämä itsessään on rajaton. Rajattomuudessa ei voi olla mitään ilmennystä. Jos ajattelemme rajattomuutta, se on sama kuin tyhjiys ja ilmenemättömyys, se on ääretön iankaikkisuus, jossa ei ole mitään. Se on absoluutti, mutta tuossa absoluutissa piilee ilmenyksen, rajoituksen mahdollisuus, ja koko ilmennyt elämä on rajoitusta. Rajoituksen mukana seuraa silloin pahan mahdollisuus, koska rajoitus välttämättä vie minuuteen — minä-tajuntaan.

Ehdottomassa elämässä on olemassa kaksi puolta, joita nimitämme tajunnaksi ja muodoksi, hengeksi ja aineeksi. Nämä kaksi puolta ovat yhtyneet ilmennyksessä. Itse ilmenemätön rajoittuu muotoon, ja muodossa asuu tajunta. Tämä rajoittunut tajunta vie välttämättä minuuteen. Se tajunta ei olisi millään tavoin tietoinen omasta muodostaan, ellei siinä syntyisi minätajunta. Jos ajattelemme kiveä, niin sekin on rajoitettu elämän ilmennys, mutta emme ollenkaan osaa sanoa, että siinä olisi minuutta. On aivan toinen asia, että kivikunnan takana on tajunta, joka on minuus, mutta me emme sitä havaitse. Sentähden sanomme, että kivi on kyllä rajoitusta, mutta siinä ei ole vielä tajuntaa, jonka sen pitää saavuttaa; siis ei ole minuutta, sillä se ei osaa katsella itseään; se ei näe itseään. Samoin on kasvien laita. Löydämme jossakin kasvimaailmassa minuuden, jos menemme kasvin tajunnan sisään, mutta ei jokaisessa kasvissa, jonka näemme. Emme oikeastaan eläimissäkään näe minuutta, vaikka niissä jo huomaamme paljon enemmän tajunnan ilmennystä kuin kasveissa ja kivissä. Havaitsemme kyllä, että eläin tuntee ja ajattelee, mutta tuskin se ajattelee niinkuin inhimillinen minäolento, koska se on täydellisesti vaistoimensa vallassa. Sentähden meidän täytyy löytää jostakin muualta eläi-

men minuus. Kun sitten tulemme ihmiseen, niin huomaamme, että siinä on muoto, jossa on minuus. Jokaisessa ihmisessä on arvosteleva, ajatteleva ja pyrkivä minuus, joka tuntee itsensä ja voi verrata itseänsä toisiin ja koko ympäröivään maailmaan ja arvostella itseään. Kun katselemme ympärillemme, niin emme suinkaan saata sanoa kivistä, että ne olisivat pahoja, koska ne eivät ajattele itsestään mitään, emme voi sitä sanoa myöskään kasveista, vaan mieluummin, että ne ovat kovasti kilttejä ja hyviä; samoin eläimistä sanomme, että ne ovat mieluummin hyviä. Vaikka ne ovat usein raatelevia petoja, eivät ne ole eettillisesti pahoja, sillä ne tekevät sen vaiston perusteella. Parhaiten voi kotieläimissä huomata tajuntaa. Esim. koirassa voidaan nähdä ensimmäisiä oireita minuudesta, mutta emme voi sanoa, että se olisi siveellinen minuus. Sen huomaamme vasta ihmisessä; ja silloin tuo minuus on vastuunalainen sanoista ja teoista. Ei kukaan saa tehdä mitä tahansa ilman, että yhteiskunta käy kimppuun ja sanoo, että sinä olet tehnyt pahaa, rikkonut lakeja. — Tällainen inhimillinen minä on pahan luoja. Se, jonka minä tunnen siveellisesti vastuunalaiseksi olenoksi, se on pahan luoja; se tuo pahan esille; se synnyttää pahan. Ihminen voi olla joko hyvä tai paha; hän voi olla lain rikkoja tai sen noudattaja; ihminen on se, joka tuo pahan maailmaan. Silloin meidän on käsitettävä, mitä ihmisellä tarkoitetaan. Me emme tarkoita sillä ainoastaan jotakin olentoa, joka ulkomuodoltaan on ihmisen näköinen, sen näköinen kuin me olemme, vaan tajuntaa siinä kriittisessä kohdassa, joka on vastuunalainen, joka osaa päätellä ja arvostella ja ajatella ja joka kantaa elämän taakkaa vastuunalaisena olentona. Ja tämä minuus on pahan esilletuoja. — Pahan mahdollisuus on olemassa Juma-

lassa, koska Jumalassa on rajoittumisen mahdollisuus, mutta minuusolennon kautta tulee paha ilmenneeseen maailmaan. Tämä on asian filosofinen puoli.

Nyt on muistettava, niinkuin viime kerralla puhuttiin, että tämä elämä, tämä olemassaolo, jossa me kaikki olemme, ei ole sattuman varassa, eikä se ole mitään turhanpäiväistä luonnonvoimain leikkiä, vaan se on järjestetty kosmos; se on erinomaisen suurenmoiselle periaatteelle järjestetty. Se on koulu kaikille tajunta-keskuksille. Mikä koulu? — Sillä on siis tarkoitus? — Onko olemassaololla tarkoitus? — Tämähän on filosofinen kysymys, joka usein tehdään. Minulle on monta kertaa tehty kysymys, mikä tarkoitus on elämällä, mikä tarkoitus on suurella absoluuttisella Jumalalla? Ja siihen kysymykseen, joka on oikeastaan kaksipuolinen, me vastaamme: itse absoluuttisella, ehdottomalla Jumalalla, elämällä ei ole mitään tarkoitusta; mitä tarkoitusta voisi olla Jumalalla, itse ehdottomalla elämällä! Olemassaololla siinä mielessä ei ole mitään tarkoitusta, sillä sen tarkoitus on se itse; olemassaolon tarkoitus on siinä, että se on; se on sentähden, että se on. Se on välttämättömyys, ja välttämättömyydellä ei voi olla mitään tarkoitusta. Vaikka sitä ei voi määritellä, täytyy se tuntua; sillä on järjen kannalta äärettömän suuri tarkoitus itsessään. Mikä se tarkoitus on? Se on olemisen oma sisäinen autuus. Se on probleeman käytännöllinen ratkaisu, sillä jos vähän käytännöllisemmin ajattelemme asioita, niin me heti tunnemme sisässämme ja syvällä tajunnassamme, että jos jotakin on harmoonista, puhdasta, kaunista ja totta, niin se on itsessään hyvää, silloin se on täydellinen autuus ja onni itsessään, ei siinä tarvitse mitään muuta tarkoitusta. Olemassaolon tarkoitus on ikuinen onni ja autuus, ovat jotkut filosofit yrittäneet sanoa,

mutta se ei ole filosofinen vastaus, järjen kannalta, vaan tunteen vastaus. Filosofinen vastaus on: ei ole olemassa mitään olemassaolon tarkoituksen teologista selitystä; kaikki teologiset selitykset ovat tarkoituksettomia. Oleminen on sentähden, että se on. Mutta tämä tarkoituksettomuus koskee itse suurta jumaluutta. Heti kun tulleme ilmennyksiin ja rajoituksiin, niin kysymme: mikä tarkoitus sillä on? Silloin saamme vastauksen: jokaisella muodolla on tarkoitus; oli se sitten kukka, eläin, ihmisen tai enkeli, ilmennyt tajuntakeskus, niin voimme heti kysyä: mikä on sinun tarkoituksesi? Ja silloin sanomme: kivikunnan tarkoitus on päästä vapaaksi ja se saa vapautuksen kasvimaailmassa. Kivikunta on niin sidottu jäykkiin muotoihin, ettei se pääse ajattelemaan muuta, kuin ehkä jonkin ainoan ajatuksen. Kasvikunta on paljon vapaampi. Kasvikunta huokaa ja pyrkii eläinkunnaksi, eläinkunta huokaa ja pyrkii ihmiskunnaksi ja ihmiskunta ponnistaa ja pyrkii, vääntyy tuskissaan, elää helvetit ja taivaat tullakseen enkelikunnaksi. Siis me voimme sanoa: ihmisen tarkoitus on tulla enkeliksi. Se on käytännöllisesti katsoen: ihmisen tarkoitus on ratkaista tuo ristiriita hyvän ja pahan välillä. Ihmisen tarkoitus on vapautua alemmasta minästä, pahasta, ja tulla kokonaan hyväksi, tulla enkeliksi ja Jumalaksi. Mehän voimme nimittää näitä asioita eri tavoin. Kun ihminen on lopullisesti luopunut pahasta ja voittanut itsessään pahan ja saavuttanut enkeliasteen, silloin ihmiselle avautuu jotakin uutta, ja hän näkee uusia mahdollisuuksia edessään. Aivan aavistamattomia, suurenmoisia ja lumoavia mahdollisuuksia kaikessa autuudessa ja onnellisuudessa avautuu hänelle. Ei elämä loppunut siihen, että voitti pahan; vasta sitten, kun hän pahan voitti, alkoi elämä. Ihmisellä on määrätty tarkoituksensa. Nykyai-

kainen teosofia sanoo, että ihmisen tarkoitus on tulla mestariksi. Minä sanon samaa. Ihmisen tarkoitus on tulla mestariksi; ja mestari on olento, joka on voittanut pahan itsessään, voittanut kaiken itsekkyyden itsessään ja tullut enkeliksi. — Ohi menen sanoen, teosofisessa kirjallisuudessa sanotaan usein, että mestari on enkelien yläpuolella; ja silloin on muistettava, että kun ihminen on tullut mestariksi, on hän monenlaisten henkiolentojen yläpuolella, joita myös nimitetään enkeleiksi, mutta kun minä nyt käytin äsken sanaa enkeli ja enkelikunta, niin tarkoitin sillä sitä, että kun ihminen on saavuttanut mestariasteen, kuuluu hän sellaiseen korkeaan joukkoon, joka on yläpuolella niitä enkelijoukkoja, jotka ovat tässä maapallon ja aurinkokunnan ilmapiirissä. Hän on saavuttanut kehitysasteen, joka on antanut hänen sivuuttaa sellaisia näkymättömiä enkelijoukkoja, joita myös nimitetään enkeleiksi. On huomattava ero nimen ja tosiasian välillä. Ei Mme Blavatsky sanonut Salaisessa Opissa, että ihmiskunnasta tulee enkelijoukko, vaan jumaljoukko, ja onkin parempi sanoa niin, ettei tule väärinkäsityksiä. Ja kun kysymme, millä tavoin ihmiset tulevat enkeleiksi, jumaliksi, mestariolennoiksi, niin on muistettava, mitä kaikissa teosofisissa kirjoissa sanotaan (ja joista viime kerralla oli puhetta), että tämä ei suinkaan tapahdu noin vain itsestään ja luonnon varassa, että ihmiskunta tällä planeetalla saisi kehittyä oman onnensa varassa, vaan se tapahtuu sängen tarkasti laaditun järjestelmän mukaan. Niinkuin meillä täällä näkyvässä elämässä on järjestetty yhteiskunta kouluineen ja yliopistoineen, niin tiedämme, että suuri maailma on järjestetty meidän kouluksemme, ja meillä on sekä opettajia, että myöskin sellaisia, jotka koettavat vetää meitä pois oikealta tieltä. Sillä tavoin me tulemme Saatanan yhteyteen. Saatanan,

jota voi teknillisesti nimittää maapallon hallitsijaksi, on äärettömän korkea jumalolento, meidän aurinkokuntamme korkeimpia hallitsijoita. Niinkuin muistatte, mainitaan Jobin kirjassa, että hän on yksi niistä suurista enkeleistä, jotka ottavat osaa Jumalan neuvotteluun. Saatana edustaa maapalloa; toiset yhteisneuvottelun osanottajat ovat jumalaisia enkeliolentoja tässä meidän aurinkokunnassamme. Saatana on varmaan kauneimpia ja loistavimpia siinä jumalien neuvospöydässä, koska hän on ottanut päälleen tuon vaikean tehtävän pitää koulua ihmisille, niille olennoille, jotka ovat joutuneet ratkaisemaan hyvän ja pahan probleemaa. Se merkitsee tuolle olennoille äärettömän suurta kieltäymystä. Hän ei saa näyttää omaa itseänsä ollenkaan; hänen täytyy ainoastaan antaa suuri voimansa ihmisten käytettäväksi ja peittää itsensä kuin naamioon. Jos häntä esitetään muulla tavalla, on se vain runoutta; toiseikka on, että hän jumalaisena olentona on ottanut kantaakseen sanomattoman kieltäymyksen. Ja mikä tämä kieltämys on? Se on se, että hän ei saa välittömästi käyttää omaa hyvyttään eikä viisauttaan, vaan hänen täytyy antaa sekä hyvyys että viisaus toisten ilmennettäväksi, ja toisten käytettäväksi voimansa. Me emme tällä hetkellä löydä vertausta tälle meidän jokapäiväisestä elämästämme sentähden, että meidän jokapäiväinen elämämme ei oikeastaan voi kuvata näin suurta siveellistä pyhyyttä. Me olemme vielä aivan liian pieniä, että voisimme vertauksistakaan löytää sanoja tähän. Mutta me voimme kuitenkin ymmärtää inhimillisinä, siveellisinä olentoina, että suuri on sen kieltämys, jonka käskystä ja rakkaudesta niitä olentoja kohtaan, joiden täytyy kehittyä, pitää kieltäytyä kaikesta, antaakseen ainoastaan luovan voimansa, ja antaakseen tuon kaiken toisten, verraten

tietämättömien väärinkäytettäväksi. Sillä niinkuin viime kerralla viitattiin, niin se hyvä, se viisaus, joka on meidän maapallomme loistavalla, alkuperäisellä johtajalla, maapallon planeettahengellä eli Saatanalla, se viisaus ja tieto annettiin hänen puolestaan toisten hallittavaksi ja ohjattavaksi. Me muistamme, kuinka muualta, toisilta tähdiltä tuli joukko korkealle kehittyneitä olentoja tänne ja perusti meidän maapallollemme salaperäisen akatemian, ikuisen viisauden keskusoulun, salaisen veljeskunnan. Nämä muualta tulleet saivat siis käsiinsä kaiken sen viisauden ja tiedon, mikä oli Saatanalla, ja he saivat sitä käyttä. He järjestivät ihmisten kehityskoulun tänne maapallollemme ja valvoivat ihmiskunnan kehitystä; he olivat opettajan asemassa ja edustivat siis kaikkea hyvää, valoisaa, oikeata ja kaunista puolta Saatanan tehtävässä.

Me ihmiset, jotka olemme jumalaisia olentoja — sillä ihminenhän syntyi eläimen sielussa sillä tavoin, että Jumalan rakkaus kohdistui siihen ja synnytti minuuden — me jumal-syntyisinä olentoina kuulumme siihen hyvään joukkoon; me olemme siis enkelijoukkoja, vaikka emme vielä kehittyneitä enkelijoukkoja. Me olemme saaneet tämän maapallon kehityskouluksemme, ja hyvinä olentoina edustamme omalta osaltamme sitä hyvää, mikä on maapallon planeettahengessä, Saatanassa. Me itse siis hyvinä olentoina olemme tavallaan mukana tuossa salaisessa veljeskunnassa. Kun se tänne siirtyy, emme sitä millään tavalla vastusta korkeimmassa minuudesamme, vaan olemme sen puolella, vaikka me joudumme heidän opeteltavikseen.

On kuitenkin muistettava, että asialla on toinenkin puoli. Samalla kuin meidän korkeampi puolemme, meidän varsinaisen sisäinen minuutemme, kuuluu siihen hy-

vään joukkoon, joka edustaa Saatanan viisautta ja hyvyttä ja totuutta, valoa ja tietoa, niin me ihmiset myös sen nojalla, että kuulumme inhimillisiin minuuksiin ja että meissä myös voi herätä paha, kuulumme toiseenkin joukkoon. Me ihmiset käymme täällä ristiriitojen koulua. Me olemme kahta lajia; me olemme sekä hyvän, jalon joukkoja korkeimmassa itsessämme, ja myöskin sitä langennutta, mustaa joukkoa, itsekästä joukkoa, alemmassa minässämme, jota olemme täällä kehittämässä. Me olemme oppimassa hyvää ja pahaa. Siis me myös kuulumme mustaan joukkoon, pimeyden joukkoon. Ja koska on hyvin vähän luultavaa, että me tässä mustassakaan minuudessa, tässä pimeydessäkään olisimme jätetyt yksin, niin meistä ei voi sanoa, että me olisimme mitään itsetietoisia perkeleitäkään. Meissä on vain lapsi-ihmisinä tuo pahan luomisen mahdollisuus ja sen välttämättömyys. Me luomme sitä pahaa, mutta se on aivan heikkoa ja itsestään tietämätöntä alussa. Sentähden on tässä pahassakin meitä opettamassa suuri ja monenlainen joukko, joka tuli tänne muualta; henkiolentoja, joiden erikoistehtävänä on vetää esille kaikki se paha, mikä meissä on, jotta me oppisimme ratkaistaan pahan ja hyvän arvoituksen. Samalla tavoin kuin muualta tulleet suuret vihityt edustavat täällä kaikkia hyviä olentoja, niin myös näillä pahoilla on edustajansa, jotka ovat muualta tulleet, pahoja olentoja, jotka ovat kehityksessään sillä kannalla, että he eivät ole voittaneet itsessään pahaa, vaikka ovatkin omassa konfliktissaan kehittyneempiä kuin monet ihmislapset. Mutta osaksi on myös sellaisia, jotka ovat ainakin hetkeksi ehkä valinneet suorastaan pahan ja itsekkyyden, Jumalan vastustaminen ja kaiken pimeyden, ja kaiken mahdollisen vallan kehityksen lakeja vastustamaan.

Meidän maapallomme on vallan merkillinen koulu, ihmeellinen planeetta, jossa näytellään sangen merkittävää draamaa. Meidän maapallollamme asustaa sekä korkeita, vihittyjä ihmisiä, äärettömän korkeita enkeli-, jumal- ja mestariolentoja, että myöskin kaikkia pahoja olentoja, joitten elämä on juuri siinä, että he menevät yhä syvemmälle aineeseen ja itsekkyyteen ja koettavat vetää toisia mukanaan. Sentähden on meidän elämämme kaiken kaikkiaan perkeleiden ja paholaisten ympäröimä. Tietenkin meistä voi tuntua, kun tulemme materialisteiksi, kuinka hyvä on, kun ihminen on vapaa; ei ole hyvää eikä pahaa; saa tehdä niinkuin tahtoo. Mutta silloin ihminen puhuu sokeasti. Hän ei silloin näe, että hänen ympärillään on suuri joukko niin sanottuja valkoisia olentoja, jotka ovat valmiit auttamaan häntä kaikessa hyvässä ja neuvomaan ja opettamaan häntä; mutta myös suuri joukko kaikenlaisia mustia olentoja, jotka ovat valmiit tarttumaan häneen, kun hän on heikko. — Ei tämä ole mitään niin pelottavaa ja kauheata, se on vain ääretön luottamus elämän puolelta meitä kohtaan, luottamus ihmisminuuksia kohtaan; että ihmisminuudet pärjäävät yhtä hyvin helvetissä kuin taivaassa. Ihmisminuuksien on voitettava kaikki, ja heidän on tultava niin voimakkaiksi kaikessa hyvässä, että voivat veljinä seurustella jumalaisten olentojen kanssa. Mitä se sellainen on, että kun näemme jonkun jumalaisen olennon, niin pelkäämme häntä; emme voi muuta kuin kaivaa itseämme maahan, sillä katseemme ei kestä hänen näkemistään. Mitä se on, jos näemme perkeleitä ja mustia olentoja, että heti pelkäämme ja huudamme ja juoksemme pakoon. Mitä ihmisiä me silloin olemme? Ei! Meidän täytyy tulla ihmisiksi ja miehiksi, niin että emme pelkää mitään pahaa. Se on mies, joka on voittanut

pahan, joka ei pelkää mitään. Hän seisoo kuin kallio, kun myrskyt koettavat syöstä hänet alas; hän tietää, että hän iankaikkisena ihmisenä seisoo horjumattomana, vaikka koko maailma menisi murskaksi hänen ympärillään. Se on se miehinen ominaisuus, jota meidän ihmisinä täytyy itsessämme kehittää; on kyettävä seisomaan rauhallisena, ei puolustamalla eikä hosumalla, ei miekkoihin ja revolvereihin tarttumalla, eikä toisen kimppuun hyökkäämällä; on seisottava tyynenä ja rauhallisena, kun pedot raatelevat ja kun ehkä hänen veljensä hänet ristiin naulitsevat. Siinä on ihmisen miehisyys.

Missä on sitten ihmisen naisellisuus? Se on yhtä välttämätön. Se on siinä, että kun hän tulee kaiken hyvän ympäröimäksi, kun valo nousee hänen ympärilleen ja kaikki maallinen onni ja kauneus tulvii hänen luokseen, niin hän osaa seistä tyynenä, rauhallisena, iloiten, — sillä hän on itse puhdas. Hän on itse sellainen, joka kestää kaiken tämän onnen, rauhan ja autuuden ja valon ilman kyynillisyyttä, ilman pessimismia, ilman katkeruutta ja epäilyä, iloiten, koska hänen oma sydämensä on läpeensä puhdas. Ihmisen naisellisuus on siinä, että hän vastaa tähän suureen valoon ja rakkauteen yhtä suurella valolla ja rakkaudella.

Sentähden voimme sanoa, että ihminen käy hyvin merkillistä, hyvin viisaasti järjestettyä koulua.

Meidän tehtävämme on nyt lähteä vähän tutkimaan niitä niin sanottuja syntiinlankeemuksia ja niitä pahoja viettelijöitä: lusifereja, ahrimaneja, saatanoita ym. jotka meitä ahdistavat ja saattavat lankeamaan. Sitten on meidän tutkittava vähän taivaallisia sotia, joissa hyvät voimat taistelevat, niinkuin sanotaan, pahoja voimia vastaan ja jotka sodat ovat omiansa auttamaan meidän elämäämme ja kehitystämme täällä maan päällä.

III Onko paholaisia olemassa?

Kaikkina aikoina pitkin ihmiskunnan historiaa on aina uskottu henkiolentoihin, sekä hyviin että pahoihin. Tiedämme, kuinka vanhassa Persiassa uskottiin nimenomaan pahojen henkiolentojen pääruhtinaaseen, jota he nimittivät Ahrimaniksi, mutta myöskin muistamme, ettei siellä uskottu pahan ikuisuuteen, ei henkiolentojen pääruhtinaan, Ahrimanin, ikuiseen valtaan, vaan uskottiin, että hyvä Ormuz lopulta voittaa, valo lopulta voittaa pimeyden. Ainoastaan kristinusko, — ehkä meidän täytyy lisätä keskiaikainen kristinusko, — keksi ikuisen pahan pääruhtinaan, ikuisen pahan olennon ja ikuisen kadotuksen. Se epäilyttävä kunnia todella lankeaa kristikunnalle.

Kun puhumme pahasta näin totuudenetsijöinä, kun me teosofeina, ruusuristiläisinä tutkimme pahaa ja puhumme siitä ja pahoista henkiolennoista ja vaikkapa Saatanasta, niin meidän tulee aina muistaa, ja minä puolestani tunnen aivan kuin siveelliseksi velvollisuudekseeni aina muistuttaa siitä, että mitään todellista pahaa, mitään ikuista pahan ruhtinasta taikka ikuista pahan Jumalaa, miksikä sitä nyt nimittäisin, ei ole olemassa, mitään ikuista kadotusta ei ole olemassa. Tämä on meidän erittäin tärkeätä aina muistaa. Me katselemme kyllä todellisuutta silmiin, ja me myönnämme, että pahoja henkiä on olemassa ja on olemassa sellaisiakin, joita suorastaan voimme nimittää saatanoiksi, mutta mitään personoitua pahan pääruhtinasta ei ole olemassa, eikä liioin ikuista kadotusta. Tämähän on ollut ihmiskunnan painajaisena jo monen, monen vuosisadan aikana, ja se

painajainen on nyt tietenkin häipymässä pois omaan mustaan olemattomuuteensa, mutta siitä huolimatta tiedämme, että kristikunta virallisesti vielä uskoo pahan olemassaoloon, vieläpä ikuiseen kadotukseen. Tätähän kristikunta virallisesti uskoo, joskaan ehkei niin paljon enää käytännössä. Meillä Suomessakaan ei nyt enää ole ihmisiä niinkään paljon, jotka jyrkästi tahtoisivat korostaa ja opettaa ikuista kadotusta, mutta virallisesti eivät sitä asianomaiset uskaltane vielä kieltää. Sentähden on välttämätöntä, että sellaisessa valistuneessa piirissä, jossa etsitään totuutta ja jossa myönnetään hengen olemassaolo, että sellaisessa piirissä hyvin jyrkästi ja lujasti, selvästi sanotaan, väitetään ja julistetaan, että pahaa ikuisena todellisuutena ei ole olemassa, mitään ikuista kadotusta eli helvetiä ei ole olemassa.

Mieleni tekee tässä kesken kaiken muistuttaa mieliin muutamia meille ehkä tuttuja taruja, jotka puhuvat tästä pahan eli kadotuksen ikuisuudesta. Ne ovat taruja, jotka on hyvä pitää mielessä, ja ne voivat auttaa sellaisia ihmisiä, jotka mahdollisesti vielä ovat harhauskon pauloissa.

Muuan vanha taru kertoo, että kadotuksessa olevat sielut kerran suuressa hädässään ja tuskassaan kääntyivät maailmoiden Jumalan puoleen ja rukoilivat: ”Oi, anna meidän kaulaamme myllynkivi, joka on niin suuri kuin suurin vuori — olkoon se kuinka suuri tahansa ja painakoon se meitä kuinka paljon tahansa — mutta anna sitten pienen linnun, pienen satakielen yhden kerran aina sadassa vuodessa lentää luoksemme, tuon myllynkiven luo ja hieroa nokkaansa siihen myllynkiveen. Silloin meillä on toivoa, että kun se pieni satakieli aina sadan vuoden perästä tulee ja hieroo nokkaansa siihen, että se myllynkivi joskus, joskus kuitenkin kuluu, hie-

routuu loppuun joskus, ja silloin meillä on edessä toivo, että kerran äärettömien aikakausien perästä pääsemme vapaiksi tästä tuskasta.”

Toinen vanha taru, joka on tullut itämailta, sillä kaikissa kansoissahan on uskottu helvettiin — tämä toinen vanha taru kertoo tähän suuntaan: ”Jumala, maailmoitten Herra ja Luoja istui istuimellaan keskellä taivaan ihanuutta, ja häntä ympäröi enkelien lukemattomat joukot. Kaikki nämä loistavat olennot, jotka elivät autuudessa Herran kanssa, hiljaksen siellä tanssivat ja lauloivat ylistystä: kunnia olkoon, kunnia olkoon Herralle taivaissa. — Heidän yhteinen laulunsa kaikui sanattoman kauniilta. Mutta kun he laulunsa lopettivat, niin oli kuin jonkinlainen jälkikaiku olisi kuulunut läpi avaruuden, kummallisen surunvoittoinen, mutta liikuttava ääni, laulua sekin. Herra Jumala valtaistuimellaan kuunteli, ja kuunneltuaan hetken kysyi: 'Mistä tulee tuo liikuttavan kaunis ääni'? Silloin eräs pääenkeleistä nousi Herran eteen ja sanoi: 'Oi, sinä maan ja taivaan Herra ja Luoja, se on niiden miljoonien sielujen ääni ja laulu, jotka ovat helvetissä'. 'Niinkö', sanoi Jumala, ja vaipui mietteisiin, ja hetken perästä hän kohotti päänsä ja sanoi: 'Koska he noin kauniisti laulavat, heidän on päästävä vapaiksi'. Ja Jumala käski heti antaa enkelille helvettien kaikki 49 avainta, ja enkeli lähti auttajineen alas helvetteihin avaamaan kaikki portit. Ulos tulivat kaikkien niiden sielut, jotka helvetissä olivat olleet, ja kun he pääsivät vapaiksi, niin he lauloivat ylistyslaulun niin ihanan ja niin kauniin, ettei sen kauniimpaa, sen ihanampaa oltu kuultu. Ja Herra Jumala tahtoi aina sitten yhä uudestaan kuunnella sitä laulua.”

Sitten on kolmas pieni anekdootti eli kasku, joka muistuu mieleeni. Se ei ole mikään allegorinen myytti,

vaan se voi olla aivan historiallinen pieni tositapaus. Kerrotaan, että kun katolilaiset rupesivat levittämään kristinuskoa Skandinavian maihin — Ansgariushan oli päättänyt, että Skandinaviaan oli kristinuskoa levitettävä — niin eri paikoissa Ruotsissa pidettiin kauniita ja yleviä puheita. Lähetysaarnajat kuvasivat kaikkea sitä surkeutta ja tuskaa ja piinaa ja kadotusta, joka odotti niitä onnettomia, jotka eivät tahtoneet tulla kristityiksi; ja sitten lähetysaarnajat taas yhtä kauniisti ja elävästi kuvasivat niiden iloa, jotka tulivat kastetuiksi; mitä kaikkea he perisivät iankaikkisuudessa. Ja heidän puheensa vaikutti. He saivat joukot innostumaan; ja nuo vanhat viikingit tulivat kastetuiksi. Mutta heidän joukossaan oli eräs vanha viikinkiruhtinas, sangen mieltivän, jalon ja hienon näköinen. Hän astui myöskin kastettavaksi syvissä ajatuksissa. Sitten tuo jalo ruhtinas, juuri ennenkuin pappi aikoi kastaa hänet, kysyi: ”Mutta mitenkä on niiden laita, jotka ovat eläneet ennen meitä ja jotka eivät ole tulleet kastetuiksi? Missä ovat kaikki minun esivanhempani, kaikki minun sukulaiseni, kaikki minun ystäväni; missä he ovat?” — ”He ovat tietysti iankaikkisessa kadotuksessa ja helvetissä”, vastasi lähetysaarnaja. ”Niinkö”, sanoi tuo vanha viikinki, ”niinkö, mutta silloin minä en tahdo tulla kastetuksi, sillä minun paikkani on siellä, missä minun ystäväni ovat ja missä minun sukulaiseni ja esivanhempani ovat. Minä en voi muualla viihtyä; minä tahdon mennä kadotukseen ja helvettiin heidän kanssaan.”

Nämä tällaiset pienet kaskut muiden tuollaisten lelegendojen ja anekdoottien ohella on hyvä pitää mielessä, kun me tahdomme torjua uskoa ikuiseen kadotukseen. Se tietenkin meidän silmissämme kaatuu omaan mahdottomuuteensa. Mehän emme hetkeksi-

kään ole sellaisten ajatusten ahdistamia, ja tuskin on sitä ihmistä, joka hetkeksikään jaksaisi sellaisiin ajatuksiin syventyä. Kyllä kai hän silloin kadottaisi joko uskonsa taikka järkensä. Mutta vaikka me emme tällä tavoin ollenkaan ota lukuun mitään ikuista kadotusta tai ikuista pahan ruhtinasta, mitään personoitua korkeinta pahan pääruhtinasta, niin kuitenkin voimme ymmärtää, että kaikkien tuollaisten käsitysten takana on jonkinlainen ns. esoteerinen totuus. Kun kristityt munkit keksivät tuon ikuisen Saatanan ja ikuisen kadotuksen ja siis ikuisen pahan, niin kai heidän mieleensä oikeastaan välähti se totuus, että pahan mahdollisuus on ikuinen. Paha on aina yhteydessä ihmisen kanssa, pahaa ei ole olemassa maailmankaikkeudessa, ellei ole ihmistä, joka pahan synnyttää, ellei ole sellaista olentoa kuin ihminen, joka voi nähdä vastakohtia ja voi arvostella vastakohtia. Paha on ainoastaan ihmisen synnyttämä, sillä me emme ole oikeastaan oikeutetut nimittämään pahaksi missään eettillisessä merkityksessä, missään siveellisessä merkityksessä sitä seikkaa, että ilmennys on kärsimystä. Se on jotakin, joka johtuu itse elämästä, itse olemassaolosta. Jokainen ihminen, joka siveellisesti kehittyy ja kasvaa sisässään, ei ollenkaan nimitä kärsimystä pahaksi vaan siunaukseksi. Hän sanoo, että kärsimys on hänelle suuri koulu; kärsimys on ainoastaan luonnollinen seuraus siitä, että luonnon lakeja on rikottu. Se on siis luonnon huolenpitoa elävistä olennoista. Luonto kärsimyksien kautta opettaa, että on rikottu sen lakeja. Se on pikemmin luonnon hyvyttä ja varmasti luonnon hyvyttä eikä suinkaan luonnon pahuutta. Se on luonnon hyvyys, joka tulee ilmi kärsimyksessä. — Pahaa eettillisessä merkityksessä, pahaa tahtoa voi olla ainoastaan ihmisessä, sillä ihminen on juuri minä-olento. Pahaa

tahtoa on ainoastaan ihmisellä, minä-olennolla, jolla on tuo ihmeellinen vapaus, tuo aivan välttämätön vapaus olla ilkeä; hän saa olla pahansuopa, häijy, itsekäs, julma. Ihmisellä on tämä vapaus, jotta hän voisi oppia valitsemaan hyvän, sillä mikään olento ei ole eetillinen, jos se on hyvä ainoastaan luonnostaan, luonnon pakosta. Ihminen, joka on hyväluontoinen, joka on liian laiska ollakseen häijy, ei ole vielä mikään hyvä olento. Ihminen on hyvä ainoastaan silloin, kun hän on voittanut pahan, kun hän on tietoisesti kieltäytynyt kaikesta pahasta ja omaksunut hyvän. Me emme voi ajatella mitään jumalaista olentoa, ei mitään korkeaa olentoa, joka ei olisi eetillisesti täydellinen, joka ei tahtonsa puolesta olisi täydellinen, jonka tahto ei olisi niin kirkastunut, että siihen voi kokonaan luottaa. Mikä olento se on, joka ei ole mitään kokenut? Lapsi on tietenkin viattoman kaunis ja ihana, mutta meillä ei ole mitään takeita siitä, että jos lapsen eteen asetetaan houkutus ja viettelys, että se voi silloin olla lankeamatta. Siitä ei ole mitään takeita ja varmuutta. Lapsi on ihana ja kaunis viattomuudessaan, mutta kun tulevat elämän merkilliset houkutukset ja viettelykset, niin se voi langeta. Tietenkin on lapsia, jotka voivat olla lankeamatta, mutta kuitenkin useimmat lankeavat. Sellainen ihminen, sellainen yksilöllinen olento, joka vielä on kuin lapsen tilassa, oli hän kuinka kaunis ja näennäisesti hyvä tahansa, ei ole mikään ikuisesti hyvä ja luotettava olento, ennenkuin hän on kulkenut tulen läpi, ennenkuin hän on puhdistunut tuskien tulesa ja kaikkien viettelysten keskellä oppinut seisomaan lujana. Mikä on sellainen olento, joka vielä lankeaa syntiin, vääryyteen ja pahaan? Ei se ole vielä mikään luotettava olento. Se on vielä meikäläinen ihminen, joka käy kärsimysten koulua, mutta ei jumalainen

olento. Jumalainen olento, eetillisesti luotettava olento on sellainen, joka ikuisuuksien ikuisuuksissa on hyvän palveluksessa. Hän on pahan herra, ja hän voi siis panna pahan palvelemaan. Ainoastaan sellainen olento on todella luotettava hyvydessään, sillä hän on käynyt koulua. — Sentähden me emme voi ollenkaan sanoa, että mitään muuta pahaa olisi eetillisesti katsoen olemassa kuin se pahan mahdollisuus, mikä on ihmisessä, minuusolennossa ja joka hänen on voitettava.

Tämä elämän koulu, hyvän ja pahan koulu on suunnattoman pitkä. Se ei ole yhdessä päivässä ja yhdessä elämässä käyty loppuun, vaan se on niin pitkä, että kun me katselemme ihmissieluja, jotka käyvät sitä koulua, niin me tietenkkin näemme heissä sekä hyviä että pahoja; jotkut voivat olla enemmän hyviä kuin pahoja ja jotkut taas enemmän pahoja kuin hyviä. On tietenkkin paljon olentoja tässä meidänkin aurinkokunnassamme, jotka ovat äärettömän pahoja, joissa on paha etualalla, mutta kaikki ovat kuitenkin pohjimmaltaan hyviä; kaikki ovat pohjimmaltaan jumalaisia. Hyvä on kuin siemen, joka on laskettu jokaikisen olennon sydämeen, mutta tämä hyvä ei pääse puhkeamaan täyteen kukkaansa, ennenkuin tuo olento on käynyt hyvän ja pahan koulua, oppinut näkemään vastakohtia ja oppinut valitsemaan hyvän. Sentähden on niin paljon olentoja, joissa paha on näennäisesti etualalla. On ihmistenkin joukossa vielä paljon sieluja, jotka ovat julmia, häijyjä, ilkeitä, jotka aivan kuin näyttävät tuntevan onnea siitä, että he voivat olla häijyjä, että he voivat tehdä kiusaa, että he voivat tehdä pahaa. Meissä on kostonhalua. Me suutumme ja me vihastumme, me tahdomme käyttää väkivaltaa, me tahdomme sortaa. — Ja me tahdomme, että oikeuden on voitettava, vaikka mihin hin-

taan tahansa. Kaikenlaista julmaa on vielä meissä ihmisissä. Me emme ole vielä lopullisesti hyviä olentoja.

Kun me katselemme näitä asioita sielulliselta kannalta eikä tämän näkyvän elämän kannalta, niin me havaitsemme, että tällä maapallolla on hirmuisen paljon demooneja. Ihmiset itsekin ovat erinomaisia demooneja. Ihmisten joukossa on sanomaton lukumäärä kaikenlaisia pahoja henkiä. Toisin sanoen, kun ihmisten sieluja katselee, niin näkee heissä kaikenlaisia eläimiä. Eläin meissä on aina altis pahantekoon. Tässä näkyvässä maailmassa me voimme olla vaikka kuinka enkelien muotoisia, mutta sielumaailmassa meissä näkyy vielä kaikenlaisia eläimiä: susia, sikoja, härkiä, tiikereitä, käärmeitä ja lohikäärmeitä, ja mitä tahansa. Ihmiset ovat vielä kuin ”riivattuja”, käyttääksemme Uuden testamentin sanontatapaa. Ihmiset ovat kuin pahojen henkien riivaamia. Eivät nuo eläimet meissä ole meitä itseämme. — Me olemme ihmisinä ajattelevia järkiolentoja, jotka kaipaamme Jumalan täydellisyyden luo, jotka kaipaamme valoa, hyvyttä, totuutta ja kauneutta. Me emme kaipaa mitään alhaista, mitään eläimellistä, häijyä ja julmaa. Me kaipaamme kaikkea kaunista, mutta tuo meidän kaipuamme on hyvin syvällä, ja me muistamme sen vain silloin tällöin; ja me luulemme, että tuo eläin meissä on meidän todellista itseämme.

Eräs tärkeä seikka meidän on huomattava, ettei tässä aurinkokunnassamme, ei edes tällä maapallolla, ole ainoastaan ihmisiä, vaan suunnattomia joukkoja sellaisia olentoja, jotka eivät ole ihmisiä, eivät ole pukeutuneet ihmisen muotoon, vaikka he kyllä voivat olla samanlaisella kehitysasteella. He voivat olla sillä kehitysasteella, että heidän täytyy käydä tuon ihmiskriisin lävitse. Mutta he eivät ole ihmisiä, jotka elävät fyysisessä maailmas-

sa, vaan ainoastaan sielullisessa maailmassa. On suunnattomia määriä sellaisia olentoja, ja sentähden se ei ole suinkaan mitään harhaa, kun kaikki kansat ovat aina uskoneet, että pahoja henkiä on olemassa. On vain unohdettu, että nuo pahat henget ovat meissä itsessämme, ja että nuo ulkopuolella olevat pahat henget eivät meille mitään mahda, jollei meissä itsessämme ole vastaavanlaisia pahoja olentoja. Eivät näkymättömässä maailmassa olevat pahat henget meille mitään voi, sillä me olemme saaneet luonnolta lahjaksi fyysisen ruumiin, joka suojelee meitä. Me olemme, niin kauan kuin me elämme tässä ruumiissa, Jumalan suojeluksessa, kaikkien hyvien luonnonvoimien suojeluksessa. Pahat eivät voi meille mitään. Ainoastaan silloin, kun me avaamme sydämemme niille, kun me itse pidämme sisässämme demooneja, jotka lausuvat tervetulleiksi ne demoonit, joita on meidän ulkopuolellamme, ainoastaan silloin tunkee meidän sisäämme kaikenlaisia pahoja olentoja. Me huomaamme, että kaikkien kansojen keskuudessa on aina koetettu monin tavoin lepyttää näitä luonnossa olevia pahoja olentoja. Niille on uhrattu, verta vuodatettu, ja niille on tehty jos mitä, jotta ne suosisivat ihmisiä. Kaikista paras keino olisi kuitenkin ollut ajaa nämä demoonit ulos itsestään. Se olisi tietenkin ollut viisainta. Kansat eivät ole ymmärtäneet, että ihmisissä itsessään on pahoja henkiä. Eräs kansa, joka tänä päivänä on uppoutunut henkiuskoon ja pahojen demoonien uskoon, on, niinkuin tiedämme, Tiberin kansa. Siellä on kaikilla kaikenlaisia amuletteja, kaikilla on rukouksmyllynsä ja kaikilla on jos jonkinlaisia esineitä, millä he suojelevat itseään pahoja henkiä vastaan. Aina heillä on kaikenlaisia seremonioita, kulkueita ja jos mitä, millä he suojelevat itseään. Mutta hyvin vähän siellä Tibe-

tissä kansan kesken ajatellaan sitä, että ihmisen pitäisi itse puhdistaa itseään ja siten päästä kaikkien pahojen henkien vallasta. Tietenkin on joitakin yksilöitä, jotka niin ajattelevat, mutta kansa yleensä ei usko sitä. Me emme täällä Euroopassa ole niin paljon henkiuskon vallassa; ja sentähden minä mainitsin Tiberin, joka on, niinkuin me sanomme, ”taikauskon vallassa”. Taikauskoahan se ei oikeastaan ole, vaan ainoastaan valistumattomuutta ja epäviisasta uskoa.

Kun me nyt siis ymmärrämme tämän seikan, että paha ilmenneenä todellisuutena saa alkunsa ihmisen kautta, niin me tietenkin voimme puhua pahan historiasta. — On tapana erottaa tältä kannalta lähtien ihmiskunnan historiassa kolme eri aikakautta. Ensimmäinen on se aikakausi ihmiskunnan historiassa, jota nimitetään kaikissa vanhoissa traditioissa ja taruissa kultaiseksi aikakaudeksi — aetas aurea. Se oh aika, jolloin ihmiskunta eli aivan kuin paratiisissa, täydellisessä harmoniassa, tietämättä vielä mistään pahasta. — Toinen aikakausi ihmiskunnan historiassa on se aika, jolloin paha ilmenee, jolloin ihmiskunta joutuu tekemisiin pahan kanssa ja joutuu enemmän tai vähemmän pahan pauloihin. — Sitten on kolmas aikakausi ihmiskunnan historiassa, jolloin ihmiskunta ei enää tiedä pahasta, koska se on voittanut pahan, jolloin hyvä yksin elää ihmiskunnassa. Se on kolmas aikakausi.

Me elämme nykyään tässä toisessa vaiheessa eli aikakaudessa. Kolmas vaihe on tulevaisuuden näkemys, jota kaikki profeetat ennustavat. Ainahan on ennustettu sitä aikaa, jolloin kaikki ihmiset elävät keskinäisessä sovussa, jolloin kaikki eläimet, pedot ja kotieläimet, ja pienet lapset ovat yhdessä samalla niityllä: tiikeri nuolee lapsen jalkoja; pieni tyttö on leijonan kaulassa; ja susi nukkuu

lampaan vieressä. Siitä ajastahan aina ennustetaan. Kaikki ihmiset ovat silloin muuttaneet miekkansa auroiksi ja elävät veljeydessä keskenään. Se on tulevaisuuden näkemys tuhatvuotisesta valtakunnasta, jota ei vielä ole tullut. Me emme elä siis vielä tuossa kolmannessa vaiheessa, mutta emme myöskään elä enää tuossa ensimmäisessä vaiheessa. Me elämme siinä periodissa, jossa paha taistelee hyvää vastaan. Me elämme siinä vaiheessa, jossa vastakohtat ovat niin perin selvät.

Tässäkin aikakaudessa, juuri tässä keskimmaisessä, jossa me nyt elämme, me myöskin selvästi voimme erottaa kolme pienempää vaihetta. Kun me historiallisesti tarkastamme ihmiskunnan kehitystä, niin me näemme, että hyvällä syyllä voidaan puhua kolmesta eri vaiheesta. Ensimmäinen vaihe tässä toisessa suuressa aikakaudessa on pahan alku. Se on aivan historiallisesti saanut alkunsa kerran. Sitähän on symbolisesti sanottu synti-lankeemukseksi. Vanhoissa kaldealaisissa kertomuksisahan siitä puhutaan. Sitten on toinen vaihe, ja se on se, jolloin paha nousee huippuunsa; kolmas vaihe on se, jolloin hyvä jo alkaa taistelunsa pahaan vastaan, jolloin on aina taistelu hyvän ja pahan välillä.

Missä me elämme? Me tietenkin elämme nyt tässä kolmannessa vaiheessa. Me olemme jo päässeet noiden kahden ensimmäisen pauloista, pahaan lankeemisen ja pahan huippuun nouseminen ohi. Nyt vallitsee tuo taistelu hyvän ja pahan välillä, vaikka se taistelu ei suinkaan ole ikuinen, koska se kerran loppuu hyvän voittoon.

Jos me nyt tahdomme luoda silmäyksen tähän pahan kehityshistoriaan eli siis meidän ihmiskuntamme vaiheisiin — tarkoitan tietenkin noin yleispiirtein, ylimalkaisesti, sillä emmehän me voi yksityiskohdittain siihen nyt

syventyä, — se tulisi liian pitkäksi — jos me siis tahdomme luoda silmäyksen tähän historiaan, niin on meidän välttämättä muistettava, meille pitää olla aivan kuin selviönä se edellytys, joka on tuttu kaikista teosofisista luvuista ja tutkimuksista ja jota minäkin olen aina koettanut korostaa, nimittäin se, että ihmisolentoina me olemme saaneet tämän ruumiin kuin lahjaksi luonnolta, toisin sanoen, me inhimillisinä henkiolentoina olemme kotonamme tavallaan toisessa maailmassa, sisäisessä henkimaailmassa. Sisäisestä maailmasta me olemme kotoisin ja me olemme saaneet tällaisen ruumiin sitä varten, että voimme käydä koulua, että voisimme oppia ja kehittyä. Itse inhimillisinä henkiolentoina, minuusolentoina me kyllä olemme toista kuin tämä ruumis. Tämä ruumis on täydellisempi, kuin mitä me itse olemme. Kaikki lääkärit ja anatomit, jotka ovat tutkineet meidän ruumistamme ja sen toimintoja, ovat tulleet vakuuttuneiksi siitä, että se on ihmeellisen viisaasti luotu organismi. — Ei kukaan meistä enemmän kuin kukaan heistäkään sano, että me olemme itse sen ruumiin luoneet. Meillä ei ainakaan ole minkäänlaista muistoa siitä. Kun me synnymme tänne, niin jokainen saa ruumiinsa lahjana vanhemmiltaan. Alussa on ruumis hyvin kehittymätön, mutta sitten lapsi yhä kehittyy, ruumis kehittyy ja tulee aina paremmaksi välikappaleeksi ihmiselle.

Ruumis on alkuaan kuulunut toiseen kehityslinjaan. Se on fyysinen kehityslinja. Me itse olemme henkiolentoja, jotka taas kuulumme toiseen linjaan. Tämän näkee selvästi siitä, että me ihmiset, jotka olemme täällä nyt ihmiskuntana, asuimme eläinkuntana toisessa tähdessä, ennenkuin me synnyimme tänne, — toisin sanoen meidän oman maapallomme varhemmassa ruumistuk-

sessä, jota meidän on tapana nimittää kuu-manvantaraksi. Siinä me elimme eläinkuntana. Emme ole tällä sanooneet, minkälaisia nuo eläimet olivat, vaan me sanomme ainoastaan, että me asuimme sellaisessa eläinkunnassa, joka muistuttaa meidän nykyistä eläinkuntaamme. Ehkä se ei ollut niin täydellinen kuin nyt, mutta sillä eläinkunnalla oli eläimen luonnolliset periaatteet; se saattoi liikkua, synnyttää ja himoita, niinkuin nykyinenkin eläinkunta. Asuessamme siinä eläinkunnassa me synnyimme, ainakin suuri osa meistä, ihmisiksi, joka merkitsee, että tuossa eläinruumiissa syntyi inhimillinen minä, joka tapahtui siten, että kuolematon henki, joka on kaiken takana, aivan kuin laskeutui tuohon eläimeen. Syntyi inhimillinen minä. Tämä on tietenkin Okkultinen tapahtuma, jonka me voimme kyllä ymmärtää. Siinä kuu-manvantarassa me siis synnyimme ihmisminuuksiksi. Mutta silloin nuo eläinruumiit eivät olleet meille enää sopivia, sillä jotta ihmisminä olisi voinut olla ja elää sen täytyi saada uudenlainen ruumis. Aivan toisenlainen organismi vaaditaan ihmistä varten, jonka tulee kehittyä hyvän ja pahan tiedossa. Sentähden me ihmisminuuksina jäimme kuin taivaaseen odottamaan, että me joskus saisimme inhimillisen ruumiin, ja että maapallon fyysinen kehitys menisi eteenpäin. Alkuperäisestä se sai kehittyä eteenpäin, kunnes tuli mahdolliseksi luoda inhimillinen ruumis. Me ihmisolentoina emme kyenneet siinä olemaan apuna, täytyi olla aivan toisenlaisia olentoja siinä auttamassa luontoa. Se ei ollut mitään sellaista auttamista, että ulkoapäin autetaan ja muovaillaan jotakin, vaan se oli sellaista auttamista, että uhraduttiin ja itsestään annettiin. Sentähden korkeat ihmisolennot, niinkuin sanotaan Salaisessa Opissa, kuu-pitrit ja aurinko-pitrit, sellaiset inhimilliset olennot, jot-

ka olivat saavuttaneet ihmisyyden, olivat mukana auttamassa, kun tällä maapallolla piti luoda vähitellen inhimillinen ruumis. Me nukuimme taivaissa, ja näimme kauniita unia. Me emme osanneet olla mukana ruumiimme luomisessa. Sentähden on tämä meidän ruumiimme luonnon ja toisten, parempien olentojen lahja. Mutta koska kehitys on aina myös edistymistä, niin meidän ei pidä ajatella, että ne inhimilliset ruumiit, mikä vähitellen saatiin aikaan, olisivat olleet täydellisiä kauneudessaan ja ihanuudessaan; ne olivat kaikkea muuta. Kun meidän tieteelliset tutkijamme menevät ajassa taaksepäin joitakin miljoonia vuosia, niin he huomaavat, että ihmiset olivat silloin aivan apinan näköisiä. Inhimillinen muoto on vasta vähitellen saatu tämän näköiseksi. Mutta alusta alkaen on kyllä ollut määrätty kuva, jonka mukaan on koetettu luoda, ja alusta lähtien se kuva on ollut inhimillinen. Se, mitä on aikaansaatu, on ollut inhimillistä alusta lähtien.

Asettukaamme hetkeksi tähän tilanteeseen, ja ajatelkaamme, että toiselta puolen tällä meidän maapallollamme inhimilliset ruumiit valmistetaan, ja että näiden inhimillisten ruumiiden takana on meidän henkemme, meidän tähtemme. On aivan kuin meidän inhimillinen tähtimaailmamme olisi kaikkien näiden ruumiiden takana odottamassa, milloin minuudet voivat niihin ruumistua. Kun siis katselemme tilannetta, niin me näemme, että tuossa ovat nuo inhimilliset ruumiit jo muodostuneet, mutta että ne eivät ole nykyisen ihmisen näköisiä, vaan jättiläismäisiä, suuria — ja kaksineuvoisia. Me näemme siis, että nämä tällaiset ruumiit ovat valmistumassa. Toiselta puolen me näemme, että taivaissa ovat nuo inhimilliset minuudet; ja näistä minuuksista toiset ovat hieman vanhempia kuin toiset, nimittäin ne,

jotka ovat syntyneet hieman varhemmin ihmisiksi tuossa edellisessä kuu-manvantarassa. Me näemme siis erikäisiä ihmissieluja.

Ja sitten kaikuu ääni läpi avaruuden: ”Inhimilliset minuudet, ruumistukaa noihin muotoihin, jotka ovat järjettömiä, mutta jotka ovat juuri teitä varten tehdyt.” — Mitä me nyt näemme? Kun me katselemme näitä inhimillisiä minuuksia taivaissa, niin me voimme nähdä, että kaksi kolmannelta näistä heti tottelee käskyä ja ruumistuu noihin fyysisiin ruumiisiin. Heidän päähänsä ei tule muuta ajatustakaan. Kaikki nuo nuoremmat sielut taivaissa tottelevat käskyä. Kaikki ne, jotka ovat viimeksi ihmisiksi syntyneet, ruumistuvat heti. Heillä ei ole mitään omaa ajatusta; he ovat niin äärettömän kehittymättömiä lapsisieluja vielä. Heidän järkensä ei ulotu mihinkään. — Mutta sitten on siellä taivaissa tuo toinen joukko, yksi kolmannes, joka oli jo vähän kauemmin ollut ihmisenä, joka jo oli vähän enemmän kokenut. Kun he saavat tuon käskyn ruumistua, niin he luovat silmäyksen maan päälle noihin valmistuneisiin ruumiisiin, fyysisiin käyttövälineisiin, ja sanovat: ”Ei emme me noihin ruumistu.” Tätä sanotaan vanhoissa uskonnollisissa myyteissä enkelien lankeemukseksi. Tähänhän viitataan Ilmestymiskirjassakin. Yksi kolmasosa sanoi: ”Me emme ruumistu, emme ainakaan vielä.” Mitä oli tämän ajatuksen takana? Oliko siinä jotakin pahaan tahtoa, jotakin uppiskaisuutta Jumalaa vastaan? Ei, meidän täytyy ymmärtää tämä asia oikein. Nämä ihmissielut ajattelevat vain: ”Nuo ruumiit eivät ole vielä kyllin kehittyneet; ne eivät ole sellaisia, jollaisia me kaipaamme. Meidän on turha syntyä noihin, sillä kestää äärettömiä aikakausia, ennenkuin me niissä pääsemme siihen kohtaan kehittymään, missä me jo nyt olemme. — Kun

nuo ruumiit kehittyvät, niin sitten vasta me ruumistumme. Me tahdomme siis aivan kuin auttaa luontoa. Me tahdomme auttaa ihmiskuntaa.”

Me ymmärrämme tämän hyvin, jos otamme vertauskuvan nykyisestä elämästä. Sanokaamme nyt, että on isä ja äiti ja heillä monta lasta. Nämä lapset olisi pantava kouluun. Mutta sillä paikkakunnalla, jossa tämä perhe asuu, ei olekaan kuin yksi koulu, ja se alkaa vasta ensimmäisellä luokalla. Me olemme opettaneet muutamia lapsistamme jo kotona. Siksi me panemme nuo nuoremmat lapset sinne ensimmäiselle luokalle, mutta turhahan meidän on sinne panna niitä, jotka jo ovat paljon pitemmälle kehittyneet. Sehän olisi aivan turhaa kokemusta, jos me lähettäisimme vanhemmat lapsemme ensimmäiselle luokalle, jos he ovat lukeneet jo kaiken ennen. — Tässä meidän yhteiskunnassammehan on nyt paljon kaikenlaisia kouluja ja luokkia, niin että me voimme asettaa lapsemme mille luokalle tahansa, mutta ajatelkaamme vain tällaista erikoista tapausta. — Samalla tavoin on siis meidän ihmistenkin laita. ”Enkelien lankeemus” ei siis ollut mikään siveellinen lankeemus, vaikka sitä on siksi kuvattu. Se oli jotakin aivan luonnollista ja inhimillisesti katsoen järkevää.

Mutta tästä kaikesta seurasi kuitenkin tragedia, murhenäytelmä meidän ihmiskuntamme historiassa, ja se on kai antanut aiheita siihen, että kansat ovat kuvanneet enkelien lankeemusta surullisena tapahtumana. Oli nimittäin niin, että nuo kaikista nuorimmat ihmiset olivat kehittymättömiä sieluja, hyvin lapsen kannalla olevia olentoja. He elivät täydellisessä paratiisissa. Se oli tuo ensimmäinen paratiisin aika. Mutta sehän ei olisi vienyt mihinkään, jos he olisivat eläneet aina tuollaisessa tietämättömyydessä, onnellisessa tilassa; se ei olisi vienyt mi-

hinkään edistykseen, ja sentähden täytyi nuo ihmiset saada jotakin oppimaan. Näin avautui tilaisuus hyvin merkillisille kuu-manvantaran ihmisolennoille. Nämä ihmisolennot eivät olleet siellä saavuttaneet sitä kehitysmittaa, mikä oli ihmisille siellä päämääränä. He olivat siis niitä ihmisolentoja, jotka tarvitsivat vielä lisää koulutusta. He olivat kuin luokalle jääneitä; he tarvitsivat lisää kokemusta. Mutta heidän tarvitsemansa kokemus oli enemmän psykologista laadultaan. Heidän ei tarvinnut suoraan itse ruumistua inhimillisiin muotoihin, vaan heille oli koulua se, että he saattoivat riivata meitä tavallisia ihmisiä. Näitä olentoja on ruvettu nimittämään kaikissa traditioissa pahoiksi hengiksi, usein lusifer-olennoiksi. Nämä olennot tulivat tänne maan päälle ja ottivat huostaansa sen hyvin älyttömän ihmiskunnan, ja alkoivat sitä ”riivata”. He aivan kuin astuivat meidän sieluihimme, niin että me, jotka olimme sangen älyttömiä ja ilman ajatusta, tunsimme jonkinlaista sielullista voimaa itsessämme. Oli aivan kuin ääni meidän sisässämme olisi sanonut: ”Ei tässä voi laiskotella. Sinähän olet ihmisolento; sinun pitää oppia ajattelemaan, ja sinun täytyy saada jotakin aikaan, ei vain olla ja elää. Sinun pitää tulla tietämään hyvä ja paha.” — Eivät he tietenkään näin sanoneet, sillä ei tuo ihmiskunta silloin osannut käyttää kieltään niinkuin me nyt. Mutta me näimme kuin kuvia, ja niin me sieluissamme aivan kuin vähän ponnahtimme pystyyn ja tunsimme: ”Täytyyhän tässä todella jotakin oppia; täytyyhän tässä jotakin tietää, ja mehän emme ole niinkuin kaikki nuo muut olennot, joita me näemme tässä ympärillämme.” Tällä tavoin nämä lusifer-olennot meitä houkuttelivat: ”Katsokaa eläimiä ympärinänne; ne lisääntyvät; katsokaa eläimiä; teidän täytyy yhtyä, niinkuin eläimet.” . . . Ihmiset olivat olleet aivan viatto-

mia, ja he eivät olleet tienneet mitään sukupuolesta, sillä he olivat olleet kaksineuvoisia olentoja. Mutta nyt alkoivat ihmiset matkia eläimiä, ja tämä oli todella kuin syntiinlankeemus. Me annoimme luovan voiman herätä itsessämme sukupuolivoimaksi. Samallahan tämä oli aivan välttämätöntä, jotta me ollenkaan olisimme päässeet elämän kouluun. Ihmiskunta lankesi siis sillä tavoin syntiin, että se lankesi luonnollisen suvun jatkamisen sijasta tietoisiin sukupuoliyhdyntää seuraaviin nautintoihin. Tämä oli elämän koulun alkua, sillä se oli ensimmäinen vastakohta, minkä ihminen sai oppia. Ihmiset oppivat nauttimaan, oppivat etsimään nautintoja; ja sitten tuli vastavaikutus, kärsimys. Se oli tuo ensimmäinen lankeemus.

Kun ihmiskunta oli langennut syntiin, niin me toiset ihmisjumalat, jotka olimme taivaissa, päätimme ruumistua. Me toiset ihmissielut taivaissa luulimme voivamme auttaa ihmiskuntaa: ”Nyt me ruumistumme noihin saatutettuihin olentoihin.” Mutta sen sijaan, että me olisimme osanneet lunastaa ne, me päinvastoin myös lankeesimme, sillä samanaikaisesti ruumistui myös toisia olentoja vielä varhaisemmasta kaudesta, aurinko-kaudesta, sellaisia ihmisiä, jotka eivät olleet päässeet loppuun saakka kehityksessään. Näitä olentoja on ollut tapana nimittää ahrimaneiksi. He syntyivät siis tänne ihmisiinä, ja he olivat sellaisia olentoja, jotka etsivät valtaa luonnon yli, tietoa kaikista luonnon voimista. — Meidän joukossamme oli siis sängen voimakkaita ja komean näköisiä ihmisiä, jotka etsivät kaikenlaisia luonnon salaisuuksia ja näyttivät meille kuin esimerkkiä. Näin mekin innostuimme tähän näkyvään elämään. Se, mikä meistä oli taivaissa tuntunut niin kovin epätäydelliseltä ja vastenmieliseltä, alkoi nyt meitä viehättää. Noiden

aurinko-ihmisten esimerkki vaikutti meihin, ja me lankeesimme syntiin ja saimme tuta sukupuolisuutta ja sukupuolintuntoja. Näin olivat kaikki ihmiset langenneet materiaan. Tämä oli välttämätöntä koulua, ja sentähden se oli hyvä. — Toiselta kannalta se oli lankeemusta pahaan, mutta toiselta kannalta se oli juuri hyvää. Meidän oli tunnettava vastakohtat.

Kun ihmiskunta oli tällä kohdalla kehitystään, kaikui jälleen ääni halki avaruuden, auringosta päin: ”Ei ihmiskunta tällä pallolla tule yksin toimeen, vaan muualta on tultava opettajia heitä auttamaan.” Ja Salainen veljeskunta tuli tänne ja perusti tänne keskusakatemian ja opetti tätä nuorta ihmiskuntaa kaikkea työtä tekemään. Työ tuli välttämättömäksi, kun me olimme langenneet jälleensyntymiseen. Meidän oli ylläpidettävä ruumistamme täällä maan päällä. — Ja olot kehittyivät vähitellen vuosimiljoonien ja -tuhansien kuluessa sellaisiksi, kuin ne nyt ovat. Nuo viisaat, jotka olivat tulleet muualta, opettivat meitä kyntämään peltoa; he toivat meille viljan; he opettivat meidät puhumaan. Kaikkea, kaikkea he meille opettivat. Tämä oli siis tuo ensimmäinen vaihe, pahan alku. Sitten vasta tulee tuo toinen vaihe, jolloin paha kehittyy huippuunsa.

IV Ikuinen taistelu

Tutkiessamme pahan probleemaa ja sen kehitystä historialliselta kannalta tässä meidän ihmiskunnassamme mainitsimme, että pahan ilmenemisessä ja pahan kehityksessä voimme erottaa kolme vaihetta. Ensimmäinen oli pahan synty, toinen pahan huippuun nouseminen ja kolmas hyvän taistelu paha vastaan. Kaikki nämä kolme vaihetta yhdessä muodostavat, niinkuin muistamme, toisen niistä suurista aikakausista, joihin jaoinme ihmiskunnan historian hyvän ja pahan ilmenemisen kannalta.

Viime kerralla puhuimme pahan synnystä ja sanoimme, että se tapahtui miljoonia vuosia sitten niillä manteleilla, joita nimitettiin Lemuriaksi ja Atlantikseksi. Ennen kaikkea Lemuriassa tapahtui pahan synty, se, mitä uskonnollisissa kirjoissa nimitetään syntiinlankeemukseksi. Ja tämä pahan synty oli, niinkuin muistamme, yhteydessä ihmisessä heräävän sukupuolivoiman kanssa. Ihmisethän olivat ensin kaksisukuisia, oltuaan sitä ennen tietenkin suvuttomia. Sitten he jakautuivat kahteen sukupuoleen, ja se oli pitkälinen kehitysvaihe ihmiskunnan historiassa. — Muistuu mieleeni pari seikkaa tämän asian yhteydessä, joista tahdon tässä ohimennen mainita. Toinen on se, että Vanhan testamentin mukaan olemme kristikunnassa tottuneet sanomaan, että nainen luotiin miehen kylkiluusta, ja siitä on tehty, niinkuin tiedämme, paljon pilaa. Aadam vaivutettiin uneen, ja sillä aikaa, kun hän nukkui, otettiin häneltä kylkiluu, ja Jumala muodosti siitä vaimon.

Nyt on huomattavaa, että se Jumala, joka tässä luo-

miskertomuksessa esiintyy luojana, elohim, on jo pelkääseen kielellisesti katsoen sangen merkillinen sana. Tuo sana ”elohim” on monikkomuoto ja merkitsee siis jumalat, mutta se sana on vielä merkillinen siinä suhteessa, että se on monikkomuoto, jolla on maskulini-, miehellinen pääte, vaikka tuo sana yksikössä on feminini- eli naissukua. Tämä viittaa mielestäni siihen, että ne, jotka ovat käyttäneet tätä sanaa, ovat tahtoneet sillä ilmaista, että nämä luovat voimat, jumalat, eivät olleet yksinomaan miehellisiä enemmän kuin naisellisiakaan voimia, vaan että he olivat kaksisukuisia voimia. Nämä luovat voimat, jumalat, olivat siis jumalatar-jumalia eli kaksisukuisia jumalia. Meidän ei kuitenkaan pidä käsitellä tätä kaksisukuisuutta missään fysiologisessa merkityksessä, ei meikäläisessä merkityksessä täällä maan päällä, vaan sillä tarkoitetaan, että ne luovat voimat edustavat sekä naisellista että miehelistä prinssiippiä, psykologisesti katsoen miehisiä ja naisellisia ominaisuuksia, ja metafysisesti tai jos uskaltaisimme sanoa, fysiologisesti molempia voimia. Otamme pienen esimerkin. Jokainen taiteilija, kirjailija, runoilija, keksijä, tai vaikkapa sotapäällikkö, jos hän on todellinen nero, tietää, että hänessä täytyy välttämättä vaikuttaa kaksi voimaa, jotta hän voisi luoda. Toinen niistä voimista on se, jota voimme nimittää inspiraatioksi, sillä jokaista todellista neroa aina kuvaa, hänen tunnusmerkinään on tämä inspiraatiovoima. Se on kuin valonvälähdys, joka tulee korkeudesta, korkeammista maailmoista. On kuin valo yht’äkkiä valaisisi hänen sieluaan; ja siinä salamanvalossa hän voi nähdä ja kuulla kuinka paljon asioita tahansa. Mozart kertoi, että yhdessä ainoassa silmänräpäyksessä hän kuuli kokonaisen oopperan. Mutta tämä on aivan toista kuin itse luominen tähän näkyvään

maailmaan. Kirjan kirjoittaminen tai oopperan luominen on toista. Sitä ei voi tehdä ainoastaan inspiraation varassa. Inspiraatio on kuin sterili — hedelmätön; se ei saa mitään aikaan yksinään; tarvitaan lisäksi Imaginaatio, mielikuvitus. Usein luulemme, että mielikuvitus on turhanpäiväistä, mutta se on toinen suuri voima meidän kokoonpanossamme. — Inspiraatiovoima on miehellinen, se on meidän sielullinen miehellisyytemme, olimme me ulkonaisesti miehiä tai naisia. Mutta sitten on imaginaatiovoima, pyhä mielikuvitusvoima, se on pyhä neitsyt, femininen voima meissä. Ja sitä imaginaatiota me välttämättä tarvitsemme voidaksemme antaa muodon inspiraatiolle, jonka saimme välähdyksenä korkeammista maailmoista. Imaginaatio on kuin äitinä tuolle inspiraatiolle, synnyttävälle isä-voimalle. Sen täytyy olla äitinä, jotta tulisi muoto ja jotta me voisimme oikein työskennellä inspiraation varassa ja saada jotakin aikaan tässä näkyvässä maailmassa.

Nuo kaksi voimaa kuuluvat luomiseen, ja ne ovat aina olemassa. Siten meidän esiintymisemme fyysisesti kahtena sukupuolena on ohimenevä ilmiö, koska se on luonnon kannalta luonnotonta. Sen sijaan, että olemme joko miehiä tai naisia, meidän tulisi olla mies-naisia, jotka osaavat luoda ilman toisen apua; se kuuluisi meidän luojaprivilegiumiimme, etuoikeuteemme. Mutta sitä meillä ei ole, koska olemme täällä vasta oppimassa käyttämään luonnon luovia voimia oikein. Tämä on yhteydessä meidän jakautumiseemme kahteen sukupuoleen, ja sitä on kuvattu Aadamin unella ja Eevan luomisella. Ei ole hyvä käyttää sanaa ”kylkiluu”, parempi ja oikeampi on kääntää se ”kyljellä”, ”sivulla”, ”toisella puolella”. Se tahtoo ilmaista, että ihminen, joka oli alkuun elohimin kuvaksi luotu, siis kaksisukuinen, jaet-

tiin kahtia, niin että hän oli nyt joko mies tai nainen, oltuaan ennen mies-nainen.

Tätä jakautumista kahteen sukupuoleen kuvataan genesiksen luomiskertomuksessa aivan lyhyesti muutamin sanoin, mutta jakautumisprosessi kesti tietenkin pitkiä aikoja. Ei se käynyt niin kuin kreikkalaisessa mytologiassa kerrotaan, että Zeus halkoi ihmisiä kahtia, ja että sen jälkeen jokainen puolisko etsii toista puoliskoaan. Se on vertauskuvallisesti esitetty, ja asia tapahtui pitkien aikojen kuluessa. Se tapahtui niin, että toisessa ihmisessä kehittyi toinen sukupuoli enemmän kuin toinen; hän omisti sille huomiota, kun hän seuraten eläinten esimerkkiä otti jonkun toisen olennon puoliskokseen. Silloin jompikumpi puoli hänessä jäi syrjään ja toinen puoli tuli hänen sielunsa sisällöksi.

Niin tapahtui kahtiajako. Mutta jokainen tietää, joka on niitä asioita tutkinut, että ihminen tänä päivänä on kaksisukuinen fysiologisestikin, vaikka toinen puoli on surkastunut, kun sitä ei ole käytetty.

Toinen kohta, mikä myöskin muistuu mieleen, kun tätä ensimmäistä pahan alkua ajattelemme, on se, että kaikissa vanhoissa traditioissa, kuten egyptiläisessä, intialaisessa ja ennen kaikkea kreikkalaisessa mytologiassa, joka varsinkin on meille tuttu, puhutaan kummallisista olennoista, jotka eivät ole ihmisiä eivätkä eläimiä, vaan ihmiseläimiä eli eläinihmisiä. Kreikkalaisesta mytologiasta tunnemme sellaisia nimityksiä kuin faunit, paanit, satyyrit, kentaurit, sfinksit ja kaikenlaiset muut metsä- ja merieläimet, joilla kerrottiin olleen ihmisen pää, mutta eläimen ruumis, jotka olivat siis puoleksi ihmisiä, puoleksi eläimiä. On arveltu niiden olleen pelkästään tarunomaisia olentoja, joita ei koskaan ole ollut olemassa. Mutta kun otamme huomioon, että tuo alku-

peräinen syntiinlankeemus oli muun muassa sitä, että ihmiset noudattivat eläinten esimerkkiä, koska olivat, kuten Salaisessa Opissa sanotaan, aamaanasoita, järjetömiä; he eivät ymmärtäneet lähestyä ainoastaan omaa rotuaan, vaan myöskin eläimiä; ja niistä sekaantumisista, koska luonto ei ollut vielä asettanut mitään rajoja suvun jatkumiselle, syntyi eläinihmisiä. Näitä olentoja on kyllä ollut olemassa, ja ovathan luonnontutkijatkin löytäneet sellaisia luurankoja, joita he ovat nimittäneet apinan kaltaisiksi olennoiksi. Nuo muinaiset tarut eivät ole perättömiä. Eräs ranskalainen tutkija sanookin, että mytologiassa on paljon enemmän totta kuin historiassa. Ja Herodotos, historian isä, mainitsee tapauksia, kuinka sellainen eläinolento, puolieläin, on lähestynyt tavallista ihmisnaista. Sellaisia yksityistapauksia mainitaan todellisuudessa kreikkalaisessa kirjallisuudessa. Ehk'ei ole niinkään pitkiä aikoja siitä, kun Euroopassa vielä oh näitä olentoja; ja voi olla, että jossakin maapallolla, missä luonnontutkijat eivät vielä ole käyneet, löytyy niitä olentoja; mutta mahdollista on myöskin, että ne ovat jo kuolleet sukupuuttoon, kuten tulimaalaisetkin ovat kuolleet. Hehän kuolivat sukupuuttoon sillä tavoin, että kun valkoihoisia tuli Tulimaahan, niin he, noudattaen meidän kehuttuja "hienoja" tapojamme, lähestyivät tulimaalaisia naisia sillä seurauksella, että kaikki naiset tulivat yht'äkkiä sterileiksi, hedelmättömiksi, eivät voineet enää synnyttää. Onhan hyvin "kunniakasta" meidän valkoihoisten ajatella, että me saimme erään rodun kuolemaan sukupuuttoon. Luonto oli itse asettanut sellaisen määräyksen, että aivan vanhojen rotujen ja nykyisten välillä ei saa tapahtua ristisiitosta. Ja eläinten ja ihmisten välillä ei saa myöskään tapahtua ristisiitosta. Jos meidän sukupuolielämämme on sairaalloista, voim-

me tuntee seksuaalista vetovoimaa eläimiin, mutta siitä ei tule enää seurauksia jälkeläisten muodossa. — Joka tapauksessa tuo miljoonia vuosia sitten tapahtunut lankeaminen sukupuolintuntoon, sukupuolihimoon ja -haluun laskee kuin pohjan ihmiskunnan sangen surulliselle historialle. Sillä muistettavaa on, että ihmiskunnan kehityksessä on erittäin vaikeana probleemana juuri sukupuolielämä. Se on asia, jonka jokainen yksilö tuntee omakohtaiseksi probleemakseen, joka hänen on ratkaistava. Mutta se on monelle ylivoimainen ratkaistava, koska se on läpitukevana voimana ihmiskunnan sielussa; ja ihmisen ruumiissa se on saanut aikaan vaikeita sairauksia, joten ihmiskunta on tältä kannalta katsoen kuin kirouksen alainen.

Mutta paha ei loppunut siihen, että me ihmiset tulimme tuntemaan nautinnon ja kaiken sen epäinhimillisen, itsekkään saastaisuuden, mihin se saattoi viedä, vaan paha nousi huippuunsa myös toisella tavoin. Tietenkin se oli yhteydessä tämän nautinnon kanssa, mutta siinä oli toisia lisämomenteja. Paha nousi huippuunsa silloin, kun siihen ei käytetty ainoastaan aistien nautintoa, vaan myöskin järjen. Tämä järjen, älyn saastuminen tapahtui miljoonia vuosia myöhemmin Atlantiksessa, joka nyt on vajonnut Atlantin valtameren syvyyteen ja josta selvästi puhutaan vanhoissa traditioissa ja johon miltei kaikki luonnontutkijat uskovat nykyään. On täytynyt olla vanha sadun Atlantis, jossa ihmiskunta on elänyt ennen. Äsken on ollut lehdissä, kuinka Amerikan rannikolla jokin saari nousi merestä ja siinä saarella oli kaupungin raunioita. Sitä on alettu nyt tutkia. Voihan olla, että se on kuulunut joko Atlantikseen tai Lemuunaan. Lemuria oli pääasiallisesti siellä, missä nyt on Tyyni valtameri.

Tällä Atlantis-mantereella tapahtui se merkillinen murhenäytelmä, niinkuin voisimme sitä nimittää, joka sai aikaan meidän lankeemuksemme todelliseen pahaan. Lemuriassa tapahtui luonnollinen lankeemus, mutta täällä tapahtui lankeemus äylliseen pahaan, todelliseen itsekkyyteen ja häijyyteen, se murhenäytelmä, jota nimitetään mustaksi magiaksi. — Meidän ei silloin pidä käsittää, että me ihmiset, jotka nyt elämme täällä, olisimme olleet suuria mustia maagikoita; sitä kunniaa ei meidän pidä ottaa itsellemme, sillä musta maagikko on suuresti kehittynyt olento, joka hallitsee suuria voimia. Mutta me lankesimme mustaan magiaan sillä tavoin, että olimme sokeasta halusta ja himosta mustien maagikkojen palvelijoita, tottelimme heitä ja palvoimme heitä. — Herää heti kysymys; keitä olivat nämä mustat maagikot? Viime kerralla puhuttiin siitä, että meitä vieteli nautintoon, kaikkea sukupuolielämää kokemaan meidän sisässämme eräänlaiset olennot, jotka houkuttelivat meitä. Ja ne olennot, jotka sillä tavoin asettuivat kuin kiusaajien ja houkuttelijoiden asemaan meihin nähden, olivat ihmisiä vanhoista luomiskausista, ihmisiä, jotka eivät olleet saavuttaneet sitä kohtaa kehityksessä, mikä heille oli määrätty. Heitä nimitetään eri nimillä, lucifereiksi jne., he olivat jääneet jäljelle kuu-manvantarasta ja he saivat riivata meitä, — mutta itse asiassa he olivat hyviä olentoja. — Sitten oli luokalle jääneitä ihmisiä vielä vanhemmasta manvantarasta, aurinkokaudesta, ja he olivat sellaisia, jotka sanoivat meille, ettemme voi päästä tietoon, jollemme tutki ympäröivää maailmaa, jollemme mene pois omasta itsestämme. He olivat itsessään myöskin hyviä olentoja. — Ja Atlantiksessä ruumistui myöskin kaikista karkeimpiin, tiiviimpiin fyysisiin ruumiisiin sellaisia olentoja, jotka olivat

kotoisin Saturnuksesta, maapallon vanhimmasta ruumistuksesta. Heitä olemme nimittäneet asuuroiksi tai saata-noiksi. — Ensimmäiset olivat lusiferit, toiset ahrimanit ja kolmannet asuurat. — Asuurat siis olivat ihmisiä, eivät pahoja itsessään, vaan sellaisia, joiden piti saada kokemusta nyt, ja se kokemus oli kokemusta pahasta, itsekkydestä, häijyydestä, julmuudesta, ylpeydestä, kaikesta sellaisesta, mitä he eivät olleet siellä Saturnuksessa voineet saavuttaa tai eivät olleet ehtineet tai tahtoneet siellä saavuttaa, vaan nyt korkeammassa olosuhteisessa tahtoivat äkkiä, nopeasti saavuttaa sitä kokemusta, jotta sitten myöskin äärettömissä kärsimyksissä puhdistuisivat siitä pahasta, minkä tekivät ja itsessään kehittivät ja saivat aikaan. Hekään eivät itsessään olleet mitään pahoja; he hakivat vain kokemusta. Nämä asuurat eli saatanat tulivat siis tänne tavallaan meitä auttamaan sillä, että kiusasivat meitä. He ruumistuivat Atlantiksessa ja lumosivat meidät, ainakin suuria joukkoja meistä. He olivat suurenmoisia, kauniita, voimakkaita, täydellisiä valtiasolentoja, ja he ottivat meidät palvelukseensa ja tahtoivat välttämättä, että meidän täytyi heitä palvoa; he olivat meidän jumaliamme. Me olimme jo varhaisempanakin kautena nähneet jumalia, olleet jumalien yhteydessä, niiden yhteydessä, jotka olivat tulleet meitä todella opettamaan hyvässä. He olivat Melkisedek ja hänen keskusakatemiansa jäsenet. Me olimme heitä palvelleet, seuranneet ja ihailleet. Mutta nämä mustat, saatanat, jotka pukeutuivat lammasten vaatteisiin, vaativat meiltä kunnioitusta, palvontaa vaatien: ”Langetkaa meidän eteemme, muuten käy teidän huonosti.” Ja me olimme kuin kotieläimiä. Kun julma isäntä esiintyy, täytyy kotieläimen nuolla hänen kättään, vaikka se samalla voi kehittää itsessään kostonhalua.

Sellaisia olivat nämä valtiasonnot, jotka esiintyivät Atlantiksessa ja vaativat meiltä palvontaa. Meidän täytyi totella heidän käskyjään, mutta samalla he lupasivat meille palkintoja. He näyttivät meille kaikenlaisia tempuja, seremonioita, joita suorittamalla voimme saada valtaa niihin olentoihin, joiden kanssa tahdoimme tulla kosketuksiin, joiden kanssa tahdoimme nauttia. Nämä saatanat näyttivät meille, millä tavoin voimme kietoa pauloihimme toisen ihmisen, johon tunnemme himoa. Ja sitten he opettivat meitä erikoisella tavalla piinaamaan ja kiusaamaan eläimiä ja toisia olentoja, uhraamaan heitä jumalille. He opettivat meitä kiusaamaan eläimiä sillä tavoin, että niistä erittyi hikeä, nestettä, jota voitiin käyttää maagisiin tarkoituksiin ja toimituksiin.

Näin meissä kehittyi julmuus, näin paha nousi huipuunsa. Ja nuo mustat opettivat meitä käyttämään luovaa voimaa itsessämme myöskin älyksi, ymmärrykseksi. Luova voima, jos katsomme ihmistä okkultisesti, on sellainen, että osa siitä menee sukupuoli-voimaksi, mutta osa nousee aivoihin ajatusvoimaksi. Luovan voiman avulla olemme oppineet ajattelemaan. Mustat maagikot opettivat meitä ajattelemaan, mutta ei ajattelemaan epätsekkäästi korkeita asioita, vaan itsekkäästi, laskevasti, opettivat käyttämään älyä omien himojemme palvelukseen. — Ja nytkin monet käyttävät älyään tyydyttääkseen himojaan ja hankkiakseen itselleen, mitä tarvitsevat. Mutta nythän ymmärrämme järjellä ja ajatuksella myös paljon korkeampia asioita. — Silloin Atlantiksessa emme oppineet muuta mustilta maagikoilta, kuin sen, että luova voima oli käytettävä itsekkäisiin tarkoituksiin. Niin kehittyi meidän alempi älymme ja ymmärryksemme ja näin me tulimme lopulta palvoneeksi saatanaita, mustia olentoja. Eivät he olleet mustia

ulkonäöltään, vaan saattoivat olla hyvin eri värisiä. Palvoessamme heitä ja heidän kuviaan meissä kehittyi kaikenlainen häijyys ja ilkeys ja itsekkyyys ja laskemiskyky, niin, että me ihmiset todella olimme jokseenkin kurjia olentoja nykyisin silmin katsoen. Nyt me näemme sentään kaikissa ihmisissä hyvää; jumalainen olento on kaikissa piilossa; me näemme kaikissa olennoissa säälin ja rakkauden tunteita; mutta silloin kaikki tämä oli hyvin piilossa; meidän sydämemme oli tulossa yhä kovemmaksi, häijymmäksi, ilkeämmäksi; emme tunteneet sääliä, emme rakkaudesta paljon tienneet. Tietenkin on poikkeuksia aina ollut. — Tämä asioiden surullinen tila sai aikaan sen, jota on nimitetty taivaalliseksi sodaksi. Sillä silloin meidän maapallomme johtajat ja Valkoinen veljeskunta ja kaikki viisaat olennot ymmärsivät ja sanoivat, että ihmiskunta on menossa liian pitkälle, ihmiskunta on vajoamassa liian syvälle pahuuteen; se on pelastettava nyt rajulla tavalla, ja siihen ei riitä pelkästään jokin luonnonmullistus, vaan ihmisille itselleen täytyy antaa kouriintuntuva opetus siitä, että he ovat väärään suuntaan menossa. Sentähden pantiin toimeen ensimmäinen sota taivaassa. Se sota ei ollut oikeastaan missään näkymättömissä, vaan se oli sotaa tässä maailmassa. Ehkä tuo nimitys ”sota taivaassa” tulee siitä, että soddittiin myös ilmassa. — Oli niin, että meidän kaikki jumalaiset tietäjämme ja parhaat olennot maan päällä päättivät, että on nostettava sota noita mustia ja heidän johtamiaan joukkoja vastaan: ”Ne ihmisolennot, jotka tahtovat olla valkoisten palveluksessa, tulkoot meidän puolellemme, mutta mustien palveluksessa olevat olkoot siellä. Kaikkien täytyy saada kouriintuntuva opetus.” Siitä kerrotaan kaikissa traditioissa, myöskin meidän Kalevalassamme kertomuksessa ”sota Sammosta”. Poh-

jola oli pimeyden valtakunta; se ei tarkoita pohjoisia maita, vaan päin vastoin enemmän etelässä olevia. Pohjola oli ryöstänyt Sammon, kaiken maagisen tiedon, sen tiedon, jonka piti tuoda onni ihmiskunnalle, tiedon luonnon salaisista voimista ja kyvyistä. Nuo korkeat mustat johtajat, asuurat, olivat ryöstäneet sen, olivat tuoneet sen mukanaan ja asettaneet sen kaikkea valkoista tietoa vastaan. He olivat kuin ryöstäneet tiedon avaimen, Sammon ja sulkeneet sen vuoreen, että kelle he tahtivat sitä antaa, kuka tahtoi heidän pimeitä tarkoituksiaan palvella, se vain sai sitä. Silloin valkoiset voimat — Väinämöinen, Ilmarinen ja Lemminkäinen — päättivät lähteä Sampo takaisin saamaan, ja he kokosivat kaikki joukkonsa, ja syntyi hirvuinen sota Atlantiksessa. Se sota käytiin etupäässä ilmassa, ilmalaivojen avulla, mutta myöskin maan päällä. Ja se oli luonnollisesti kouriintuntuva opetus. Siinä sodassa hävitettiin mustien korkeat johtajat ja suuret joukot heidän palvelijoistaan, meistä; toiset otettiin vangeiksi ja toiset surmattiin.

Näin murrettiin mustien, pahan valta. Mutta se ei riittänyt. Ihmiskunta oli niin saastutettu, että luonto täytyi ottaa avuksi; ja luonnonmullistukset hävittivät Atlantiksen. Poseidonin saari, josta Platon puhuu, oli viimeinen jäännös; se vajosi viimeisessä vedenpaisumuksessa meren syvyyteen. Poseidonin saari sijaitsi Gibraltarin läheisyydessä. Sitä ennen olivat valkoiset voimat tuoneet pois omia joukkojaan itään päin, Aasiaan, ja sitä kuvataan Noakin kertomuksessa.

Tämä oli tuo ensimmäinen merkillinen sota taivaassa, ja siitä lähtien on meidän ihmiskuntamme tajunnassa elänyt aivan kuin selviönä, että pyhän asian, oikean asian puolesta pahaa vastaan on käytävä pyhää sotaa, silloin kun sorto tulee liian suureksi. Sota sellaisena

suurena laitoksena, menettelytapana, miksi sitä nimittäisin, on siitä saakka elänyt ihmiskunnan tajunnassa pyhänä asiana. Jos on puolustettava isänmaata, uskontoa, niin taistelu sen puolesta on pyhää. Sentähden tässä viidennessä juurirodussa huomaamme kaikissa vanhoissa kertomuksissa, kuinka sotaa pidetään suurenmoisena, kuinka ainoastaan se ihminen, joka osaa kuolla sankarina sodassa, on todellinen mies. Ja me emme saata ihmetellä, että tuo sisäinen usko sotaan on elänyt näihin päiviin saakka suurena, siveellisenä asiana, koska se opetus pantiin alulle niin korkealta taholta.

Sitten meidän on puhuttava vielä eräästä toisesta taivaallisesta sodasta. Tämä ulkonainen, fyysinen sota, jonka kyllä todelliset valkoiset tietäjät, valkoiset viisaat, Melkisedekin joukot, panivat toimeen, oli sittenkin ainoastaan vertauskuvaa ja vertauskuvaksi tarkoitettu tässä näkyvässä harhamaailmassa. Se oli vain kuin maaginen gesti, maaginen ele näkyvässä maailmassa, sillä todellista sotaa ei heidänkään mielestään voitu käydä tässä näkyvässä maailmassa, sillä tässähän silloin hävitettiin ainoastaan sitä, mikä on viatonta. Viatontahan täällä on kaikki, mitä on rakennettu, pellot, kaupungit, niityt; ja ihmisen ruumiskin on viaton; se on alkuaan luotu Pyhän Hengen temppeliksi. Siis sota tässä näkyvässä maailmassa on vertauskuvaa, se on heijastusta, maagista ilmennystä todellisesta sodasta, joka on vallan toista. Sentähden Valkoista veljeskuntaakin, voisimme sanoa, — jollei se ole liian rohkeaa puhetta, — jonkin verran hämmästytti, että tuo opetus eetillisesti upposi niin syväälle ihmiskunnan tajuntaan, että ihmiset luulivat, että sota on sotaa tässä näkyvässä maailmassa, että tässä on sota pantava toimeen. Valkoisessa veljeskunnassa hämmästyttiin tätä syvää jälkeä, jonka heidän si-

veellinen opetuksensa sai aikaan. Sentähden siinä pitkiä aikoja odotettiin Kristusta, sitä ihmistä, joka osaisi ottaa totuuden tähän maailmaan niin, että hän voisi sanoa: ei mitään sotaa, väkivaltaa, tässä maailmassa.

Mutta meidän täytyy ymmärtää, jotta emme ahdasmielisesti asettuisi tuomareiksi, että se ensimmäinen vaikutus, minkä saimme tuosta suuresta siveellisestä kamppailusta, on elänyt ihmiskunnan tajunnassa kaikesta suurimpana siveellisenä työnä.

Mikä on sitten se toinen sota, joka on todellinen taistelu ja jota valkoiset tietäjät koettivat meille opettaa? Se on sota, jota pikemminkin voidaan sanoa sodaksi taivaassa, koska se on sotaa näkymättömässä luonnossa, sotaa astraalisessa maailmassa. Ja mikä se sota on? Se on sota, jossa ihminen sotii omaa pahuuttaan vastaan, pahoja taipumuksiaan, ilkeyttään, himojaan vastaan. Se on ainoa todellinen sota ja välttämätön sota. Tätä sotaa on käyty aina Atlantiksen ajoista asti, ja valkoiset veljet ja kaikki tietäjät ovat sitä johtamassa; ja kaikki ne ihmiset, jotka ovat kuulleet heidän ja heidän lähettiläitensä ääntä, ovat tulleet kutsutuiksi näkymättömään armeijaan, jossa kukin armeijan yksilö taistelee pahaa vastaan itsessään.

Tämä toinen taivaallinen sota on niin merkillinen asia, että pyhissä kirjoissa nimitetään aina niitä ihmisiä, jotka ovat tässä sodassa mukana, vanhurskaiksi, oikeamielisiksi. — Ei läheskään koko ihmiskunta kuulu siihen armeijaan.

On merkillistä, että William Booth keksi tuon nimen ”Pelastusarmeija”, sillä näkymättömässä maailmassa on tällainen armeija, vaikka se näkymättömässä maailmassa oleva armeija taistelee pahaa vastaan omassa itsessään. Ei kukaan voi tulla pestatuksi siihen armeijaan,

jollei hän toden teolla taistele pahoja taipumuksiaan vastaan omassa itsessään. Se armeija on kasvanut sentään koko lailla isoksi satojen miljoonien vuosien kuluessa, vaikka koko ihmiskuntaan verrattuna se on vielä pieni. Tämä armeija on hyvin merkillinen, koska sen jäseniä nimitetään vanhurskaiksi, oikeamielisiksi, ja koska se voi saada historiassa aikaan enemmän kuin luullemmekaan. Vanhassa testamentissahan on kertomus Sodomasta ja Gomorrasta. Jumala sanoi, että jos Sodomassa ja Gomorrassa on viisikymmentä vanhurskasta, niin ne kaupungit voidaan säilyttää, mutta kauhulla täytyi vastata, ettei ollut viittäkymmentä vanhurskasta, kaikki vain palvoivat omaa itsekkyyttään ja nautinnonhaluaan. Jumala kysyi sitten, onko kymmentä tai viittä vanhurskasta, mutta ei ollut muita kuin yksi, Loot, jonka täytyi sitten paeta sieltä. Jos hänen rinnallaan olisi ollut enemmän, ei olisi tarvinnut kaupunkeja hävittää. Miks'ei? Sentähden, että näiden vanhurskasten taistelu pahaan vastaan omassa itsessään on suunnattoman suuri siveellinen tekijä maailmassa. Asia ei rajoitu siihen, että ihminen taistelee pahaan vastaan omassa itsessään, vaan hän samalla taistelee pahaan vastaan siinä yhteiskunnassa, missä on. Ajatelkaamme, että Helsingillä on oma astraalinen ilmapiirinsä, auransa, johon nousevat kaikkien helsinkiläisten ajatukset ja tunteet, ja ne tunteet saattavat olla hyvin itsekkäitä ja eläimellisiä, mutta ne ihmiset, jotka ovat vanhurskaita, taistelevat pahaan vastaan; ja näkymättömässä maailmassa he taistelevat silloin myöskin tämän auran kauhuja vastaan. Kun siis jossakin kaupungissa on kyllin monta vanhurskasta, ei sitä kaupunkia tarvitse hävittää. Pahan, synnin seuraus on kuolema; on luonnonlaki, että missä paha on paljon, se täytyy hävittää luonnonmullistuksella tai

sodalla. Paha ei saa tulla liian paljon maailmaan. Kun me ihmiset synnyttämme liian paljon paha maailmaan, me samalla laskemme siemenen tämän maailman häviöykselle. Me ihmiset tuhoamme hulluudessamme toisia ihmisiä, ja luonnonmullistukset hävittävät paikan toisen jälkeen maan päältä. Se on elämänlaki. Me emme saa olla aivan kuin eläimet enää, emme saa olla mustia maagikoita, me olemme ihmisiä, olemme kutsutut ihmiksi. Jumala ei estä meitä olemasta pahoja, mutta karma tuo seurauksen, sillä me olemme rikkoneet elämänlakia vastaan ja se sanoo meille: ”sinun on tultava hyväksi, täydelliseksi.” Jos me olemme pahoja, tulee seuraus ja se seuraus tuhoaa meidät. Sentähden vanhurskaat ihmiset auttavat meitä sillä tavoin, että hävittävät pahan asuinpaikkansa ilmapiiristä. Ja tässä näkyvässäkin maailmassa he tekevät jotakin; he näyttävät esimerkiksi jotakin hyvää, niin että meidän aikanamme ihmiskunta on kyllä sittenkin edistyneempi kuin esim. satatuhatta vuotta sitten. Mutta vielä nytkin kysytään usein jumalien salaisissa neuvotteluissa: onko vanhurskaita? Maailmansodan aikaan oli monta kertaa sellaisia neuvotteluja, ja kun vastaus oli: ei ole, — silloin tuomio lankesi itsestään. — Mutta esimerkkejä on, että hyvää voidaan saada aikaan. Vuonna 1905 täällä Suomessa suurlakon aikana olisi voinut tulla verenvuodatusta, mutta ihmeellistä kyllä, oli täällä siksi paljon vanhurskautta ja uskoa hyvään, siksi paljon siveellistä tahtoa, että se saatettiin estää. Mutta kun 12 vuotta myöhemmin v. 1917 tuli kysymys siitä, voidaanko nyt taas estää verenvuodatus, kun oli vaikea aika tulossa Suomeen, kun maailmanvallankumous heijastui tänne, pääseekö tämä kansa puhtaana läpi koetuksen, silloin ei ollut enää niin paljon vanhurskautta, ei uskoa, ei hyvyttä,

ei luottamusta sillä hetkellä, että se olisi voinut tapahduttua, vaan silloin kävi niinkuin kävi.

On suunnaton merkitys sillä, että vanhurskaita ihmisiä on jonkin kansan keskuudessa, jossakin kaupungissa. Noille vanhurskaille itselleen ei tapahdu mitään pahaa, mutta se on vähäpätöinen asia verrattuna siihen, että he voivat auttaa ihmiskuntaa. Muistakaamme: se Salainen veljeskunta, mikä on täällä meidän maapallollamme, se Melkisedekin pyhä veljeskunta on tullut tänne muualta; se ei voi sillä tavoin sekaantua ihmiskunnan historiaan ja kehitykseen, että se millään tavoin parantaisi ihmiskunnan karmaa tai vähentäisi sitä, vaan meidän täytyy itse saada paljon niitä pyhiä ja vanhurskaita olentoja, niin että voimme itse pelastaa ihmiskunnan. Ja onhan Valkoisen veljeskunnan jäsenistä nyt jo suurin osa meidän ihmiskunnastamme, mutta heitä ei ole läheskään vielä niin paljon, että he mitään mahtaisivat tälle suunnattomalle ihmisjoukkoille, mikä on maapallolla. Jos täällä maapallolla on 60 miljardia ihmistä käymässä koulua, niin se on suunnaton joukko verrattuna niihin muutamiin tuhansiin, jotka kuuluvat Valkoiseen veljeskuntaan. Usein ihmiset syyttävät mestareita siitä, että he antavat niin paljon pahaa tapahtua, ottamatta huomioon, että se työ on aivan ylivoimainen, satumainen. Me emme tiedä, kuinka paljon rakkautta, uhrautuvuutta, sääliä heillä on. Mutta niin pieni joukko on sentään verraten voimaton tähän hirmuiseen sielujen paljouteen nähden, mikä ihmiskunnassa on. Meidän täytyy joukostamme saada sellaisia yksilöitä, jotka tulevat vanhurskaiksi, sitten vasta meidän ihmiskuntamme historia muuttuu. Ja sentähden on Atlantiksen ajoista asti käyty tätä toista sotaa taivaassa.

V Voittaako valo?

Kolmannen sodan taivaissa, jota yhä käydään, alkoi Jeesus Kristus, Gautama Buddhan sitä jo valmistettua. Ymmärtääksemme tämän sodan luonteen, jota jokainen meistä on kutsuttu käymään Kristuksen nimessä ja Kristuksen avulla, meidän on hyvä vielä luoda silmäys niihin vanhoihin aikoihin Atlantiksessa, jolloin ei vielä ensimmäistäkään sotaa taivaissa oltu suoritettu.

Ensimmäinen sota taivaissa oli, kuten muistamme, suuri sota valkoisten ja mustien välillä Atlantiksessa, joka oli kylläkin maallinen sota, mutta käytiin enimmäkseen ilmassa. Ehkä se on siitä saanut tuon nimen taivaallinen sota. Toinen taivaallinen sota, kuten muistamme, oli ja on yhä vielä se sota, jota käydään näkymättömässä maailmassa Vanhan liiton merkeissä. — Jotta ymmärtäisimme tämän kolmannen, Uuden liiton sodan, on syytä luoda silmäys noihin aikoihin Atlantiksessa ja muistuttaa mieliimme, mitä kaikenlaisia ihmisolentoja, tai jos niin tahdomme sanoa ihmisenkeleitä ja jumalolentoja, siellä oli ja mitä vaikutelmia me ihmiset otimme toisiltamme vastaan ja minkälaisia olentoja me itse olimme. Tästähän on jo puhuttu, mutta on hyvä, että vielä muistelemme hetken näitä tosiseikkoja, jotta sitten voisimme kääntää huomiomme tähän kolmanteen taivaalliseen sotaan.

Kääntäkäämme siis silmäme siihen myöhempään atlantilaiseen aikaan, joka oli juuri vähän ennen suurta sotaa. Millaisia olentoja oli Atlantiksessa ruumistuneina?

Ensinnäkin, alkaaksemme ikäänkuin yläpäästä, oli siellä viisaita, vihittyjä opettajia, jotka olivat Salaisen

akatemian meidän maapallollemme perustaneet, niitä muualta tulleita, jotka eivät kuuluneet meidän ihmiskuntaamme, mutta jotka olivat täydellisiä jumalaisia olentoja.

Sitten oli toiseksi Atlantiksessa inkarnoitunut noita hyvin salaperäisiä, merkillisiä saatana-olentoja, asuura-olentoja, hyvin kaukaa menneisyydestä kotoisin olevia ihmisolentoja, jotka eivät olleet saavuttaneet sitä lopullista täydellisyyttä, mikä heille oli tarjona omassa kehityskaudessaan eli manvantarassaan, meidän maapallomme varhaisimmassa ruumistuksessa, Saturnus-ruumistuksessa eli ensimmäisessä ruumistuksessa. Nämä ihmeelliset asuura-olennot eli saatana-olennot tarvitsivat vain kouriintuntuvaa kokemusta pahan ja itsekkyyden mahdollisuuksista voidaksensa itse saavuttaa saman viisauden, minkä heidän ihmisveljensä tuossa kaukaisessa menneisyydessä olivat saavuttaneet.

Sitten kolmanneksi näemme tuolla Atlantiksessa niitä suurenmoisia, viisaita ihmisolentoja, jotka olivat kotoisin toisesta meidän maapallomme ruumistuksesta, myöskin kaukaisesta muinaisuudesta, ns. Aurinko-manvantarasta. Näitä olentojahan nimitetään ahrimaneiksi. He olivat niinkään pitkälle kehittyneitä, viisaita ihmisiä, jotka tarvitsivat vielä tiettyä kokemusta, ennenkuin saattoivat saavuttaa sen viisauden, minkä heidän edistyneemmät veljensä olivat saavuttaneet tuossa Aurinko-manvantarassa. He tarvitsivat kokemusta hyvästä, he tarvitsivat kokemusta hartaudesta ja harhasta. Niinkuin voimme sanoa noista saatanoista eli asuuraolentoista, että he tarvitsivat kokemusta mustasta magiasta eli pahasta tahdosta sen takia, että he pääsisivät selville hyvästä tahdosta eli valkoisesta magiasta, niin me voimme sanoa, että nämä ahrimanit tarvitsivat kokemusta har-

hasta, mutta myöskin tunteiden hartaudesta, antaumuksesta tunteille ja tunteiden valtaan, jotta he sitten pääsisivät oikeaan ja selvään käsitykseen siitä, mitä tunne todellisuudessa on. Nämä olivat siis ahrimaneja.

Sitten neljänneksi oli Atlantiksessa koko ihmiskunnan yhteydessä ja sen kanssa merkillisiä olentoja, joita nimitämme lusiferolennoiksi, lusiferhengiksi eli lusifereiksi ja joilla tavallisesti tarkoitetaan niitä ihmisiä, jotka tämän meidän maapallomme viime ruumistuksessa, kuumavantarassa eivät olleet saavuttaneet sitä inhimillistä täydellisyyttä, joka siellä oli tarjolla. Tavallisesti tarkoitetaan siis näillä lusifereilla Kuun ihmisolentoja, jotka olivat jääneet luokalle. Mutta kun tutkimme Salaista Oppia, niin huomaamme, että se käyttää näitä nimityksiä taikka tätä nimitystä lusifer myöskin vähän laajemmassa merkityksessä, jos kohta Salaisessa Opissa puhutaan näistä asioista sangen hämärästi, selvästi kylläkin, mutta samalla peitetysti, niin että on oikeastaan vaikea tarkalleen ymmärtää kaikkia asioita, jollei ole hiukan perehtynyt asioihin, jollei ole saanut niistä selvää muutenkin. Jos te siis luette Salaista Oppia, niin te huomaatte, että se on hyvin vaikeatajuinen juuri näistä asioista puhuessaan. Mutta kun me otamme vaarin kailenlaisista viittauksista siinä ja kun otamme samalla vaarin myöskin omista kokemuksistamme ja huomioistamme, varsinkin juuri okkultisista huomioistamme, niin me voimme hyvällä syyllä sanoa, että lusifereiksi ei tarvitse lukea ainoastaan niitä ihmisiä, jotka kuuluivat Kuumavantaralan ihmiskuntaan ja jotka siis olivat kotalon luonnosta määrättyt nyt hankkimaan jotakin kokemusta tässä maapallon ruumistuksessa nykyisen ihmiskunnan välityksellä, vaan että lusifereiksi voidaan nimitää myöskin kaikkia niitä ihmisiä, ihmisminuuksia, jot-

ka eivät ole kuuluneet ihmiskuntaan siellä Kuu-manvantarassa, vaan jotka olivat kuuluneet meidän nykyiseen ihmiskuntaamme eli siis olivat siellä eläinkunnasta syntyneet ihmisiksi. Me voimme siis toisin sanoen nimitää lusifereiksi niitä olentoja, joita tavallisesti nimitämme myös langenneiksi enkeleiksi, jotka kieltäytyivät ruumistumasta heti, koska olivat järjellisiä olentoja ja saattoivat arvostella.

Niinkuin muistatte, niin olen edellisillä kerroilla koettanut kertoa, kuinka kolmas osa kaikista ihmisminuuksista kieltäytyi ruumistumasta heti. Kaksikolmannesta ruumistui heti noihin alkuperäisiin fyysisiin ihmistyyppeihin, mutta kolmannes kieltäytyi heti ruumistumasta. He sanoivat tahtovansa odottaa. Salainen Oppi nimenomaan korostaa, että heidän halunsa odottaa johtui suuresta säälistä. Heidän oli turha vielä syntyä ihmiskuntaan, siis mennä aivan kuin ensimmäiselle luokalle koulussa, kun he itse olivat kuin suorittaneet viidennen luokan kurssin. He tahtoivat siis odottaa, kunnes ihmiskunta pääsi vähän korkeammalle luokalle, ja sitten he tahtoivat ruumistua. Näin sanoivat, ajattelivat ja tunsivat nämä ihmiset, jotka olivat syntyneet ihmisiksi Kuu-manvantarassa ja jotka kuuluivat meidän ihmiskuntaamme. He muodostivat kolmannen osan sieluista. Ilmestyskirjassa kerrotaan, että kun Saatana lankesi taivaasta, niin hän vei mukanaan kolmasosan taivaan tähdistä, ja tämä tarkoittaa juuri näitä ihmisminuuksia, ihmissieluja. Mikä silloin oli se Saatana, ns. Saatana, joka siellä houkutteli muut seuraamaan? Ne olivat juuri nuo lusiferolennot, joita nyt teknillisesti nimitämme lusiferolennoiksi, jotka jo olivat ihmisiä olleet kauan, kauan, jotka kuuluivat kuu-manvantaran ihmiskuntaan ja jotka siis olivat suunnattoman paljon viisaampia kuin vastasynty-

neet ihmisminuudet. Mutta nämä vastasyntyneet ihmisminuudet olivat kuitenkin älykkäitä, koska he olivat yhtä ja toista kokeneet. He olivat siksi älykkäitä, että heihin meni noiden toisten lusiferien suggestio. Sentähden voidaan, niinkuin minä olen ollut huomaavinani H.P.B.:nkin ajatelleen, hyvällä syyllä nimittää kaikkia näitä ihmisminuuksia, siis niitä, jotka kuuluivat kuumavantarän ihmiskuntaan, että myöskin niitä ihmisminuuksia, jotka olivat syntyneet ihmisiksi eläinkunnassa, — niitä kaikkia voidaan nimittää lusifereiksi. Ei siis ainoastaan noita varsinaisia lusiferhenkiä, joita tavallisesti nimitetään lusifereiksi, vaan myöskin meidän ihmiskunnastamme tuota kolmannesta ihmisten sieluista eli minuuksista voidaan nimittää lusifereiksi. He kaikki yhdessä ovat lusiferin valtakuntaa.

Sanokaamme nyt, että me kaikki, jotka istumme tässä, että me kaikki sattumalta kuuluisimme näihin kaikista vanhimpiin ihmissieluihin, jotka syntyivät ihmisiksi jo Kuumavantarassa. Silloin me olimme kaikki lusifereja ja noudatimme kaikki noiden varsinaisten lusiferien kehoitusta: ”Älkäämme vielä syntykö ihmiskuntaan, tuolle ensimmäiselle luokalle, vaan odottakaamme, että ihmiskunta on mennyt eteenpäin ja sitten syntykäämme.” — Kaikki ihmiset tällä maapallolla eivät ole näitä lusiferolentoja, eivät kuulu lusiferin valtakuntaan. Olen joskus puhunut siitä vanhasta vapaamuuraritradiitiosta, että ihmiskunta on jaettavissa kuin kahteen suureen osastoon. Sielut ovat joko Abel- tai Kain-sieluja. Abelsielut muodostavat ihmiskunnan suurimman osan. Ne ovat niitä hiljaisia, tyytyväisiä sieluja, jotka ylläpitävät koko tätä elämää, jotka ovat luonnostaan tottelevaisempia ja rauhallisempia ja joita ilman ei mitään elämää olisi. Kain-sielut sen sijaan ovat vilkkaita, älykkäitä,

jonkin verran tyytymättömiä, vallankumouksellisia ja levottomia. Lyhyesti sanoen kaikki ihmiskunnan nerot ovat Kain-sieluja, noita lusiferhenkiä, lusifereja. Abelsielut ovat sitä ihmiskuntaa, niitä ihmissieluja, jotka syntyivät joko myöhään Kuussa tai vasta tällä maapallolla varsinaisesti ihmisminuuksiksi. Tämä ei ole millään tavoin loukkaavasti sanottu. Sanoohan Jeesuskin, että ensimmäiset tulevat viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi. Sama palkka maksettiin myös niille, jotka tulivat myöhään työhön, kuin niille, jotka tulivat aikaisin. Ei siinä ole mitään pahaa, että suurin osa ihmiskuntaa on vähän nuorempaa, on syntynyt hiukan myöhemmin ihmisiksi kuin toiset. Noilla vanhemmilla sieluilla on päinvastoin vaikeampi karma; he ovat ehtineet tehdä enemmän pahaa, heillä on enemmän taisteltavaa ja enemmän voitettavaa; heidän on voitettava paljon luonnotonta ja turhaa, mutta sen vastapainona on heidän suuri kykynsä sääliä ja rakastaa.

Siellä Atlantiksessa oli siis näitä kaikkia olentoja. Ihmiskuntaan kuului näitä tottelevaisia sieluja, jotka syntyivät heti, kun oli saatu valmiiksi ihmisruumiita tässä manvantarassa, ja sitten näitä lusifereja, joita nyt varsinaisella nimellä nimitämme lusifereiksi, niitä, jotka kuuluvat Kuun ihmiskuntaan ja olivat jääneet luokalle kuu-manvantarassa. Nämä lusiferit auttoivat kehittymättömiä ihmissieluja sillä tavoin, että riivasivat näitä. He eivät syntyneet fyysisiin ruumiisiin, mutta tunkeutuivat tavallaan sisälle toisten sieluihin, heidän tunteisiinsa, ja kuinka minä sanoisin, sytyttivät heissä älyn kipinän, joka luonnollisesti alussa veti heitä enemmän alaspäin kuin ylöspäin. Nuo nuoret ihmissielut eivät ymmärtäneet mitään. Järjen kipinä heräsi vähäiseen toimintaan, olihan se olemassa, mutta se kiihoitettiin toimintaan

näiden lusiferien avulla, jotka heihin yhtämittaa vaikuttivat, ja siten he lankesivat syntiin. Se oh tuo ensimmäinen suuri syntiinlankeemus. Sukupuolivoima heräsi, luomisvoima pääsi vaikuttamaan ja se meni alussa ainoastaan suurimmaksi osaksi alaspäin sukupuolivoimaksi; sitten myöhemmin se jakautui kahtia. Silloin kun ihmiskunta jakautui kahteen sukupuoleen, silloin samalla tuo sukupuolivoima osaksi virtasi ylöspäin, ei siis ainoastaan alaspäin sukupuolivoimaksi, vaan myös ylöspäin luovana voimana, ajatusvoimana.

Kainolennot, jotka kuuluivat meidän ihmiskuntaamme, odottivat taivaassa, kunnes heille tuli tilaisuus syntyä. Sitten he syntyivät. Ei meidän nyt pidä ajatella, että nuo varsinaiset lusiferolennot, jotka kuuluivat kuumavantaran ihmiskuntaan luokalle jääneinä, silloin olisivat heti vapautuneet, että he hyvin pian olisivat noiden verraten tyhmien ihmisten välityksellä tehneet joidakin kokemuksia ja sitten vapautuneet. Ei, he myöskin jäivät tänne, ja heitä on täällä yhä tänä päivänä. He tulivat sitten varsinaisesti samanlaiseen asemaan kuin muutkin inhimilliset lusiferolennot, siihen asemaan, että he eivät olleet ruumistuneita (syntyneitä) ihmisiä, mutta kuitenkin olivat ihmisten lähellä. Ajatelkaamme itseämme. Me olemme lusifer-olentoja, ja nyt tietenkkin ihmiskunta kokonaisuudessaan, kaikki ihmiset ovat tulleet siksi älykkäiksi ja järkeviksi, hyvin pieniä poikkeuksia lukuunottamatta joissakin roduissa, että voidaan kaikkia ihmisiä sanoa jonkin verran lusiferisiksi. Kaikkiin ihmisiin on jo muodostunut, syntynyt korkeampi minä, ja tämä korkeampi minä on juuri lusifer. Lusifer merkitsee näet latinassa ”valon tuoja”. Jos me saamme okkultisen kokemuksen oikeasta itsestämme, niin me tulemme kosketuksiin korkeamman itsemme kanssa, jo-

ka on vielä mentaalimaailmassa eli älymaailmassa toinen olento. Sen jokainen kokenut ihminen tietää omasta kokemuksestaan. Hän on tässä tällainen persoonallinen olento, mutta hän voi joutua kosketuksiin korkeamman minänsä kanssa, joka on toinen kuin tämä persoonallisuus. Se on lusifer hänessä, se on valon tuoja hänessä, hänen korkeampi minänsä. Tämä meidän korkeampi minämme on niin toinen olento, että me voimme, jos me tulemme haltiotilaan jollakin tavoin tai jos me olemme selvänäkeviä, nähdä korkeamman minämme toisena olentona, ja me voimme tässä alemmassa tajunnassa vaikka keskustella sen kanssa ja kuitenkin se on meidän oma itsemme. Me voimme siirtyä siihen ja silloin tämä persoonallisuus jää syrjään. Kun meidän tajuntamme jättää tämän fyysisen persoonallisuuden (minä tahdon heti mainita tämän, jotta ei meihin jäisi mitään sivumakua tästä lusifernimityksestä) ja siirtyy kokonaan ilman kahtiajakoa korkeampaan minään, lusiferiin, niin meidän kokemuksemme on jumalainen. Me olemme niin merkillisiä, niin korkeita, niin viisaita ja niin suurenmoisia olentoja ilman, että me tuntisimme itsemme suurenmoiseksi, kuinka sanoisin, ylpeiksi, millään erikoisella tavalla. Me olemme sillä tavoin niin viisaita ja suurenmoisia olentoja, että kun me ajattelemme omaa persoonallisuuttamme, kun me katselemme fyysistä ruumistamme ja ajattelemme sitä persoonallisuutta, joka siinä ilmenee, niin me sanomme itsellemme: ”Kuinka on mahdollista, että minä voin olla tuohon sidottuna ja voin olla tuossa? Sehän on niin hirmuisen tietämätön, pimeä ja musta olento. Kuinka minä ihmisenä, joka kuulun ihmisenä ihan toiseen maailmaan, toiseen luonnon valtakuntaan, joka olen jumala jumalien keskellä, kuinka minä olen sidottuna tuohon olentoon,

joka ei mitään tiedä?” Tällainen kokemus tulee ihmiselle silloin, kun hänen persoonallinen tajuntansa saa liittyä korkeampaan minäänsä. Minä tarkoitan silloin sitä, että ihminen todella tietää olevansa oma itsensä. Hän on toinen kuin meille tuttu fyysinen persoonallisuus, mutta hän tietää, että hän itse on pakotettu elämään tuossa fyysisessä persoonallisuudessa ja miltei surkuttelee omaa kohtaloaan. Niin ihmeellisessä inspiraation, totuuden, kauneuden ja puhtauden maailmassa hän lusiferolentona elää, ja hän itsessään myöskin täällä maan päällä aivan hyvin tietää, mikä tuo langennut enkeli on. Hän on itse langennut enkeli, joka on langennut alas fyysiseen elämään suurta, ihmeellistä tarkoitusta varten, sitä varten, että hän lunastaisi yhden tällaisen persoonallisuuden ja samalla silloin lunastaisi aineen yleensä, ja sitä varten, että hän toisia auttaisi. Kaiken tämän ihminen tietää siinä korkeammassa minässään, ja hän selvästi tietää, että Lusifer on valon tuoja. Hän tietää senkin, että hän on itse suvainnut, itse tahtonut, että persoonallisuus, joka on hänen oma persoonallisuutensa, kävisi hyvän ja pahan tiedon koulua. Sillä ellei ole käynyt pahan tiedon koulua, ei voi olla tietoa hyvästä. Tämä on siis sellainen psykologinen, metafyyminen probleema, jonka me parhaiten ymmärrämme vasta silloin, kun me sen itse koemme.

Nyt on siis yhä olemassa meidän keskellämme noita lusiferolentoja, jotka aivan kuuluivat tuohon kuu-kauden ihmiskuntaan ja aivan kuin ottivat omakseen, adoptoivat, jonkun fyysisen persoonallisuuden tässä ihmiskunnassa. Sitten on olemassa kaikki ne lusiferit, jotka kuuluivat kuu-kauden vastasyntyneeseen ihmiskuntaan, ne ihmiset, jotka ovat meidän korkeimpina minuksinamme. Ja sitten on vielä kehittymättömiä ihmis-

joukkoja kehittymättömissä roduissa ja kehittymättömiä ihmisjoukkoja meidänkin roduissamme, joiden korkeampi minä vielä on nuori ja heikko. Nekin ovat tavallaan lusiferolentoja, koska heillä on korkeampi minä, joka jälleensyntyä, mutta Lusifer heissä on vielä heikko. Sentähden heitä nimitetään Abel-ihmisiksi, ja he ovat taipuvaisia tottelemaan ja ottamaan oppia vastaan. Varsinaiset lusiferolennot, Kain-olennot, tuntevat velvollisuudekseen opettaa ihmiskuntaa. Jokainen älykäs ihminen sen tuntee. Koko meidän yhteiskuntamme sivistysmaissa on rakennettu sille periaatteelle, että ihmisiä on kasvatettava älyllisesti. Mitä meidän koulumme ovat muuta? Tietenkin sanotaan ja nyt on alettu ymmärtää, että kouluissa pitäisi myös tapahtua luonteen kasvattamista. Me ymmärrämme, että kasvatuksen pitäisi olla luonteen kasvatusta. Mutta vielä kasvatusta on ja tulee yhä enemmän älyn kasvatukseksi, sillä meillä on myöskin sellainen ajatus, että jollei järki kasva, niin kuinka voisi karaktäärikään kasvaa. Eräät ovat taipuvaisia ajattelemaan, että tyhmyys ja hyvyys käyvät käsi kädessä, mutta meillä on aavistus siitä, että hyvyyden pitäisi kulkea käsi kädessä älykkyyden kanssa. Ja koska äly on se, mikä puuttuu yleensä ihmisestä, niin me tietenkin tahdomme kasvattaa älyä sekä toisissa että itsessämme. Sentähden me olemme lusifereja eli valon tuojia juuri siinä mielessä, että me koetamme kehittää itsessämme ja toisissa älyä, järkeä. Koko meidän kulttuurimme ja sivistyksemme perustuu järjen kehitykseen, ja juuri kaikista voimakkaimmat olennot vievät muuta ihmiskuntaa eteenpäin kaikenlaisilla keksinnöillään ja kaikenlaisilla tieteellisillä saavutuksillaan, taiteellaan, uskonnollaan ja filosofiallaan. Kaikella tavalla koetetaan kasvattaa uutta ihmiskuntaa, ja me teemme sen luonnon vaistosta.

Me käsitämme kulttuurin näin, ja se ajatus tulee kuin itsestään sisältä päin.

Muistakaamme siis, että kaikkia tämän laatuista olen-
toja oli siellä Atlantiksessa. Ja kun me sitten katselem-
me tuota suurta ensimmäistä sotaa valkoisten ja mus-
tien välillä, niin näemme, millä tavoin ihmiskunta jakau-
tui. Toiset menivät mustien, toiset valkoisten puolelle.
Mitenkä tämä on yleensä ymmärrettävissä? Me näem-
me, että valkoisten johtajina olivat nuo muualta tulleet
viisaat opettajat. Ja sitten me näemme, että melkein
kaikki ahrimanit menivät Viisaitten, näiden valkoisten
puolelle. Ahrimanit olivat kyllä tavallaan houkutelleet
meidän varsinaista ihmiskuntaamme pahaan sillä tavoin,
että levittivät itsestään, oman auransa kautta, halua ko-
kemuksiin ja seikkailuihin, halua tuntemaan, sillä me-
hän oikeastaan elämme sitä, mitä me tunnemme. Niinhän
Schillerkin sanoo: ”Sinun omaasi on vain se, mitä tun-
net, kaikille kuuluu se mitä ajattelet.” Ahrimanit levit-
tivät siis meihin ihmisiin tuota halua tuntemiseen, halua
kokemuksiin ja halua seikkailuihin. Nämä ahrimanit ve-
tivät meitä alkeellisia ihmisjoukkoja kuin ulospäin, joita
korkeat lusiferit inspiroivat eli suggeroivat ja riivasivat.
Ihmiset saivat näiltä lusifereilta sisäisen äänen, sugges-
tion, joka kehoitti heitä: ”Nouse ylöspäin, nouse ylös-
päin; todellinen elämä on sinun sisässäsi; todellinen nau-
tinto on se, mitä sinä sisässäsi tunnet.” Ahrimanit, jot-
ka olivat ihmisten ympärillä, vaikuttivat niin, että he ve-
tivät ihmisten huomion kuin ulospäin, ulos itsestään, ja
sentähden ihmiset lankesivat syntiin. He tunsivat kyllä
äänen sisässään, joka sanoi, että sinun tulee oppia tun-
temaan paha itsessäsi, sinun tulee oppia tuntemaan nau-
tinto ja kaikki se, mitä elämässä on hyvää, ja kaikki tä-
mä on sinussa itsessäsi, mutta samalla nuo toiset, ahri-

manit, vetivät kuin ulospäin ja sanoivat ihmisille: ”Et voi kokea mitään sisässäsi, ellet saata kokea elämää täällä ulkona.” Näin ihmisten huomio vetäytyi ulkonaiseen elämään, ja he lankesivat syntiin. He kokivat silloin samalla sisässään kaiken kärsimyksen tuskaa.

Itsessään nämä ahrimanit, jotka olivat hyvään pyrkineet, hyvin pian ymmärsivät Viisaitten opetuksen: ”Todellinen seikkailu, todellinen kokemus on siinä, mitä sinä saavutat sisässäsi kasvattaessasi itseäsi, sillä että sinä valloitat luonnon voimat, saavutat vallan luonnon voimien yli, saavutat vallan tämän näkyvän luonnon yli.” Näitä asioita nämä ahrimanit helposti ymmärsivät. He eivät siis etsineet kokemusta sellaisesta elämästä kuin tavallinen meikäläinen ihmiskunta, vaan he pysyivät puhtaina ja noudattivat näiden Viisaitten opettajien neuvoja. Heidän piti oppia hyvin merkillistä joogaa, merkillisen seikkailurikasta magiaa. Sitä he valkoisia totellen harrastivat ja pääsivät siten nousemaan ja voittivat sen kokemuksen, mitä he tarvitsivat. Sitten he saivat jättää meidän ihmiskuntamme, niin että heitä ei ole suorastaan täällä enää olemassa. Heidän henkensä, inspiraationsa on kyllä jäänyt ihmiskuntaan, se henki, minkä he ovat painaneet ihmiskuntaan. Se on se voimakas, tietoon pyrkivä, seikkailunhaluinen keksijähenki, mikä elää ihmiskunnassa ja jota ilman ihmiskunta ei tulisi toimeen ja joka on suurena tekijänä siinä, että me yleensä valloitamme tätä palloa ja luontoa täällä. Meissä on suuri kokemusten ja seikkailujen halu ja se on erittäin voimakas juuri länsimaisessa kulttuurissa. Se on ahrimanien lahja meille. Se vie meitä kyllä hyvin suureen harhaan toiselta puolen, kun me ajattelemme henkistä elämää, sillä se kääntää huomion kokonaan pois ulkonaiseen meidän omasta hengestämme, niin että me lo-

puita etsimme totuutta vain ulkopuolelta itseämme ja meitä ympäröivästä luonnosta, emmekä huomaa mikä toinen tie on ihmiselle myöskin välttämätön. Ahrimanit pääsivät siis itse persoonallisina olentoina pois meidän ihmiskunnastamme ja samalla tavoin myös ne saatanat, jotka Atlantiksessa houkuttelivat meitä mustaan magiaan.

Valkoiset saivat siis, niinkuin jo mainitsin, nämä ahrimanit puolelleen. Mutta valkoiset eivät saaneet ainoastaan ahrimaneja, vaan myöskin ihmisolentoja sekä suuren joukon niitä Kuusta tulleita ihmisolentoja, jotka siellä olivat olleet ihmisiä, siis varsinaisia lusifereja sekä myöskin suuren joukon kehittymättömiä meikäläisiä ihmisiä. Kaikkia näitä saivat valkoiset puolelleen. Mustat maagikot taas saivat puolelleen hyvin suuren joukon meidän ihmiskunnastamme ja suuren joukon muuta ihmiskuntaa, jotka eivät muuten ymmärtäneet paljon mitään. Näitä mustat saivat puolelleen. Oli siis tuo suuri kahtiajako Atlantiksessa, ja mustat siinä sodassa hävisivät.

Nyt meidän eteemme nousee kysymys: millä tavoin nuo valkoiset tietäjät saattoivat auttaa ihmiskuntaa? Mitenkä he näiden suurten katastrofien perästä ja nyt, kun on syntynyt uusi ihmisrotu, viides ihmisrotu, mitenkä heillä on tilaisuus auttaa ihmisiä? Mitenkä he satojen, tuhansien vuosien aikana ns. Vanhassa liitossa kykenivät auttamaan? Tietenkään sitä suurta ihmislaumaa ei voinut erikoisesti auttaa, sillä sen järki, sen äly, piti ensin kehittyä kuin itsestään. Luonnollisesti oli aina opettajia ja uskontoja, mutta aivan noin varsinaisesti ei voinut auttaa suuria joukkoja. Nyt on kysymys niistä kehittyneistä ihmisistä, jotka jäivät aivan kuin odottamaan, mitä meidän elämästämme tulee. Me olimme Atlantik-

sessä kulkeneet melkein vaistomaisesti mustien maagikkojen jäljissä. Me olimme palvoneet mustia maagikoita, olimme hyvin innostuneita siihen, että me saimme kaikkea haluamaamme nautintoa. Meidän elämämme jäi silloin kuin kysymysmerkiksi, varsinkin sen perästä, kun suuri katastrofi oli ollut. Me synnyimme uusiin rotuihin. Nyt on siis kysymys vain siitä, millä tavoin viisaat auttoivat, koettivat auttaa juuri näitä edistyneempiä ihmisiä. Vähemmän edistyneet saivat kehittyä omissa oloissaan. Mitenkä Valkoinen veljeskunta koetti auttaa lusuiferolentoja?

Sanon heti erään selviön, aksioman, jonka jokainen tietää omasta kokemuksestaan oikeaksi, kun hän tutkii itseään vähäisen. Meissä on juuri Lusiferin kautta, sen kautta, että meillä on äly, kaksi suurta pahan mahdollisuutta, jotka ovat omiansa meitä estämään henkisesti kehittymästä.

Toinen näistä pahan mahdollisuuksista on se, että meidän älymme on todella saanut ahrimaneilta sen mefistofelisen tuntomerkin, että se epäilee, se ei usko mitään, se tahtoo kokea. Se on hirmuisen suurena esteenä kaikessa hyvässä. Me olemme alttiit epäilemään. Se on suuri heikkous, jollemme tee siitä vahvuutta.

Toinen suuri heikkous, jollemme sitä voita, on kunnianhimo ja ylpeys. Sen tähden, että me olemme järkeviä, älykkäitä ja nerokkaita olentoja, me huomaamattamme sädehdimme ylpeyttä ja nousemme mielellämme toistemme yläpuolelle. Olemme kunnianhimoisia. Tahdomme olla etevä maailman silmissä, mutta oikeastaan omissa silmissämme.

Me olemme siis epäileviä ja ylpeitä luonnostamme. Epäileviä olemme sen hengen vaikutuksesta, minkä me olemme saaneet ahrimaneilta. Erikoisen ylpeitä me

olemme lusifer-olemuksemme puolesta, niin ylpeitä, että lusifereina me otamme vaikka taivaan väkiryynnäköllä.

Nyt me tiedämme, että on vain yksi ainoa keino, millä me voimme voittaa sekä epäluulon että ylpeyden, ja se on rakkaus. Jos me todella rakastamme toista ihmistä — minä en nyt puhu mistään aistillisesta hurmiosta — jos me siis rakastamme toista ihmistä, niin me ensin näkin luotamme häneen. Siis kaikki tuo ahrimaninen epäily poistuu. Siinä määrin kuin me rakastamme, siinä määrin me luotamme. Ja kun me rakastamme toista ihmistä, niin me emme ole ylpeitä tuon toisen edessä, vaan me tunnemme itsemme aivan nöyriksi ja tahdomme olla aivan nöyriä, sillä rakkaus on juuri sitä, että se luovuttaa vallan ja kunnianhimosna ja tarjoaa itsensä. Me tiedämme tämän hyvin jokapäiväisestä kokemuksesta. Aistillisessakin rakkaudessa tämä voi ilmetä. Mies voi mennä polvilleen rakastettunsa eteen, jos hänen suurin onnensa maailmassa on saada tuo ihminen. Minä en mene sanomaan, etteikö sekin voisi olla todellista rakkautta, että mies lankeaa polvilleen ja etteikö rakkaus voisi myös ilmetä ulkonaisessa nöyryydessä. Siis kun me rakastamme, niin me luotamme ja me pääsemme sillä tavoin epäuskostamme ja ylpeydestämme, jotka ovat henkisen etenemistemme esteenä.

Vanhojen viisaiden täytyi herättää luottamusta ja rakkautta. Ei tietenkään mitään aistillista rakkautta, mutta todellista rakkautta. Siis mestareiden eli opettajien piti herättää luottamusta ja rakkautta. Ja koska näitä tällaisia mestareita ja opettajia on liikkunut enimmäkseen itämailla, niin me voimme, kun tutkimme itämaalaisia olentoja menneisyydessä ja myöskin nykyisyydessä, aivan huomata, kuinka mestari, tuollainen viisas tietäjä, ottaa opetuslapsen eli oppilaan itselleen vasta

silloin, kun hän on tullut vakuuttuneeksi oppilaan luot-
tamuksesta ja rakkaudesta. Jos luette kertomuksia In-
tian vanhoista tietäjistä ja joogeista, niin voitte havaita,
että kun oppilaat pyrkivät heidän luoksensa, niin he en-
sin aina työntävät pois tuon oppilaan aivan kylmästi.
Opettaja voi ehkä ensimmäisellä kerralla sanoa, ettei
hän ota lainkaan vastaan. Hän on ehkä juuri toisten
oppilaiden ympäröimänä, kun tämä uusi oppilaskokelas
tulee hänen luokseen. Opettaja ei ole huomaavinaan-
kaan tätä uutta pyrkijää. Toiset oppilaat työntävät pyr-
kijän pois. Tämä on ensimmäinen koettelemus. ”Minkä
tähten sinä tulet luokseni?” Tietenkin ihminen, joka
pyrkii opettajan luo, etsii todella silloin korkeampaa ke-
hitystä. Ja varsinkin Vanhassa liitossa tämä tällainen et-
sintä oli varsin harvinaista; ei niitä ihmisiä ollut monta-
kaan, jotka sillä tavoin etsivät totuutta. Kun ihminen
siis etsi totuutta, etsi tietä ja tahtoi kehittyä henkisesti,
niin hän oli luonnollisesti saanut vihiä jostakin opetta-
jasta ja pyysi, että hän sen opettajan luo saisi pyrkiä.
Sitten opettaja ensimmäisellä keralla ottaa pyrkijän näin
kylmästi vastaan. Hän tahtoo koetella, tuleeko tämä
pyrkijä uudestaan. Jos oppilas lamautuu, niin hän ei tu-
le uudelleen, mutta jos hänellä on todellista halua, niin
hän tulee uudelleen. Silloin hän toisella kerralla kuka
ties jo pääsee opettajan puheille. Nyt opettaja kysyy pyr-
kijältä: ”Mitä sinä tulet minulta etsimään? Miksi sinä
minun luokseni tulet?” Oppilas lankeaa tietenkin maa-
han tai kumartaa syvään ja selittää, että hänellä on ollut
sellaisia ja sellaisia kykyjä ja unia, että hän on lukenut
näitä asioita ja hän on aivan vakuuttunut siitä, että tä-
mä on juuri hänen opettajansa. — ”Mitä, sinähän olet
paljon lukenut, sinähän olet niin etevä, minkä tähden si-
nä kuitenkin tulet minun luokseni? Älä sinä mitään mi-
nulta etsi, mene sinä vain toisten luo.” — Näin sanoo

nyt tuo opettaja, ja niine hyvineen saa pyrkijä taas lähteä pois. Tämä on toinen koetus. Sitten pyrkijä tulee ehkä vuoden perästä kolmannen kerran takaisin tai ehkä hän tulee pikemminkin. Hän yhä vakuuttaa, ettei hän voi mennä kenenkään muun luo, vaan tahtoo tulla juuri tämän oppilaaksi. Hän sanoo tuntevensa, että vain tämä mestari voi häntä opettaa. — No niin, jos sinä olet niin hullu, niin kestätkö sitten niitä vaikeuksia, joihin minä sinut asetan? Minä pidän nimittäin sinua hyvin hulluna olentona? Minä panen sinut ehkä tuohon pimeään luolaan, jossa saat olla useampia kuukausia? — ”Minä kestan kaiken”, sanoo pyrkijä, ”jos vain saan olla sinun oppilaasi”. — Näin pyrkijästä tulee oppilas, ja tavallisesti kuluu 7 vuotta mitä hirmuisemmissa kokemuksissa, joissa opettaja koettelee oppilaansa rakkautta ja uskoa. Häntä kohdellaan mitä sydämättömimmin. Häntä voidaan koetella esim. sillä tavoin, että opettaja sanoo: ”Minä tunnen suunnatonta himoa tuota naista kohtaan ja hän viettää häitään sinä ja sinä päivänä. Tuo sinä hänet minun luokseni!” — Mitään epäröimättä lähtee oppilas matkalle. Tietenkin häntä niissä häissä kovasti pidellään pahoin, ja surkeana ryömien hän palaa opettajansa luo ja sanoo, että näin hassusti nyt kävi. Silloin opettaja voi hymyillä ja sanoa: ”Luuletko sinä, että minä olisin häntä tarvinnut? Mene nyt tiehesi ja hoida haavojesi.” — Tuontapaisille koettelemuksille pantiin pyrkijöitä Vanhassa liitossa. Muulla tavalla ei olisi tullut esille hänen luottamuksensa ja rakkautensa. Muulla tavoin hän ei olisi puhdistunut itsekkyydestä ja kaikesta huonoudesta. Kun oppilasta on seitsemän vuotta koeteltu, niin hänet vihitään mestarin oikeaksi oppilaaksi. Tätä Vanhan liiton järjestelmää noudatetaan yhä vielä hyvin paljon. Tietenkin nämä ihmiset, jotka ovat tällä tavoin hirmuisessa koulussa maan päällä, kuuluvat sa-

maila toisessa maailmassa siihen sotajoukkoon, joka suorittaa tuota toista taivaallista sota, josta viime kerralla puhuimme.

Mutta sitten Buddha pani alulle ja Jeesus Kristus täydellisesti ryhtyi kolmanteen taivaalliseen sotaan. Se, mikä oli koko Salaisen veljeskunnan alituisena silmämääränä ja alituisena kysymyksenä oli: ”Mitenkä me saisimme jumalaisen Kristuksen rakkauden tähän fyysiseen, näkyvään maailmaan, niin että se olisi kaikille ihmisille tarjolla ilman niitä hirveitä valmistuksia ja ponnistuksia, joita on tähän saakka ollut?” He tiesivät, että sellainen ei ollut mahdollista muuten kuin siten, että itse jumalainen rakkaus ja elämä, täydellinen rakkaus saadaan maan päällä fyysisesti ilmestymään. Jos saadaan tähän näkyvään maailmaan rakkauden perikuva, kuva Jumalasta, kuva jumalaisesta rakkaudesta, silloin kaikki ihmiset ovat kuin sielussaan ostetut ja lunastetut, ja silloin kaikkien ihmisten eteen avautuu pelastuksen tie. Mutta sitä suurta työtä ei voinut suorittaa, sen tiesivät kaikki viisaat Salaisessa veljeskunnassa, kukaan muu kuin tämän ihmiskunnan ihminen, joka täydellisesti luopuu itsestään, niin että Jumala voi hänet ottaa kokonaan omakseen, niin että Kristus, Aadam Kadmon, Jumalan Poika, voi täydellisesti hänessä ilmetä. Tämä jäi siis Valkoisen veljeskunnan veljien ainaiseksi odotukseksi ja profetiaksi. He sitä odottivat ja valmistivat, sillä olihan muutamia lusifer-olentoja, muutamia lusifer-ihmisiä tästä ihmiskunnasta (ei noita luokalle jääneitä Kuu-manvantaran ihmisiä), jotka lupasivat heille, että he tahtovat lunastaa ihmiskunnan. Oli ennen kaikkea kaksi, jotka tekivät tuon lupauksen, toinen se, josta tuli Gautama Buddha ja toinen se, josta tuli Jeesus Natsaretilainen. He panivat alulle kolmannen taivaallisen sodan.

VI Lucifer ja Antikristus

Kolmas sota taivaissa alkoi, niinkuin olemme sanooneet Jeesus Kristuksen työn kautta; ja se sota jatkuu yhä nyt. Se on iankaikkista sotaa, jota ihmiskunta käy ja joka on päätyvä ihmiskunnan voittoon. Tätä sotaa ymmärtääksemme ja valaistaksemme tahdomme sitä katsella kolmelta kannalta, ja samalla aina viitata myöskin niihin toisiin taivaallisiin sotiin, joista on ollut kysymys. Ne kolme kantaa, joiden valossa tahdon vielä katsella tätä Kristuksen sotaa, ovat: ensiksi kysymys pahasta yleensä ja siitä pahasta, joka aina kussakin sodassa on voitettava; sitten toiseksi on kysymys siitä, jota tahdomme nimittää karmalliseksi atomiksi, joka on tärkeä ymmärtää, että voisimme käsittää Jeesus Kristuksen työn ja Kristuksen sodan; ja kolmanneksi kysymys Jeesus Kristuksen jumaluudesta verrattuna kaikkiin toisiin varhaisempiin ja myöhäisempiin ihmiskunnan auttajiin ja vapahtajiin.

Ensimmäinen kysymys oli kysymys pahasta, pahan luonnosta ja pahan olemuksesta, siitä, mikä paha itsessään on. Minä uskon, että meidän ei ole vaikea määrittellä pahaa sillä tavalla, että se määritelmä tulee aivan niin sanoakseni yleispäteväksi, ajattelen silloin pahaa ilmiönä, jonkinlaisena todellisuutena; ei ainoastaan sellaisena sisäisenä eetillisenä todellisuutena, josta olemme paljon puhuneet ja jota myöskin yleensä pidetään pahan varsinaisena muotona. Mutta me emme ajattele pahaa ainoastaan tällaisena subjektiivisena, ihmisasteella olevalle luonnollisena ja ainoana pahana, vaan ajattelen sitä jonkinlaisena luonnonilmiönä, todellisuutena itse kos-

moksessa. Sillä kaikkina aikoina on myös subjektiivisen pahan ohella ajateltu sitä luonnossa, kosmoksessa olevaa paha, joka voi elävää olentoa kohdata. Ja mikä on paha siinä merkityksessä? Se on kuolema ja häviö. Kun ajattelempa, että olemassaolon syvin, ainoa olemus on elämä, oleminen, sen perusteellinen olemus on itse elämä, niin ymmärrämme, että paha on se, mikä loukkaa tätä elämää, tätä olemista, mikä sen katkaisee jollakin tavalla, mikä sitä ehkäisee. Objektiiiviselta kannalta on paha elämisen estäjä, hävittäjä, kuolema. Siksi sitä nimitetään: viimeiseksi viholliseksi. Sentähden tulee muistaa, että itse elämässä, jumaluudessa ei ole mitään paha, sillä jumaluudessa ei ole kuolemaa. Siis kaikista syvimässä merkityksessä ei ole mitään paha, mutta ilmenyksessä, kaikessa ilmenneen todellisuuden esiintymisessä on olemassa tämä pahan, tämä elämisen loppumisen mahdollisuus, häviön mahdollisuus. Siis se on niin sanoaksemme objektiivinen paha. On aivan toinen asia, että meidän kannaltamme sen ei tarvitse olla paha, vaan hyvää. Ottakaamme esimerkki: sanomme, kun meissä on jokin tauti, että se on paha. Jos meillä on syöpä vatsassa, se vaivaa meitä kauheasti ja tahdomme päästä siitä vapaaksi ja annamme lääkärin leikata sen pois. Mutta jos asetumme syövän kannalle, niin se on sille kuolema, sen elämän loppu: siis sille on paha, mikä meille on hyvä. Tämä on erinomaisen räikeä esimerkki, mutta objektiivinen paha olemassaolossamme on juuri kuolema, muotojen kuolema. Ja muodot arvostelevat omalta kannaltaan. Muoto tekee hyvästä ja pahasta suhteellisen hyvän ja pahan, ja se katsoo omalta kannaltaan, joka sekin kanta voi olla eräs kanta. Se sanoo, että jokin on paha ja tahtoo, että se paha loppuu ja poistuu, se arvostelee suhteellisesti hyvää ja paha.

Ihminen potee jonkinlaista syntiä ja jonkin aikaa tämä paha on hänestä hyvä, sillä se voi tuottaa nautintoa, mutta sitten lopulta tulee kärsimys ja hän ajattelee, ettei se olekaan mitään hyvää, vaikka on sitä hyväksi luullut, sillä se ei ainoastaan tuota ruumiillisia kärsimyksiä, vaan ehkäisee meitä inhimillisinä vapaina olentoina nousemasta niihin henkisiin korkeuksiin, joihin pitäisi nousta. Ennen se oli hyvä, mutta nyt se on muuttunut synniksi; nyt tahdon siitä päästä. Mutta onko itse paha siitä mielissään? Onko se jo tullut tottumukseksi? Pitääkö se siitä, että minä sanon, että nyt sinun pitää kuolla.

Kun katselen okkultisesti tätä maailmaa sisäisellä silmälläni, niin ei ole mitään puhdasta subjektiivista, ei ole olemassa muuta kuin objektiivista. Siis pahe, synti on objektiivinen todellisuus. Se on juuri se, joka meitä vaivaa, se on kuin loiskasvi, se on kuin pirullinen olento, joka meitä ahdistaa. Se on kuin suuri voimapatteri, joka vaatii meitä yhtämittaa itseään ruokkimaan: anna minulle elämä, muuten kuolen pois! Se on jokin meidän syntimme tai paheemme, joka niin sanoo. Ei ole ihmisen ajatuksissa eikä mielikuvituksessa mitään sellaista, joka häviäisi olemattomiin. Emme voi sanoa, että kun emme mitään pahaa tee, niin ei kai tee mitään, vaikka ajatellamme joskus itsekästä ja jotakin synnillistä; mitä se mielikuvitus voisi vaikuttaa? Niin ihmiset lohduttavat itseään, mutta siinä he erehtyvät, sillä ei ole olemassa mitään olematonta. Ei ole olemassa mitään pelkätään subjektiivista, vaan se on omassa maailmassaan objektiivista, oleellista. Siis meidän pahat taipumuksemme ovat objektiivisia, jotka sinänsä ovat olemassa. Niitten voittaminen, niitten nimittäminen pahaksi on erittäin ikävä kuolemantuomio niille; ja ne taistelevat kuole-

maansa vastaan. Tämä on tärkeä kohta ymmärtää kaikessa psykologiassa.

Nyt kun ajattelemme ihmisen kehitystä ja kaikkia näitä eri kolmea sota, niin muistamme, että ensimmäinen sota oli se, joka alkoi Atlantiksessa, kun valkoiset maagikot taistelivat mustia maagikoita vastaan ja voittivat ja pelastivat meidät mustan magian liiallisesta houkutuksesta. Mitä se merkitsee? Musta magia on jotakin, joka on tekemisissä meidän tahtomme kanssa. Siis meidän tahtomme voi tulla mustaksi. Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee luonnollisesti, että meidän tahtomme on tietoisesti Jumalan tahtoa vastaan. Mitä tämä merkitsee käytännössä? Se merkitsee alkutaipaleella sitä, että meidän tahtomme tulee julmaksi ja tahdomme tuottaa toisille kärsimyksiä ja tahdomme toisia piinata, ahdistaa ja tehdä kaikkea pahaa. Me voimme nähdä pieniä mustan maagikon taipumuksia jo lapsissa. Se voi olla perintöä Atlantiksesta, joka on kulkenut heidän tietämättään heidän veressään. Se tulee ilmi enimmäkseen pienissä pojissa — ei paljonkaan tytöissä —* pojat voivat tappaa kiduttamalla kärpäsiä nyhtäen ensin siivet ja sitten jalat. Tämä käy lapsilta verraten tietämättä, mutta se on kuitenkin jotakin vanhaa mustan magian perintöä, joka voi kasvaa tai hävitä. Kaikki julmuus on kuin ensimmäinen askel mustaan magiaan, oli se sitten teoisia tai ajatuksissa. Tämä julmuus tulee ilmi sodassa ja kaiken sen mukana, joka sotaan liittyy. Silloin ihmiset unohtavat olevansa ihmisiä ja voivat joutua kuvaamattoman julmuuden tilaan, aivan kuin horrostilaan. Se on joukkosuggestio, joka tulee yksilöön silloin kun hän ottaa osaa sotaan — joka tietenkin jo itsessään on mustaa työtä.

Nyt Atlantiksessa tuo valkoisten sota mustia vastaan

oli aivan välttämätön, jotta pieni ja nuori ihmissielu olisi ollenkaan pelastunut. Minkä tähden se oli välttämätön? Voimme sen hyvin ymmärtää, kun kuvittelemme ja katselemme meitä ihmisiä silloisessa tilassamme. Olimme syntyneet ihmisiksi jo miljoonia vuosia varhemmin. Olimme syntyneet ihmisiksi jo tällä maapallolla, mutta joka tapauksessa olimme vielä aivan nuoria, jotka vielä minuuksina olimme taivastasolla, joka on ihmisminuuksien koti. Kun olimme ruumistuneet fyysiseen ruumiiseen, niin meidän pieni lepattavan liekin tapainen minuutemme tai mitätön osa siitä tuli tähän ruumiiseen, ja se pieni ajatus eli järki kasvoi vuosisatain vieressä. Mutta silloin mustat maagikot alkoivat salaa meitä houkutella, ei sentähden, että olisivat tahtoneet tehdä meille pahaa, mutta oman kehityksensä ja kohtalonsa takia, sillä he tahtoivat itse kehittyä ja houkuttelivat silloin meidät palvomaan itseään. Se, mikä heille oli kokemusta, olisi voinut tulla meille äärettömän kohtalokkaaksi, jos he olisivat saaneet herättää tuossa pienessä lapsellisessa minuudessa mustan tahdon, tahdon julmuuden, tahdon itsekkyyden. Silloin se olisi ollut meille äärettömän kohtalokasta, sillä siitä olisi seurannut kuolema. Me olisimme silloin minuuksina kuolleet pois taivaallisesta tilasta, ja se ei ole luonnon eli elämän tahdon mukaista, sillä se ei saa tapahtua ihmisten tietämättä vaan tietien; jos ihminen tahtoo tulla mustaksi maagikoksi, tappaa hän itsensä moraalisesti ja erottautuu henkisesti ja metafysisesti monadista. Tämä ei voi tapahtua, sillä ei ole kuin yksi ainoa majesteetti ja Jumala, sitä sellaista seuraisi kuolema. Mutta kuolla ei kukaan ihminen saa, ei mikään jumalainen olento, joka kulkee ihmisasteen läpi; kuolla ei kukaan muu saa kuin se, joka sitä tahtoo. Ja kuka tätä tahtoo? Ainoastaan harvat sitä tah-

tovat, ja he silloin katoavat, mutta eivät hekään ikuisiksi ajoiksi; heidänkin täytyy vielä joskus aloittaa uusi elämä. Siis ei ole olemassa muuta kuin elämä, mutta nyt on ihmisellä kuitenkin se mahdollisuus, että hän äärettömiksi ajoiksi luopuu kuolemattomuudesta ja kuolee. Se on mustan maagikon kohtalo, sellaisen, joka tahtoo asettaa tahtonsa elämää vastaan.

Atlantiksen mustat maagikot tahtoivat houkutella meitä, hyvin vaillinaisesti älyllisiä olentoja, ja se on elämän kannalta luvatonta. Sentähden tapahtui tuo sota, valkoisten sota mustia vastaan, että sen avulla suojeltaisiin lopullisesti meidän minuuttamme. Asetettiin aivan kuin suojamuurit meidän minuuksemme ympärille. Sillä tavalla järjestettiin sellainen taivas eli paratiisi, josta ihmisminä ei pääse kuin tahtomalla. Ihmisminuudet muodostivat kuin enkelikunnan eli hierarkian näkymättömässä maailmassa ja nämä ihmisminät ovat kaikki suojeltuja ja nämä kaikki ovat kuin Jumalan helmassa. Näitä ei pidä houkutella pois. Kaikkien meidän enkelimme ovat taivaissa aina, ja niinkuin pienet lapset suunnanneet katseensa Jumalaan, eivätkä nämä enää lankea mustaan magiaan.

Tuo ensimmäinen sota taivaissa, suuri valon sota pimeyttä vastaan sai aikaan suurenmoisen tuloksen. Meidän on siis kiitettävä Valkoista veljeskuntaa, sitä kanta-joukkoa, joka tuli muualta, suurenmoisesta avusta. Ja se työ jatkuu yhä; se on saanut riveihinsä suuria ihmisjoukkoja, se yhä suojaa ihmisminuuksia muurina pahaa vastaan, sillä se on luonnon tahdon mukaista. Valkoinen veljeskunta rakensi tämän muurin ja ylläpitää sitä yhä, niin että me olemme ihmisminuuksina siinä suojellut. Mutta se ei ole mikään ansiomme, vaan se on apu, jonka olemme nuorina lapsiolentoina saaneet. Ja se apu on

luonnon käskystä tullut. Ei se ole erikoinen armonsoitus Valkoisen veljeskunnan puolelta, ei se ole ainoastaan hyvyttä ja uhrautuvaisuutta meitä kohtaan, vaan se on luonnon pakko, Jumalan tahto. Mitä enemmän me kasvamme, sitä enemmän me tunnemme kiitollisuutta niitä kohtaan, jotka yhä ottavat osaa siihen työhön, ja me itse kiiruhamme ottamaan osaa siihen työhön.

Toinen taivaallinen sota on se, jota ihmisyksilöt käyvät Valkoisten veljien esimerkkiä seuraten ja heidän kehoitustaan noudattaen. Ensimmäistä sotaa nimitämme sodaksi Saatanaa vastaan, eli pahaan tahtoa vastaan. Toinen sota on sota Ahrimania vastaan, joka tapahtuu juuri ihmisen omassa sielussa. Se on sota sitä Ahrimanin houkutusta vastaan, joka on sitä, että me ihmiset olemme tunne-elämässämme sanomattoman taipuvaisia lankeamaan kaikkiin sellaisiin tunteisiin ja aistimuksiin, jotka tuottavat meille nautintoa ja hyvää tunnetta, iloa ja hyvää mieltä, aivan persoonallista onnea, yksilöllistä onnea. Samalla olemme taipuvaiset kammoamaan tunteita, jotka rajoittavat ja rikkovat rauhaa. Me etsimme tunne-elämässämme sitä tunnetta, joka pysyisi ja olisi iankaikkinen ja jossa aina voisi elää ilman että sisäinen rauha ja harmonia rikkoutuisi. Sitä etsimme, mutta olemme silloin hyvin suurien harhojen alaisia, Ahrimanin harhojen edessä, joka sanoo, että tämä tunne on hyvä ja ainoastaan tästä tulet rauhalliseksi ja onnelliseksi. Ahrimanilla on erikoinen ase kädessään, joka on omiansa meitä viehättämään, ja jonka eteen meidän täytyy polvistua; se ase on kauneus. Tunne houkuttelee omalla kauneudellaan ja me joudumme kaikenlaisten tunteiden valtaan. Sisässämme tiedämme, että etsimme jotakin sellaista, joka vapauttaisi meidät kaikista niin sanotuista tunteista ja kaikesta tunnelmallisuudesta ja

kaikesta haarhaanvievästä hartaudesta ja antaisi meille sen pysyvän ikuisen rauhan tunteen, joka antaa meidän aina olla kuin mestarin eli Jumalan edessä. Toinen sota taivaissa on juuri Valkoisten veljien apu sillä tavoin, että he yhä uudestaan koettavat vetää meitä esimerkein, sanoin ja opein ymmärtämään, mikä on ikuisen onnen edellytys ja millä tavalla sen voisi saada. Kaikkien heidän opetuksensa käyvät samaan suuntaan. He sanoivat: sinun on pyrittävä kaikkeen puhtauteen, totuuteen, rakkauteen ja kaikkeen jalouteen sekä epäitsekkyuteen, niin silloin sinä lopulta kyllä saavutat oikean tunteen, joka ei kuole. Kaikki muut tunteet ovat sellaisia, että ne kuolevat ja niitä uhkaa kuolema. Emme tahdo elää tunteessa, joka on tuomittu kuolemaan, vaan sellaisessa, joka on pysyväinen. Sentähden jokainen nuori ihminen unelmoi suurenmoisesta rakkaudesta, joka eläisi aina yhtä kauniina, lumoavana ja puhtaana. Hän ei nuorena ollessaan ollenkaan ajattele, että hänen lempensä ja rakkautensa saisi liidellä sinne tänne. Hän ei ihaile Don Juania ja Casanovaa. Ei mikään nuori nainen voi kuvitella Lucretian tai Messalinan tapaista naista ihanteekseen. Ei hän ajattele, että hän olisi tällainen yleinen nainen, joka rakastaisi tällä hetkellä yhtä, toisella toista, vaan sellainen, että hän voi tuntea oikeaa rakkautta ystäväänsä kohtaan. Tämä toteutuu äärettömän harvoin, mutta me käymme yhä enemmän sitä aikaa kohti, jolloin todellinen nainen löytää todellisen miehen ja päinvastoin. Vaikka se ei ole vielä todellisuudessa ratkaistu, niin antaa se sielulle jonkinlaisen lohdutuksen, vaikkei se olisi vielä saavutettu. Harvat saavat sitä kokea, sillä tunne-elämä on häilyvää. Tunteet vaihtuvat. Ja se, että me ihmisinä edes ymmärrämme kaivata pysyvämpää tunnetta, on näiden opettajain ansio. He ovat koettaneet

opettaa, mikä on oikea tunne ja että synnin palkka on kuolema: älkää antautuko nautinnon valtaan, sillä sitä seuraa kärsimys. Se on kausaliteetti-laki, syysuhteen laki, ettei ole mitään nautintoa ilman kärsimystä. Sitä on hyvin vaikea välttää, mutta suuret opettajat ovat aina koettaneet opettaa vapautumaan näistä vastakohtien vaihteluista, niin että sielumme kulkisi sitä vaakasuuraa linjaa pitkin, jolloin nämä kaikki tällaiset häiriöt ovat kuin pinnalla. Saavuttakaa sielun tasapaino.

Me tiedämme, että ihmiskunta vanhoina aikoina tahtoessaan kulkea opettajan jäljessä, joutui lopulta siihen, että se tahtoi jättää tämän näkyvän elämän päästäkseen sen aiheuttamista vastakohtista vapaaksi. Vanhassa Intiassa oli yhteiskunta järjestetty niin, että määrättyssä iässä ihminen oli oikeutettu vapautumaan jokapäiväisestä elämästä. Se joka oli nuorena palvellut ja miehenä hankkinut perillisen, sai vetäytyä mietiskelemään. Ja oli ihmisiä, jotka aivan nuoresta lähtien saattoivat mennä erilleen muista ja vapaasti kehittää sielullisia voimiaan; he saattoivat vapaasti erottautua tästä ruumiista ja toisessa maailmassa saavuttaa tasapainon, niin ettei mikään nautinto voinut heitä houkuttaa enemmän kuin kärsimykset peloittaa. Mutta suurin osa ihmiskuntaa eli tavallista jokapäiväistä elämää ja ainoastaan otti joitakin hyviä neuvoja vastaan, joten jokapäiväinen yhteiskunnallinen elämä tuli yhä enemmän ja enemmän inhimilliseksi. Mutta se paha, jota vastaan taisteltiin tässä toisessa taivaallisessa sodassa ja jota yhä käydään, se on varsinainen sota näkymättömässä maailmassa, ja se ihmissielussa piilevä halu seurata virvatulia, se on taistelu Ahrimania vastaan.

Tietenkin kun tällä tavalla puhumme vähän skemaattisesti, että asia tulee selväksi, niin ei saa unohtaa, että

ihmisessä ovat eri puolet sekoitettuina; tässä selvitellessä täytyy asia ottaa kaavamaisesti. Historiallisesti katsoen on eri aikoina käännetty huomio eri puoliin, niin kuin Atlantiksessa oli taistelu Saatanaa vastaan ja valkoisten voitto, vaikka ei ole vielä ihmisten voitto; olemme ainoastaan suojellut; toisessa on taistelu Ahrimania vastaan: opettajat kehoittavat seuraamaan itseään.

Sitten tulemme kolmanteen sotaan ja se on Kristuksen sota, sota ennenkaikkea Luciferia vastaan. Kristus voittaa Luciferin ja käskee meitä taistelemaan Luciferia vastaan. Lucifer on hyvin lähellä ihmistä ja itse asiassa meidän korkeampi minämme. Häntä vastaan ei Kristus taistele, vaan sitä persoonallista minää vastaan, joka on meillä Luciferin nojalla; jos ei olisi Luciferia, niin ei olisi mitään persoonallista minää, kaama-manasta. Kristuksen sota on sitä pahaa vastaan, joka on hyvin syväällä meidän persoonallisessa minässämme, (ei ainoastaan astraalipuolessamme), ja mikä se on? Voisi sanoa, että sillä pahalla on kaksi muotoa; se on oikeastaan yksi muoto, mutta se ilmenee kahdella tavalla: ylpeytenä ja merkillisenä sisäisenä tietona siitä että me sittenkin kylä tiedämme, missä on onni, sellaista ylpeyttä, että me kyllä osaamme arvostella ja tiedämme, kuinka kaikki pitäisi olla ja ihmeellisen hyvin tiedämme, mikä on nurin-kurista, ja me osaamme arvostella Jumalan töitä. Voimme mennä niin pitkälle, että sanomme, ettei ole mitään jumalaista eikä mitään moraalia, ainoastaan sokeat luonnonvoimat, tulemme siis materialisteiksi; meidän järkemme, jonka olemme saavuttaneet pitkän kehityksen tuloksena, on korkein; ei ole mitään joka olisi meitä korkeampaa, me olemme lopullisia arvostelijoita tässä maailmankaikkeudessa; voimme sanoa, mikä on rumaa ja mikä on kaunista, me olemme lopullinen mitta.

Ja lopulta nauramme kyynillisesti, että on olemassa mu-
ka jotakin hyvää ja rakkautta; olemme saavuttaneet vii-
sauden huipun; ei ole mitään Jumalaa, ei mitään sel-
laista. Taikka sitten olemme tulleet tuollaisiksi epäili-
jöiksi tai agnostikoiksi, ettei voi mitään tästä kaikesta
tietää ja me nauramme kaikelle tiedolle. Jos esim. tulee
joku viisas, joka sanoo, että on jotakin kokenut ja sa-
noo, että on syntiä ja synnin palkka on kuolema, niin
voimme ylpeästi nauraa ja sanoa: voi kuinka ihminen
voi olla sokea kun luulee jotakin tietävänsä, ei ole mi-
tään tietoa, kaikki on epävarmaa, kaikki on harhaa ja
turhaa, ei ole mitään muuta tietoa kuin mitä on tieteel-
lisesti voitu tutkia. Ja jos nyt vielä olemme agnostisella
kannalla tai perin materialistisella, niin olemme vielä jol-
lakin tavalla kehittymättömiä, ja täytyy tunnustaa, että
vaikka ihmiset tieteilijöinä voivat sanoa, että niin ja niin
on, niin kuitenkin loppujen lopuksi voimme korkeintaan
sanoa, että me emme tiedä, Jumala ainoastaan tietää,
miten oikeastaan on. Sen ymmärtää kaikista tutkimuk-
sista, että paljon on ja niin hullulta kuin se kuuluukin,
niin kuka ties, Jumalakin on. Niin täytyy meidän nyky-
aikaisina ihmisinä sanoa. Mutta siitä huolimatta, koska
ihmisellä on tilaisuus päästä niin tarkkaan kokemuk-
seen, kuin millä tasolla tieteellinen tutkimus on, niin
voimme ylpeässä tietämättömyydessämme ajatella, että
tietäminen loppui siihen ja siihen. Aivan niinkuin enti-
nen koulun johtaja sanoi, että minä olen luonnontietei-
den maisteri, ei ole muuta kuin mitä minä tiedän; mitä
minä en tiedä, se ei ole enää mitään tietoa. Sellaiseen
tyhmyyteen voi moni langeta. Se on meidän tietämättö-
myytemme ja ylpeytemme, joka tulee sisästä päin, joka
paisuu meissä, koska minämme on tietoinen siitä, että
minä olen jumala. Sentähden voimme alemmassa minäs-

sämme paisua niinkuin sammakko, joka tahtoo laajentua härän kokoiseksi.

Eräs puoli on syvällä meissä ja se on se, että me sanomme ja uskomme syvällä itessämme, että tämä sukupuolisuus meissä on sentään kuin kaiken elämän ja onnen perusta ja ettei elämässä ilman sukupuolisuutta ole mitään ”charmia”, ei mitään onnea, ei mitään suloa, että sukupuolisuudesta johtuu olemassaolon koko viehäytys. Sentähden yleensä ajattemme, että milloin tulee se, jota voisin oikein rakastaa; jos olisi joku ihminen, josta oikein pitäisin, niin mistä minä oikein enää muusta välittäisinkään. Jos olisi ihminen, jonka kanssa muodostaisin koko kosmoksen, koko maailman, niin emme enää mitään kaipaisi. Tämä on hyvin syvällä ihmisessä. Vaikka hän sanoisi, että Jumalassa on ainoa onni ja ikuinen rauha, niin hänessä voi vielä paljon koettuaan ja kärsittyään olla ajatus, että kun löytäisin oikean rakauden, niin olisin onnellinen. Tämä myös johtuu ylpeydestä, että me voisimme järjellämme ja ajatuksellamme määritellä, mikä on ikuinen autuus ja onni. Emme järjellämme kykene sitä määrittelemään, ja tästä ylpeydestä pitäisi meidän päästä. Tietenkään en sano, että ette kaikki olisi sitä jo huomanneet, mutta meidän täytyy tarkistaa hyvin asenteemme nähdäksemme, onko meissä jäljellä mitään sellaista uskoa, että voisimme itse jotakin määritellä, sillä meidän ylpeytemme käy lankeemuksen edellä. Se ylpeys on voitettava, ja täytyy tulla siihen loppupäätökseen, ettei niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin Isä tahtoo, niinkuin elämä itse tahtoo. Vaikka elämä miten tahtoisi meidän onnemme ja autuutemme suhteen, niin emme enää napise, sillä tiedämme, että elämä on valmistanut meille sellaista, jota emme osaa aavistaakaan. Ikuinen elämä on kaiken takana, ja

se voi olla niin aavistamattoman suurta rakkautta, että miljoonat ihmiset vielä rakastavat toisiaan, me kaikki koko ihmiskunta, niin että emme osaa kaivata mitään persoonallista, mitään pientä. Elämällä voi olla niin äärettömän suuria yllätyksiä. On ihmisiä, jotka ovat paljon kärsineet ja tulleet hyvin yksinäisiksi, niin että ovat sanoneet itselleen hymyillen, että en minä usko mihinkään ihmeelliseen rakkauteen, mutta ovat kuitenkin sellaisia, että rakastavat kaikkia ja saattavat olla hyviä kaikille. Se on sellaista, jonka kaikki viisaat ja oman ylpeytensä voittaneet tietävät ja jota ei saa ylpeydellä häiritä.

Nyt Jeesus kolmannella sodalla voitti juuri tämän. Hän voitti juuri Luciferin. Hän koetti omassa elämässään olemalla esimerkkinä antaa sen elämän meille, niin että saamme Kristuksen rauhan, Kristuksen onnen, vaikka muu meiltä riistettäisiin, niinkuin se riistetään, mikäli se on meissä kiinni. En tarkoita, että olemme täällä maan päällä tulleet sietämättömiksi. Ei: kuta enemmän me Kristuksessa elämme, sitä enemmän maa muuttuu paratiisiksi, mutta meillä ei ole enää mitään itsekkäitä kaipauksia ja meidän elämämme maan päällä on sanomattoman onnellinen.

VII Kenen avulla — oman itsemmekö?

Uudessa testamentissa sanotaan: ”Te olette kalliisti ostetut, älkää sentähden olko ihmisten orjia.” Nämä sanat ”te olette kalliisti ostetut” viittaavat hyvinkin suuriin inhimillisen kehityshistoriamme salaisuuksiin. Ja mahdollista on, että ne tarkoittavat asian kaikkia kolmea puolta, sillä tämä ”lunastus” eli ”kalliisti ostaminen” on suhteessa kolmeen taivaalliseen sotaan, joista olemme puhuneet. Ja jos eivät nuo sanat suorastaan tarkoittaisi kahta ensimmäistä taivaallista sotaa, niin ainakin ne tarkoittavat silloin kolmatta, sitä, jonka Jeesus Kristus pani alulle. Tarkoittiko Uusi testamentti noilla sanoillaan ainoastaan viimeistä tai kaikkia kolmea, on vähäpätöisempi asia, mutta tuo sana ”te olette kalliisti ostetut” on joka tapauksessa ihmeellisen kaunis ja satutuva kuvaus juuri näistä kaikista taivaallisista sodista ja niiden saavutuksista.

Viime kerralla tarkastimme noita sotia erikoisesti pahan probleeman kannalta sekä kuoleman ja kuoleman voittamisen kannalta, mutta tämä sama kysymys kuoleman voittamisesta vie meidät itsestään sitten seuraavaan kysymykseen eli seuraavaan näkökantaan, jolta nyt tahdomme tarkastaa näitä sotia, nim. siihen näkökantaan, jonka sanotaan olevan yhteydessä karmallisen atomin kanssa ja siihen näkökantaan, joka on yhteydessä sen kysymyksen kanssa, joka koskee Jeesus Kristuksen jumaluutta, jumaluuskysymystä.

Tahtoisimme siis nyt tällä kerralla kääntää huomiomme ensin tähän atomikysymykseen. Mitä me tarkoitamme tällä karmallisena atomilla, taikka, niinkuin myös-

kin olen joskus sanonut, tällä lahjaksi saadulla atomilla. Sitä ymmärtääksemme meidän täytyy lyhyesti kiinnittää huomiomme ihmishengen eli ihmisen olemuksen kysymykseen, mitä ihminen oikein on olemukseltaan. Kaikki tiedämme, että koko vanha teosofinen viisaus, joka tulee ilmi maailman kaikissa uskonnoissa ja todellisissa filosofioissa, on siinä, että ihminen olemukseltaan on jumaluuden lapsi, jumalanpoika, jumalainen, syntynyt Jumalasta, syntynyt elämisen suuresta salaisuudesta. Ihminen on olemukseltaan henki ja henkenä hän on Jumala. Ihminen ei ole ainekasa, ei atomimöykky, ei ruumis, joka elää ja kuolee ja on silloin haihtunut olemattomiin. Ihminen ei ole muoto, ihminen on henki. Tämä on todellista spiritualismia ja se on kaiken materialismin vastakohta. Sentähden teosofinen liike on alusta alkaen asettunut taisteluun materialismia vastaan. Ja me tiedämme, että meidän aikanamme ei ole enää viimeisten tieteellisten saavutusten mukaista asettua materialismin kannalle elämän suurten kysymysten suhteen, vaan suurimmat tiedemiehemme ja ajittelijamme tunnustavat, että henki on jotakin itsessään olevaa, ei ainoastaan materian tuloksena, vaan jotakin, joka on itsessään olevaa. Henki eli tajunta on olemassaolon toinen puoli ja juuri se, joka on meille kaikista läheisin ja tutuin puoli, koska olemme tajuisia olentoja, emmekä mistään tietäisi, ellemmme olisi tajuisia. Henki, tajunta, on spiritualiselta kannalta jotakin itse olevaa, yhtä ikuisen ja vanha kuin aine. Spiritualismi ei suinkaan kiellä aineen todellisuutta, ei asetu niin jyrkälle kannalle, että sanoisi, ettei ainetta ole olemassa. Se sanoo, että ainetta ei ole olemassa enemmän kuin henkeäkään, sillä ainoastaan Jumala, jumalainen elämä, on kaiken takana. Me emme tiedä mistään muusta kuin tämän jumalaisen elä-

män ilmenemisestä, siinä on kaksi puolta, henki ja aine. Ne me tunnemme, ja me asetumme naurettavalle kannalle, jos kiellämme jommankumman. Spiritualismi opettaa meitä ymmärtämään ainetta. Aine ei ole ainoastaan se, minkä me muotoina ymmärrämme, aine ei ole kokoomus fyysisiä atomeja. Kun me katselemme tätä näkyvää maailmaa, sanomme, että se on rakennettu atomeista. Mitä nämä atomit ovat? Meidän tieteelliset ajattelijamme sanovat, ettei voi ratkaista atomin salaisuutta, sillä kun he menevät kyllin kauas atomitutkimuksissa, he huomaavat, että atomi on ehkä vain ajateltu piste, voimapyörre, joka saa aikaan fyysisesti havaittavia atomeja. Atomi on itsessään salaisuus. Se on voima, ja siinä voi olla järkeä, ajatusta, niinkuin vanha viisaus sanoo. Ja aikain viisaus on aina tahtonut sanoa: tämä atomi eli paremmin sanoen tämä aine on Jumalan taikavoima, yhdentekevää, miten tahdomme sitä kuvailla, kaikki kuvaukset ovat sanoja, me emme pääse salaisuuden perille, mutta meidän järkeämme ehkä jonkin verran valaisee, kun ajattelemme, että itse Jumalan, itse elämän sisällä piilee salainen voima, jonka avulla elämä voi ilmetä, salainen mahdollisuus ilmetä. Ilmeneminen on välittömästi riippuva siitä, että tuo rajaton, ääretön elämä voi rajoittua. Spiritualisteina me tahdomme mieluummin käsittää tätä rajatonta elämää tajunnaksi, että se on tajunta, aivan rajaton ja ääretön ja että tuossa tajunnassa syntyy rajoitusta, ja se rajoitus on aineen salaisuudesta riippuva. Mutta älkäämme unohtako, ettemme tiedä mitään sellaisesta tajunnasta, joka on aivan ääretön, jolla ei siis ole mitään kohdetta. Se tajunta on meille tajuttomuutta, sentähden me emme tahdo määritellä itse absoluuttista elämää. Me tiedämme, että kun siinä syntyy rajoitusta, joka perustuu aineen taikavoimaan,

silloin tuossa ilmennyksessä, oli se ilmenemisessään kuinka suuri tahansa matemaattisesti, siinä ilmenee tajunta ja se tajunta on rajoittunut, se voi tajuta jotakin, tajuta itseään. Mutta äärettömyys, jolla ei ole mitään rajoja, ei myöskään voi tajuta mitään, se on itse tajunta vain, tajuttomuus. Ilmennyksessä ainoastaan on tajuntaa, ja ilmennyksessä itsessään on rajoitusta ja muotoa. Tämä on vanha filosofinen, esoteerinen näkökanta. Ja aineen perijuuri, sisäinen olemus on tämä jumaluudessa piilevä kyky rajoittua, eli kyky rajoittamaan, jonka avulla tajunta ilmenee.

Tämä on filosofinen tausta, tämä on kaiken olemassaolon syvin filosofinen salaisuus, mutta eihän se vielä selitä käytännöllisesti paljon, ei meidän ilmennyttä kosmostamme. Sentähden meidän täytyy ottaa askel eteenpäin ja tarkastaa tätä ilmenemistä, rajoitusta. Mitä siinä silloin huomaamme? Elämän ensimmäinen rajoittuminen, herääminen ilmennykseen eli rajoitukseen on Isä. Se on, niinkuin sanotaan, ensimmäinen suuri, ilmenemätön Logos. Ja vasta sitten tässä ensimmäisessä ilmenevässä Logoksessa eli Isässä tapahtuu itse ilmenys, ja ilmennyksen syvin metafyyminen realiteetti on siinä, että Isä yhtämittaa ajattomuudessa, ikuisuudessa, synnyttää, sillä tämä Isä, niinkuin myös sanotaan kaikissa vanhoissa uskonnoissakin ja kaikessa esoteerisessa filosofiassa, on rakkaus, rakkauden olemus. Ja rakkaus on siinä, että se rakastaa. Me emme voi käsittää rakkautta, joka ei olisi toimintaa eli rakastavaa rakkautta. Sellainen rakkaus ei ole mitään, joka ei mitään rakasta. Siis rakkauden olemus vaatii jotakin, jota se voi rakastaa. Tämä Isän rakkaus on siinä, että se, niinkuin esim. vanhassa intialaisessa filosofiassa sanotaan, moninainen, jakautuu, jakaa itsensä. Silloin se rakastaa kaikkea

sitä jakautumista eli niitä jakautuneita, jakautumisesta syntyneitä. Näitä yksilöitä, joita syntyy aina Isästä, nimitetään milloin monadeiksi, milloin jumalanpojiksi. Tajunnan kannalta nämä silloin ovat tajuntayksiöitä, yhtä täydellisiä kuin Isä. Mutta rakkaus ei ole vain siinä, että se synnyttää ja rakastaa. Rakkauden oma olemus on myöskin jossakin äärettömässä autuudessa, ja tämä ääretön autuus on mahdollinen ainoastaan sillä tavoin, että nuo yksiöt, joita rakkaus rakastaa, vastaavat rakkauteen, ovat autuaita siitä rakkaudesta, voivat myöskin rakastaa. Ja näiden monadien eli jumalanpoikien rakkaus Isää kohtaan, jos se jotakin on tuossa syntymisessä, on se ainoastaan Isän rakkauden tuntemista, ehkä jotakin tietoa siitä, että Isä rakastaa, mutta heissä, näissä jumalanpojissa, monadeissa, niinkuin Leibniz sanoo, ei ole mitään itsetietoista ja todellista kykyä rakastaa. Sillä rakkauden kyky perustuu siihen, että yksilöllä on itsetietoisuutta, että yksilö on olento, joka voi rakastaa. Mistä nämä monadit, jumalanpojat, samassa kuin syntyvät, saavat yksilöllisen itsen eli minuuden, tajuntaolemuksen, joka voisi rakastaa? Sitä ne eivät silloin vielä saavuta, sitähan niillä ei luonnostaan voi olla. Kaikki rakkaus perustuu jonkinlaiseen vapauteen. Todellinen rakkaus perustuu siihen, että me olemme vapaita olentoja, ja me tiedämme inhimillisestä kokemuksestamme, ettei se ole mitään rakkautta, jos sokea luonnonvoima, sukupuolinen luonnonvoima, lumooa meidät ja vetää meitä yhteen toisen ihmisen kanssa. Se on ainoastaan luonnonvoima. Rakkaus on jotakin, joka sitten monien kokemusten perästä syntyy, jos tuo luonnonvoima osui oikeaan tai, jos me ymmärrämme luonnonvoiman tarkoittaman läksyn. Rakkaus voi syntyä sillä tavoin, että toinen näistä olennoista tulee äidiksi ja synnyttää lap-

sen; silloin syntyy rakkaus molemmissa tuota lasta kohtaan, joka ei voi vielä mitään antaa, joka on vanhemmilleen salaperäisellä tavalla iloksi, mutta ei itsetietoisesti osaa niitä rakastaa. Kuitenkin vanhemmat tuntevat rakkautta, sääliä, pienokaista kohtaan; he eivät voisi sitä hyljätä. Muutamissa uskonnoissa on kyllä niinkin tehty, mutta se ei ole ollut omiansa kasvattamaan inhimillisiä tunteita. Pieniä tyttölapsia on pantu kuolemaan ulos pellolle, koska on tahdottu poikalapsia, mutta se on sellaista, jolle meidän täytyy sulkea silmämme. Lapsen tulo maailmaan on niin ihana mysteeri, että se opettaa vanhempia rakastamaan. Se on rakkauden ensimmäinen koulu. Tai oikeastaan rakkauden ensimmäiseen kouluun kuuluu se, että nainen tulee avuttomaksi, mies hoivaa häntä, katselee myötätunnolla äidiksi tulevaa naista ja oppii siten kieltäytymään ja rakastamaan. Sitten lapsi opettaa rakastamaan. Sitten, kun kaikki lumous häviää, heidät riisutaan alastomiksi, silloin jää ystävä, toveri, siis se, jota voi rakastaa. Ja rakkaus herää ja kasvaa. Jollei ole lasta ollut, voi olla, että nämä ihmiset ovat jo vähän kehittyneempiä, ehk'eivät tarvitse lasta, ehkä he voivat oppia rakkauden läksyn ilman lasta. Joka tapauksessa oikeassa avioliitossa kaksi ihmistä oppii rakastamaan toisiaan; he eivät ole sokean luonnonvoiman pauloissa; he oppivat pitämään toisiaan arvossa, luottamaan toisiinsa. Ja mikä on sen ihanampaa kuin tämä rakkauden voittokulku, tämä rakkauden syntyminen kahden ihmisen sydämessä. Rakkauden kyky, mahdollisuus rakastaa, piilee jokaisessa ihmisessä, mutta vasta kokemusten koulussa ihminen todella oppii rakastamaan. Rakkaus on siis elämän moninaisten vaiheiden tulos.

Nyt me myöskin ymmärrämme, kuinka on noiden

monadien, noiden neitseellisten henkien, jumalanpoikien laita, jotka syntyvät Isän helmasta. Isä rakastaa heitä. He eivät vielä osaa rakastaa Isää, he ottavat vastaan Isän rakkauden, niinkuin pienet lapset vanhempiensa, varsinkin äidin rakkauden, mutta he eivät osaa vastata Isän rakkauteen, eivätkä osaa rakastaa toisiaan. Sentähden elämän koulu; kosmoksen suuri ilmennys, maailmankaikkeuden ilmennys, luominen, on siinä, että nämä jumalanpojat, monadit, oppivat rakastamaan. Ja se ei ole mikään pieni läksy, mikään nopea saavutus, vaan miljoonien vuosien saavutus, sillä me ihmiset, jotka nyt otamme ensimmäisiä askeleita rakkauden, vapaaehtoisen rakkauden, oppimisessa, me olemme jo läpikäyneet satumaisia kehityskausia tullaksemme tähän kohtaan. Ja me olemme nyt vasta oppimassa rakkauden läksyä, sillä rakkauden täytyy olla vapaa ja tietoinen, ihmisen täytyy itse tuntea ja tietää rakastavansa. Sitä varten on siis koko tämä luomisen suuri näytelmä. Se on kokemuskoulua noille neitseellisille hengille. Ja minäkäläinen on tämä olemisen koulu, olemisen suuri seikkailu? Onko se umpimähkäinen, onko se ilman ohjelmaa, ilman piirustuksia, vai onko se hyvin järjestetty, edeltäkäsikin hyvin mitattu ja piirretty? Se on hyvin järjestetty, sen myöskin kaikkien viisaiden kokemus todistaa; kaikki vanha tieto sen todistaa ja sen jokainen meistä voi oppia kokemaan ja näkemään. Tämä kosmos on hyvin järjestetty; meidän kehityshistoriamme on edeltäkäsikin viisaasti piirretty. Mikä on annettu meille avuksi, mikä näille monadeille, hengille, jumalanpojille, on annettu niin sanoakseni oppaaksi, turvaksi, sauvaksi vaelluksellaan? Se on aineen taika aivan erikoisessa merkityksessä. Kun Isä lähtee ilmennyksen tielle, hän heti itsessään synnyttää täydellisyyskuvan siitä päämää-

rästä, joka on saavutettava, siis, niinkuin meidän on tapana sanoa, täydellisen Jumalan Pojan eli ihmisen kuvan. Tämä suuri, täydellinen, taivaallinen ihminen, Jumalan kuva, asuu Isän tajunnassa; se on Isän luoma toinen Logos, Isän synnyttämä poika erikoisessa merkityksessä. Nyt on juuri huomattava: Isä, kuinka sanoisin, tajuntana vierittää itsessään näitä jumalanpoikia, monadeja, mutta samalla Isä itsessään, omassa tajunnassaan, luo kuvan täydellisestä ihmisestä, täydellisestä Jumalan pojasta. Tätä kuvaa nimitämme myöskin Kosmiseksi Kristukseksi. Se ei ole sama kuin kaikki nämä monadit, jumalanpojat, jotka syntyvät Isästä. Kosminen Kristus on synteettinen kuva. Mutta tämä kuva, Kosminen Kristus, kyllä sulkee syliinsä monadit. Ja vielä meidän täytyy lisätä eräs asia, kaikista tärkein. Kosminen Kristus on se Karitsa, joka maailman alusta lähtien on tapettu. Tämä Kosminen Kristus on itsessään aineellinen ilmenys, koska se on kuva. Tietenkin meidän kieleemme ja sanamme ovat enemmän tai vähemmän vertauskuvallisia ja ontuvia, emme osaa inhimillisellä kielellä kuvailla jumalaisia asioita. Mutta tämä taivaallisen ihmisen täydellinen kuva, elävä kuva, on samalla aineen salaisuus, koska se on juuri ilmennyksen ensimmäinen muoto. Nuo tajuntayksiköt, jumalanpojat, monadit, eivät ole vielä mitään varsinaisia muotoja; ne ovat kuin pisarat meressä, mutta ovat yhtä meren kanssa, ne ovat kuin säkenet tulesta, mutta yhtä tulen kanssa. Ne eivät ole rajoitetusti muodollisia, ennenkuin ne saavat muodon juuri tältä Kosmiselta Kristukselta.

Nyt tahtoisin lyhyesti kuvata asioita näin: jokainen monadi saa yhden atomin Kosmisen Kristuksen ruumiista, muodosta. Jokainen monadi tulee itse asiassa monadiksi, yksilöksi sen perusteella, että se liittyy yhteen atomiin Kosmisen Kristuksen ruumiissa.

Olen siis koettanut esittää asioita analyytisesti, sellaisiakin asioita, joita kenties ei saisi esittää analyytisesti, koska ne kuuluvat läheisesti yhteen. Kuitenkin olisi minusta väärin sanoa, että nämä monadit, jumalanpojat, yksiöt, ovat sinään atomeja Kosmisen Kristuksen ruumiissa; ne eivät ole sitä sentähden, että ne ovat myöskin yksisyntyisiä, ainosyntyisiä, monogenes, kuten sanotaan Uudessa testamentissa, Isästä syntyneitä. Monadit ovat pikemmin Kosmisen Kristuksen veljiä, mutta sekään ei ole oikein sanottu. Ne ovat Isästä syntyneitä, mutta samalla ne ovat saaneet kuin atomin Kosmisen Kristuksen ruumiissa. Ja tämä on oikeastaan niin yhtä, että me emme osaa tehdä ulkonaista eroa tässä. Kun katsomme metafysisesti todellisuutta, meille ei näy muuta kuin suuri, taivaallinen Jumalan poika, Aadam Kadmon, jonka ruumiissa kaikki monadit ovat, jonka ruumis näennäisesti on kokoonpantu äärettömästä määrästä loistavia tähtiä ja jokainen tähti on monadi. Vasta kun tarkemmin tarkastamme monadeja, huomaamme, että se on niiden ilmennys, aineellinen puoli, joka on atomina Kristuksen ruumiissa. Itse tajunnan kannalta ne ovat Isästä syntyneitä.

Tämä on nyt alku, kaiken ilmennyksen metafysisinen tausta. Ja meidän tehtävämme ei suinkaan ole lähteä nyt seuraamaan tämän ilmenemisen kehitystä, aineeseen astumista tai yhä alemmaksi tulemistä. Me olemme nyt siinä ajassa, joka käsittää ihmisen fyysisen ilmenemisen tällä planeetalla. Sentähden meidän kehityksemme ei kuulu tässä sarjassa seurata monadien ihmeellistä vaelusta kaikkien luonnonvaltakuntien läpi, vaan me olemme tulleet ihmiskuntaan ja olemme nähneet, että jokaisen ihmisen takana on nyt yksi tähti, monadi. Tämä loistava, kirkas tähti on yhtenä atomina Kosmisen Kristuksen ruumiissa, mutta ihminen on jo pitkä saa-

vutus, ihminen on itsetietoinen, tajuinen järkiolento, joka ilmentää jo sisäistä henkeä eli monadia jollakin tavoin.

Ihmisessä syntyy siis minuuus, ja me olemme näissä esitelmissä seuranneet tätä minuuden kehitystä ja minuuden kehityksen vaiheita pahan probleeman yhteydessä, toisin sanoen noissa suurissa näytelmissä, joita nimitetään taivaallisiksi sodiksi. Ensimmäinen sota oli sota Atlantiksessa, jolloin Valkoinen veljeskunta teki suuren hyväntuon ihmiskunnan hyväksi. Ja nyt voimme vielä lyhyesti valaista tätä apua, jonka muualta tullut veljeskunta antoi, sitä suurta lunastusta, minkä se suoritti ihmiskunnan hyväksi. Voimme katsoa sitä nyt tältä atomiopin kannalta, tämän meidän Kristus-atomin kannalta.

Kun ihmisminä oli synnytetty omassa taivasmaailmassaan, oli ensimmäinen apu, minkä Valkoinen veljeskunta sille antoi, se, että se suojeli sitä minää mustasta magiasta eli pahan ylivallasta. Ihmisminä oli liian lapsellinen, kokematon, voidakseen itse vastustaa pahan houkutuksia; siksi sen piti saada apua. Jos ihminen lankeaa mustaan magiaan, sen täytyy tapahtua hänen omasta vapaasta tahdostaan, ei lumouksesta, houkutuksesta, Siitä täytyi sentähden tuota ihmisminää suojella. Siksi Valkoinen veljeskunta tuossa ensimmäisessä sodassa pelasti minuudet tästä vaarasta, sai meidät kuin suojeltuun taivaspiiriin, jossa se yhä suojelee niitä pieniä lapsiminuuksia. Ja mitä tämä toiselta puolen merkitsee? Se merkitsee, että ne Kosmisen Kristuksen ruumiin atomit, jotka aivan kuin ympäröivät ja ilmensivät meidän henkeämme, monadiamme, ja jotka olivat siellä äärettömän korkeassa maailmassa — tämä ei tarkoita mitään paikallisuutta, vaan aivan sisäistä, henkistä, moraalista — että nämä atomit tuon Valkoisen veljeskunnan avulla, sen

työn avulla, saatettiin laskeutumaan minuuden tasolle ja painamaan leiman minuuksiin, joka siis merkitsi, että jokaisen ihmisminän yhteyteen liittyi nyt kuva täydellisestä ihmisestä, taivaallisesta ihmisestä. Valkoisilla veljillä oli vanhan kokemuksen nojalla tieto siitä, minkälainen tämä kuva on järkevälle, ajattelevalle minälle. He saattoivat siis painaa leiman ihmisminään. Ja tämä ihmisminässä piilevä Kristuksen ruumiin atomi on se, joka on ihmisminän suuri suojelija, sillä ihmisminä silloin välittömästi tietää, tuntee, tajunnassaan on vaistomaisesti tietoinen siitä, että sillä on päämäärä, sen tehtävä elämässä on tietää, mihin on kehityttävä. Meihin jokaiseen ihmiseen Valkoisen veljeskunnan työn kautta, joka nyt etenkin fyysisessä maailmassa keskittyi sotaan mustia vastaan, on leimattu Jumalan Pojan kuva, tietoisuus jumalaisesta alkuperästä ja paratiisista. Meidän korkeampi minämme ei olisi osannut pyrkiä sisäisen hengen yhteyteen tullakseen tietoisuuteen oman itsensä päämäärästä, vaan meidän ihmiskuntamme on kaukaisia aikoja sitten, miljoonia vuosia sitten, ollut minuutena tietoinen tästä Jumalan poikuudesta, tästä Jumalan kuvasta, joka on siihen itseensä leimattu. Ajatelkaa, mikä äärettömän suuri työ, saavutus, tärkeä saavutus tämä on, mikä ihmisellinen apu meille ihmisille! Jumalan kuva asuu meidän korkeammassa, sisäisessä hengessämme, jonka luo meillä ei ole vielä mitään pääsymahdollisuuksia sen jälkeen, kun minuus on syntynyt. Sentähden minuus oli lapsellinen, pieni, minuudessa emme olisi voineet tietää mitään Jumalan Pojasta ja Jumalan Pojan täydellisyydestä ja inhimillisestä päämäärästä. Mutta sen kautta, että siihen leimattiin Jumalan kuva, sen kautta meidän ihmisminämme on siitä lähtien ollut tietoinen omasta päämäärästään. Tämä leimaaminen tapahtui, niinkuin

voitte lukea Salaisesta Opista, kun luette maanasaputrain työstä ja Valkoisen veljeskunnan avusta, silloin, kun Valkoinen veljeskunta saattoi liittää Kosmisen Kristuksen atomin tähän minuuteen.

Nyt te huomaatte ilman muuta, kuinka ontuva meidän kieleemme on, kun puhun atomista. Atomi on meidän mielestämme hyvin pieni, mutta ei ole kysymys mistään sellaisesta. Se atomi, josta puhun, on kuin Jumalan kuva meissä, mutta kuitenkin se on aineellinen salaisuus, ikuinen salaisuus meissä. Se on muodollinen, se on se, joka antaa muodon, ohjelman, meidän tajunnallemme. Sentähden nimitän sitä atomiksi.

Nyt sitten, kun ajattelemme toista taivaallista sotaa, niin teemme taas seuraavan huomion. Tuo atomi, Jumalan kuva, vedetään vielä enemmän alaspäin, inhimilliseen persoonallisuuteen, mutta tämä Jumalan kuvan eli atomin vetäminen minuudesta persoonallisuuteen eli astraaliruumiiseen ei voinut tapahtua samalla tavoin kuin tuo ensimmäinen leimaaminen. Tämä toinen perustui siihen, että oli tietäjiä, viisaita opettajia, jotka tahtoivat uhrautua ihmiskunnan hyväksi, Salaisen veljeskunnan kaikki jäsenet ja sitten, kun niitä alkuperäisiä on siirretty muualle tältä planeetalta ja veljeskuntaan on sitten tullut ihmisiä sijalle, näitä ”uusia” veljiä. Millä tavoin? Olemalla opettajina ja esimerkkinä meille. He opettavat meitä uskonnoissa ja filosofiassa ja kaikin tavoin. He ovat aikojen aamusta lähtien ihmisten keskuudessa vaeltaneet, ilmaantuneet silloin tällöin. Ja aina on ihmisten joukossa ollut viisaampia olentoja, jotka ovat uhrautuneet toisten puolesta keskellä tätä aineellista maailmaa, jossa meillä on niin äärettömästi puuhaa, ettemme muista, keitä olemme. Ne opettajat ovat aina muistuttaneet meille, mitä varten olemme täällä ja keitä

olemme. He ovat hengen ja moraalin suuria opettajia, he ovat niitä, jotka ovat aina opettaneet, että meidän on puhdistettava tunteemme. Ihmisellä on luontainen taipumus nautintoon; se on seurannut häntä eläinkunnasta. Ja kun hän on elänyt aina aistimaailman yhteydessä, hän on kehittänyt niitä kykyjään vapaammiksi ja korkeammiksi, ja on itsetietoisesti etsinyt nautintoja. Nämä opettajat ovat aina koettaneet opettaa ihmisille: ”Älkää heittäytykö nautintoihin, paheisiin, synteihin, ymmärtäkää, keitä olette, etsikää tunne-elämässä pyhempää tunteita, älkää alentuko aistillisiksi olennoiksi, vaan kehittäkää sielullisia, henkisiä tunteita itsessänne. Tietäkää, että kaikista kaunein tunne maan päällä on uskollinen rakkaus. Älkää etsikö nautintoa, vaan oppikaa palvelemaan toisia ja olemaan onnellisia kaikessa ystävydessä ja avunannossa.”

Sillä tavoin ovat nämä viisaat aina opettaneet. He ovat käyneet näkymättömässä maailmassa toista suurta sotaa, ja he ovat opettaneet meitä puhdistamaan astraaliruumistamme, kehittämään siinä kauniimpia, korkeampia ominaisuuksia. Ja me olemme siis voineet astraalisesti kehittyä, emme suinkaan kaikki, mutta jotkut meistä. Kun meitä on useampia satoja miljoonia sieluja tällä pallolla, niin vaikka kymmenenmiljoonaa niistä olisi kehittynyt sillä tavoin, että ovat puhdistaneet itseään sisäisesti, niin he jo siellä sisäisessä, sielun astraalisessa maailmassa ottavat osaa tuohon toiseen taivaalliseen sotaan syntiä ja paheita vastaan kaiken hyvän ja oikeuden puolesta. He ovat silloin olleet mukana opettajiensa ja johtajiensa avulla ja kanssa vetämässä alas tuota Jumalan kuvaa eli atomia astraalimaailmaan, ihmisten tunneruumiiseen. He ovat ensin tietenkin saaneet sen omaan itseensä. Viisaiden opettajien avulla on

se atomi saattanut laskeutua heidän omaan astraaliruumiiseensa. Mutta koska näiden opettajien sekä myös heidän opetuslastensa läsnäolo näkymättömässä maailmassa on vaikuttanut, että heidän valonsa on loistanut siihen, se on loistanut toisiin ihmisiin, ihmiskuntaan, sillä tavoin, että me olemme voineet nähdä, kuinka tuo atomi, Jumalan kuva, on laskeutunut ihmiskuntaan, sen astraaliseen luontoon eli tunneruumiiseen. Useimmat ihmiset ovat tietämättömiä siitä yhtä hyvin kuin siitä, että minuudessamme on tuo leima, Jumalan kuva. Mutta jos he vuosituhansien aikana ovat kuunnelleet opettajien ääntä, niin, niin pian kuin he ovat ”nousseet ja lähteneet etsimään opettajaa”, niinkuin vanhassa Intiassa sanottiin, he ovat hyvin pian tunteneet sisässään sitä kaipaus-ta ylevämpiin ja puhtaampiin tunteisiin, joka on auttanut heitä puhdistamaan omaa astraaliruumistaan. Ja he ovat päässeet sitten näkymättömässä maailmassa tajua-maan ihmisen täydellisyyttä, vieläpä näkemään taivaal-lista ihmistä eli Kristusta.

Siis aina sellaiset ihmiset, jotka ovat kulkeneet suurten opettajien jäljissä, ovat kehittyneet tajuntansa ulko-puolella suuresti ja toisessa maailmassa oppineet näkemään taivaallisen ihmisen, Kristuksen. Heillä ei ole ollut käsitystä siitä, millä tavoin he voisivat saada Kristuksen tähän näkyvään maailmaan, mutta näkymättömässä maailmassa he ovat Hänet nähneet ja ovat oppineet odottamaan, että tuo täydellinen ihminen tulisi näkyvään maailmaan. He eivät ole osanneet vaikuttaa sen asian puolesta, sillä tässä näkyvässä maailmassa, omassa persoonallisuudessaan, he ovat ainoastaan olleet tietoiset siitä, että heidän on pyrittävä ylöspäin siihen täydellisyyteen, joka on heidän opettajillaan. Ja he ovat myös tunteneet itsessään moraalisia, puhdistavia voimia

ja tunteneet, että ovat menneet eteenpäin. Mutta tämä eteenpäin meno on useimmissa tapauksissa ottanut sellaisen muodon, että he ovat vetäytyneet pois ihmisten keskuudesta; heidän on täytynyt mennä erakoiksi, askeeteiksi, heidän on täytynyt tulla okkultisteiksi ja mystikoiksi, jotka sieltä yksinäisyydestään ovat auttaneet ihmisiä näkymättömässä maailmassa ajatuksin ja tuntein. Tänä päivänä se tie on vielä olemassa, ja monet ihmiset kulkevat sitä tietä.

Niinkuin voimme sanoa, että ensimmäinen sota taivaassa ja Valkoisen veljeskunnan ensimmäinen apu poisti kuoleman meidän minuudeltamme, koska se olisi kulkenut kohti kuolemaa, jos se olisi langennut mustaan magiaan, niin tämä toinen sota poisti kuoleman näkymättömässä maailmassa, koska se kasvattaa ihmisessä sellaisen tietoisuuden, joka antaa hänen elää fyysisen kuoleman jälkeen itsetietoisena olentona ja sitten syntyä jälleen maailmaan muistaen ennen olleensa olemassa. Se on ollut kuolemattomuuden, kuoleman voittamisen ihanne satojatuhansia vuosia. Meillä on Idässä kuvaava esimerkki. Te olette kaikki lukeneet siitä, että Tibetissä on kaksi pääläamaa, dalai-laama ja tashi-laama. Jos dalai-laama on enemmän poliittinen, ulkonainen hallitsija, niin tashi-laama on sisäinen hallitsija, ”paavi”. Ja te olette myöskin lukeneet, että nämä laamat ovat aina saman hengen eli ihmisyksilön jälleensyntymiä. Aina, kun laama lähenee kuolemaansa, hän sanoo lähimmille ystävilleen, että hän tulee pian kuolemaan, mutta syntyy jälleen siihen ja siihen ihmislapseen. Ja hän mainitsee heille merkit, joista tuo lapsi tunnetaan. Ja noiden ystävä-laamojen täytyy usein mennä kaukasiin kyliin, ennenkuin löytävät sen lapsen, johon laama on syntynyt. Ja tavallisesti on niin, että kun he menevät etsimään si-

tä lasta, niin heidän on vietävä mukanaan vanhan laaman esineitä, kuten rukousnauha, teekuppi ja myös muita samanlaisia esineitä. Ja kun he lopulta löytävät tuon lapsen — se lapsi saattaa olla viikon, kuukauden tai jo vuodenkin vanha — niin he asettavat tuon lapsen koetukselle. He tuovat tuon lapsen eteen kaikki nuo tavarat, joita ovat tuoneet mukanaan. Ja merkkinä siitä, että tuo lapsi on jälleensyntynyt vanha laama, on se, että lapsi erehtymättä tarttuu niihin esineisiin, jotka kuuluivat vanhalle laamalle, siis hänelle itselleen edellisessä ruumiissa. Tästä on mitä jännittävimpiä kertomuksia, ja ne eivät ole mitään satuja. Meillä on Marco Polosta lähtien sellaisia kertomuksia, kaikkien niiden, jotka ovat päässeet Tibetiin asti. Meillä on tänä päivänäkin kertomuksia muutamilta tutkijoilta, jotka ovat itse saaneet nähdä nuo asiat, ja he tunnustavat kaikki seisoneensa hämmästyneinä tuon mysteerin edessä ymmärtämättä sitä. Ja tuon lapsen pitää itse asiassa myös sanoa jotakin, oli hän vasta vaikka muutamien viikkojen vanha. On kumoamattomia todistuksia siitä, että se tietty henki, joka asui tuossa laamassa, on nyt jälleensyntynyt tuohon lapseen. Ja niin on sama salaperäinen, kehittynyt ihminen aina tuolla hallitsijanistuimella. Sven Hedin, ruotsalainen matkailija, sai muutamia vuosia sitten tavata ja valokuvata tashi-laaman, ja hän kertoo, että se oli hänen elämänsä korkein, merkillisin kokemus. Hän ei olisi voinut ajatella ja aavistaa, että maan päällä on jotakin niin suloista olemassa kuin tuo tashi-laama. Hänen ilmeensä olivat niin lämpimät, rakkautta uhkuvat, sanat niin viisaat, tiedot niin laajat, vaikka hän oli vielä nuori, että se oli aivan uskomatonta. ”En voi koskaan häntä unohtaa”, kirjoittaa Hedin. Hedin ei teoretisoi sen enemmän, mutta hänen pieni kertomuksen-

sa on omiaan vahvistamaan sitä uskoa, mikä on kaikilla itämaalaisilla Tibetissä, että tashi- ja dalai-laamat ovat tietyn saman hengen jälleensyntyviä.

Mainitsin tämän, koska se oli kuvaava esimerkki meille siitä, millä tavoin voidaan kuolema voittaa kuolemantakaisessa elämässä, että saavutetaan kuolematon, itsetietoinen persoonallisuus näkymättömässä maailmassa ja sitten syntyä tänne yhä uudestaan, kun se tahto on aina välittömässä yhteydessä fyysisen maailman kanssa. Se on korkein saavutus toisessa taivaallisessa sodassa.

Nyt tulemme kolmanteen taivaalliseen sotaan, siihen lunastustyöhön, jonka Jeesus Kristus suoritti ja siihen, millä tavoin se on yhteydessä tämän atomin kanssa. Kuten jo äsken sanoin, niin Valkoisen veljeskunnan piirissä aina aikojen aamusta alkaen tai ainakin tämän toisen sodan aikana on yhtä mittaa odotettu sitä hetkeä, jolloin syntyisi ihminen, joka saisi Jumalan kuvan maan päälle, joka saisi Kristuksen ruumiin atomin fyysiseen maailmaan, fyysiseen ruumiiseen. Sitä on odotettu, sillä se on tuo kolmas etappi kuoleman voittamisessa, se etappi, joka ei tee kuolemattomuutta enää ainoastaan kuolemattomuudeksi näkymättömässä maailmassa, vaan joka voittaa myös tämän näkyvän maailman ja tekee ihmisen kuolemattomaksi kerta kaikkiaan kaikissa maailmoissa, niin että ihmisen ei tarvitse syntyä jälleen, kuten ei Buddhakaan synny, mutta ei sillä tavoin, että ihminen jää nirvaanaan tai nirvaanan kynnykselle, vaan että ihminen tulee koko tämän maailman herraksi, näkyvän ja näkymättömän, niin että hän voittaa kuoleman kokonaan. Hänellä on vain yksi ruumis, se ruumis on itessään sekä näkyvä että näkymätön. Se on juuri tuo Kristuksen ruumiin atomi, jonka hän on elävöittänyt ja

tehnyt omakseen. Tämän työn suoritti Jeesus Kristus. Jeesus sanoo eräessä vertauksessaan: ”On kätketty aarre, helmi, peltoon. Eräs mies kuuli siitä helmestä, meni ja möi kaiken, mitä hänellä oli, voidakseen ostaa pelton.” Siinä on kuvattu koko meidän fyysisen elämämme salaisuus nyt Kristuksen jälkeen. Jeesus Kristus sai tuon atomin laskeutumaan tähän fyysiseen maailmaan, omaan ruumiiseensa. Häneen tuli siis Jumalan Poika, Jumalan kuva, täydellisesti, hän tuli Kosmiseksi Kristukseksi tässä maan päällä, ja sen kautta hänen atominsa, hänen Kosminen Kristus-minuutensa, sai loistaa kaikkiin, ja samalla se veti koko ihmiskuntaan tuon Jumalan kuvan, atomin, niin että Jeesus Kristuksen työn kautta on kaikissa ihmisissä nyt tuo helmi eli täydellisyyden siemen, Jumalan Poika — kaikissa ihmisissä heidän fyysisessä olemuksessaan, sydämessään. Ja sentähden Kristus avasi aivan uuden tien, mullisti koko meidän suhteemme jumalanvaltakuntaan. Hän sanoo: ”Nyt on jumalanvaltakunta teidän keskellänne, nyt on jumalanvaltakunta lähestynyt. Muuttakaa mielenne, nyt tulkaa sisälle jumalanvaltakuntaan; teillä kaikilla on mahdollisuus siihen fyysisessä päiväajunnassa.” Useimmat ihmiset eivät tiedä tästä, eivät suinkaan tunne, että heillä on tuo kallis helmi omassa fyysisyydessään, eivät osaa siihen uskoa. Mutta se on jokaista lähellä, lähempänä kuin koskaan ennen.

Tämä on tuo kolmas lunastus eli lunastuksen viimeinen huippu, kolmas puoli, jota Uusi testamenttikin tarkoittaa, kun se sanoo: ”Te olette kalliisti ostetut.” Sen kautta, että Jeesus Kristus suoritti oman työnsä, Kosminen Kristus saattoi laskeutua tähän näkyvään ihmiskuntaan. Nyt on Kristus meidän jokaisen sydämen ovella. Ennen oli Kristus näkymättömässä maailmassa. Useim-

mille ihmisille Kristus on vieläkin tajuttavampi sillä tavoin, mutta ”monet ovat kutsutut, harvat ovat valitut”. Mutta ainakin kutsutuille, valituille, on tuo mahdollisuus tulla Kosmisen Kristuksen yhteyteen fyysisessä päivätajunnassa. Tämähän merkitsee silloin sitä, että me voimme tässä fyysisessä päivätajunnassa kehittyä näkemään Jumalan Pojan täydellisyyden, inhimillisen täydellisyyden, sen päämäärän, jota kohti kuljemme, sen tehtävän, joka meille ihmisille on annettu. Tähän tarvitaan vain mielenmuutos eli kääntyminen. Kun me käännyimme ja muutamme mieleemme, niin me voimme tajuta ja nähdä, mitä varten olemme olemassa, voimme nähdä Jumalan Pojan täydellisyyden, Jumalan kuvan, päivätajunnassamme. Ja silloin me voimme lähteä kulkemaan sen toteuttamista kohti, ja silloin myöskin saamme tuntea, että Kosmisen Kristuksen voima meihin laskeutuu Jeesus Kristuksen avulla ja välityksellä. Me emme silloin ole turvattomia ja yksinäisiä ja heitettyjä oman onnemme nojaan. Me emme voi mitään omalla voimallamme, vaan sen vapahtajan voimalla, joka on meissä. — Tämä on se kokemus, joka on nyt jokaisen ihmisen edessä, jokaiselle ihmiselle mahdollinen.

VIII *Antikristus*

Ihmishengen salaisuus on todella syvä, sillä siihen ei kätkeydy ainoastaan hengen eli tajunnan, vaan myöskin muodon ja aineen salaisuus. Me sanomme, että ihmishenki on syntyisin Isästä; ihmishenki on Isän Jumalan yksi- eli ainosyntyinen poika. Ihmishenki on monadi, joka on syntynyt Isän helmassa. Mutta samalla on tähän tajuntapuoleen, jos ajattelemme henkeä tajuntana, myös liittynyt aineellinen, muodollinen puoli, aineen ilmennyksen mahdollisuus. Ja tätä ihmishengen aineellista puolta tai salaisuutta sanomme Jumalan kuvaksi, jumalaiseksi kuvaksi, aineen salaisuudeksi. Olen sitä myös nimittänyt atomiksi. Se on atomin aate, joka on erottamattomasti liittynyt tähän tajunnan ideaan. Yhdessä tuo tajunta ja atomi muodostavat ihmishengen. Ja kuten viime kerralla huomautettiin, emme saa käsittää tätä sanaa ainoastaan fyysisellä, karkealla tavalla. Se on ainoa salaisuus, idea, joka on ilmennyksen mahdollisuus. Tämä atomi on erottamattomasti yhtä hengen tajunnan kanssa. Me sanomme siitä myöskin, että se on äiti, Jumalasta syntynyt, Jumalan synnyttämä. Silloin se on myös sama kuin Kristuksen ruumis, sillä isä ja äiti yhdessä synnyttävät pojan, täydellisen ihmisen eli olemassaolon ihanteen Isän Jumalan tajunnassa. Mutta koska sillä täytyy olla muoto, jotta mitään ilmennystä siitä lähitisi, niin siihen on liittynyt aineen eli Jumalan äidin idea, ja siis Jumalan poika on sekä Isän ajatus että Isän ajatuskuva eli äidin antama muoto.

Nämä ovat hyvin syviä metafyyysisiä probleemeja, ja ne ovat järjen kannalta hyvin vaikeita käsittää loogi-

sesti, mutta jos olemme saaneet kokea itsessämme Jumalan pojan, silloin olemme myös saaneet kokea Isän ja Äidin, Jumalan Isän ja Äidin.

Se atomi, joka on Jumalan kuva ihmishengessä, on myös atomi Kosmisen Kristuksen ruumiissa, niinkuin viime kerralla sanoimme. Ja tämä Jumalan kuva on ollut meidän hengessämme aina aikojen aamusta lähtien, ja me nimitämme sitä teosofisella tavalla buddhiksi. Tämä atomi, Jumalan kuva, henki, on aatmaa-buddhi; sitten vasta tuossa aatmaa-buddhissa syntyy manas eli järki, joka on pitkän kehityksen tulos ja joka on elämän kannalta silloin vielä ilmenemätön. Sen ilmennys on ollut hyvin kaukaista kuin heijastusta koko ilmenneessä maailmassa. Mutta kun ihminen, manas, on syntynyt, silloin on aatmaa-buddhin välittömän ilmennyksen mahdollisuus alkanut. Tämä aatmaa-manas on ensin syntyessään ajattelijana, minänä, ulkopuolella Jumalan kuvaa. Sentähden ensimmäinen apu, niinkuin viimein koe-tin selittää, mikä ihmisminuuksille annettiin, on se apu, jonka saimme silloin, kun Valkoinen veljeskunta tuli tänne ja perusti tänne Valkoisen veljeskunnan salaisen akatemian. Veljeskunnan perustajat elähdyttivät, aivan kuin sähköistivät tuota atomia, niin että Jumalan kuva tuli meidän minuuksiemme tajuntaan. Se on: meidän korkeampien minuuksiemme tajuntaan. Mutta se tuli vaistomaisella tavalla, ei millään itsetietoisella tavalla; Jumalan kuva painettiin meidän minuuksiemme tajuntaan. Meidän minuutemme ovat siitä lähtien olleet tietoiset omassa maailmassaan tuosta Jumalan kuvasta eli täydellisyyden ihanteesta. Jokainen ihminen on korkeammassa minässään — sanoisimmeko — hieman epämääräisellä tavalla — tietoinen täydellisestä ihmisestä, elämän päämäärästä. Mutta tuota korkeampaa mi-

nää, joka ei välittömästi esiinny ihmisen kehityksen alussa, täytyy suojella, etteivät mustat maagikot viettele sitä kuolemaan. Se on säilytettävä.

Suojellakseen ihmiskuntaa Valkoinen veljeskunta rakensi kuin muurin korkeampien minuuksien ympärille, niin etteivät ne voi olla tietoiset muusta kuin hyvästä ja elämän päämäärästä. Me voimme huomata, jos pääsemme kokemukseen korkeammasta minästä, että se ei tiedä mitään pahasta, vaan tahtoo ainoastaan hyvää. Sitten meidän korkeamman minämme heijastus fyysiseen muotoon, jota sanomme persoonalliseksi minäksi, saa apua Valkoiselta veljeskunnalta, joka tässä meidän taajuntaamme lähinnä olevassa henkimaailmassa — astraalimaailmassa — opetti, niinkuin se on satojen ja tuhansien vuosien aikana opettanut: pyrkikää hyvään ja touteen ja kasvattakaa itseänne. Ja silloin he vaikuttivat sen, että tuo Jumalan kuva laskeutui astraalimaailmaan; mutta sittenkään eivät kaikki ihmiset suinkaan tulleet siitä tietoisiksi; ainostaan ne, jotka lähtivät kulkemaan suurten opettajien jäljessä ja vapautuivat ruumiista, saattoivat nähdä taivaallisen ihmisen eli Kristuksen ja pyrkiä hänen yhteyteensä. Useimmat, eli kaikki ne ihmiset, jotka eivät lähteneet kulkemaan vakavasti ja hartaasti suurten opettajien jäljessä, eivät olleet tietoisia tästä tässä näkyvässä maailmassa, päivätaajunnassaan eikä sielumaailmassakaan, jos he elivät pintapuolista ja tähän maailmaan perustuvaa elämää.

Sitten tuli kolmas etappi eli vaihe tässä inhimillisessä kehityksessä, kun Jeesus Kristus tuli maailmaan ja suoritti työnsä. Hän otti Jumalan kuvan fyysiseen maailmaan ja toi sen fyysiseen ihmiseen. Jumalan kuva on kuin sähköistetty, elävöitetty koko ihmiskunnassa, mutta ihminen ei sittenkään ilman muuta ole tietoinen siitä.

Me huomaamme, että useimmille ihmisille on aivan välttämätöntä seurata ensin niitä vanhoja opettajia, jotta he tulisivat tietoisiksi näkymättömässä maailmassa Jumalan kuvasta omassa sielussaan. He eivät voi nähdä Kristusta tässä päivätajunnassaan, jolleivät ole nähneet häntä sielussaan. Sentähden on useimmille ihmisille vielä välttämätöntä ensin saada Jumalan kuva sielussaan eläväksi henkimaailmassa, jotta he sitten voisivat päästä tietoisiksi tästä Jumalan kuvasta fyysisessä päivätajunnassa.

Nyt ei meidän tule käsittää niin, että tuo atomi olisi ollut buddhin tasolla, jossakin hirmuisen korkealla aatmaan yhteydessä, ja että Valkoinen veljeskunta olisi sen siirtänyt korkeamman minän tasolle ja suuret opettajat astraalitasolle ja Jeesus Kristus sitten fyysiselle tasolle. Ei niin! Se atomi on Jumalan kuva, joka on aineen salaisuus ja idea ja samalla fyysinen atomi. Se on inhimillinen taikavoima, joka tämän maailman elävöittää. Ei ole mitään muuta kuin yhdenlainen atomi; älkäämme ajatelko mitään fyysisiä pikku atomeja, ei, vaan Jumalan kuvaa, joka on tämän fyysisen maailman pohja ja perusta. Sitä on myös sanottu permanenttiseksi ja myöskin karmalliseksi atomiksi. Se on okkultisessa merkityksessä fyysinen eli eetteri-atomi, voimapyörre, mutta se on alusta lähtien ollut olemassa kaikilla näillä tasoilla. Siitä ei ihminen ole vain ollut tietoinen. Ihmishenki, aatmaa, on ollut täysin tietoinen tästä buddhista, tästä atomista, mutta meidän minäämme tuli tietoisuus sillä tavoin kuin olemme kertoneet. Tämä atomi on kuin tullut sähköistetyksi ihmishengen eri tajunnantiloissa; Jumalan kuva on tullut ihmishengen tajuntaan sen eri tiloissa, vaikka tämä atomi, Jumalan kuva itse on aina ollut olemassa.

Minkä tähden tämä seikka on niin tärkeä ymmärtää sekä eettisesti että okkultisesti? Sentähden, että muuten ei ihmisessä olisi mitään sellaista Jumalan, Pyhän Hengen temppeliä, ei mitään jumalaista tukea ja turvaa omassa itsessään, ei mitään sellaista jumalaista alkuperää, joka on absoluuttinen. Ja se tukikohta on tämä Jumalan kuva, inhimillinen atomi. Se atomi on meidän jokaisen ruumiissa, ja meidän ruumiimme on aina sen mukaan rakennettu. Sentähden meidän ruumiimme on parempi lahja meille kuin mitä me itse olemme. Meidän ruumiimme on kehittyneempi kuin me itse; se on kuin meidän vanhempi veljemme, opettajamme, Pyhän Hengen temppeli. Sentähden, kun me nyt elämme erehdyksissä ja synnissä, on kuolema välttämätön, koska tuo atomi kapinoi. Me panemme tämän atomin värähtelemään eri tavoin paheissa ja synnissä. Se kyllä väreilee aikansa, mutta sitten lopulta se kapinoi: ”En enää voi väreillä kaikessa tässä erehdyksessä ja synnissä ja paheissa, vaan minä kapinoin ja hajoitan tämän temppelin”. Ja sitten meidän täytyy kuolla. Se tekee kapinan, jos ihminen on jo alkanut kasvattaa itseään näkymättömissä maailmassa ja kuitenkin tekee syntiä, lankeaa vääriin tunteisiin, omaksuu vääriä mielipiteitä; silloin se ei kestä sitä, vaan kuolee, sillä ihmisellä on Jumalan kuvan ikuinen kimmoisuus ja kehitysvoima. Sentähden me emme ole hukassa, vaan kalliisti ostetut, koska olemme maailman alusta asti saaneet tuon Jumalan kuvan Jumalan Äidistä, joka on Kristus ihmisen ruumiissa, ja sentähden, että meitä on monta kertaa autettu tulemaan tietoisiksi, keitä me olemme ja mihin on kulkumme käyvä. On aivan oikein nuo sanat Uudessa testamentissa, niinkuin Paavali sanoo: ”Synnin kautta tuli kuolema maailmaan”. Me emme osaa olla syntiä tekemättä, kos-

ka käymme kehityksen koulua, ja koska meidän täytyy saavuttaa itsetietoisuutemme, joka meillä on kyllä hengessämme, aatmaassa, mutta ei manaksessa, ei inhimillisyydessä. Tuo Jumalan tietoisuus on saavutettava elämän pitkässä koulussa; sentähden me syömme hyvän ja pahan tiedon puusta, teemme syntiä, lankeamme. Se on välttämätöntä koulua, mutta kuitenkin kuoleman koulua, sillä sen kautta tulee kuolema. Ja kaikki se apu, mikä on annettu, on tähdätty siihen, että emme joutuisi hukkaan, aivan liian paljon väärään suuntaan, ei turhan paljon, vaan että me kulkisimme maaliimme suoraan.

Ensin meitä suojeltiin mustien maagikkojen eli saatanoiden pauloista, sitten opetettiin, millä tavoin täytyy olla varuillaan ahrimanien suurista houkutuksista eli harhoista ja sitten, millä tavoin tulee suojella itseään lufifereilta. Ja nyt olemme siinä, missä olemme. Kolmannella kerralla on Jeesus Kristus auttanut meitä, ja hänen apunsa on samalla ollut kuin yhteenveto kaikista niistä muista avuista, joita meille on annettu. Hän on, niinkuin Uudessa testamentissa sanotaan, tullut maailmaan sitä varten, että perkeleen voittaisi. Jeesus Kristus on ikäänkuin koonnut itseensä kaiken mahdollisuuden voittaa pahan ja tehnyt mahdolliseksi meille nousta ylös Jumalan luo. Sentähden on Jeesus Kristus meille aivan keskeinen koko meidän kehityshistoriassamme. Sentähden Johannes aivan oikein sanoo: ”On olemassa villitsijän henki, antikristuksen henki, joka vastustaa Kristuksen työtä”. Mikä se antikristuksen henki on? Se on ensinnäkin se, niinkuin apostoli Johannes sanoo: ”Joka ei tunnusta Jeesus Kristusta, joka ei tunnusta poikaa, joka ei tunnusta, että Jeesus Kristus on Jumala”. Se on ensimmäinen erittäin tärkeä määritelmä. Kohta tulemme toiseen määritelmään tästä. Antikristuksen henki, jo-

ka vastustaa Kristusta on siinä, että me emme tunnusta Jeesus Kristusta lihaksi tulleen Jumalana, ettemme tunnusta Jeesus Kristuksen jumaluutta.

Tämähan on merkillinen kysymys, voi totuudenetsijä sanoa. Hän on monen sieluntuskan perästä tullut siihen, että Jeesus Natsaretilainen oli ihminen; se antoi hänen sielulleen rauhan. Että Jeesus Kristus oli Jumala, se ei ollut mitään uutta kristikunnassa, mutta se oli suuri lohdutus, kun hän näki, että Jeesus Kristus oli myös ihminen ja siis voi vähän ymmärtää häntä. Mutta onko sitten oikein sanoa, että Jeesus oli Jumala? Hänen kehityksensä on totuudenetsijälle ollut hyvin tärkeä ja luonnollinen. Jokaisen ihmisen täytyy käydä se lävitse, sillä tietoisuus siitä, että Jeesus Kristus on Jumala, ei tule kastamalla, ei rippikoulussa, ei kirkoissa eikä rukoushuoneissa, ei istumalla ja kuuntelemalla, vaan se tulee suurten sielullisten tuskien ja mullistusten perästä. Mutta se ei tule, elleimme ole ensin ymmärtäneet, että Jeesus Natsaretilainen on ihminen. Sitten kun olemme ymmärtäneet Jeesus Kristuksen ihmisyyden, voimme myös ymmärtää hänen jumaluutensa. Se, että hän on Jumala, merkitsee sitä, että hän toi Jumalan maan päälle. Hän näytti meille Jumalan, Isän. Sentähden hän sanoo: ”Kuka minut näkee, hän näkee Isän, sillä Isä on rakkaus ja minä olen rakkaus; kuka minut näkee, hän näkee rakkauden.” Jeesus Kristus ei suinkaan tuntenut itseään Jumalaksi, maailmankaikkeuden Jumalaksi pienestä pitäen, hän tunsu itsensä ihmiseksi samalla tavoin kuin muutkin, ja kuitenkin eri tavalla. Mutta Jordanin kasteen jälkeen hän tiesi olevansa Jumala ja Jumalan poika ja yhtä Isänsä kanssa. Maailmankaikkeuden suuri rakkaus täytti hänet, ja hän saattoi tuoda ilmi maailmaan ihmisille sitä samaa maailmankaikkeuden suurta rak-

kautta, josta he ovat hyvin vähän tietoisia. Ihmiset ovat hyvin vähän tietoisia siitä, että elämän takana on rakkaus. He rakentavat kaikenlaisia käsityksiä Jumalasta. Milloin se on suuri joukko jumalia, jotka ovat ominaisuuksiltaan perin erilaisia; ja nämä jumalat voivat riidelläkin keskenään, he voivat olla myös hyvin mahtavia. Monta eri käsitystä voi ihmisillä olla Jumalasta, elämän takana olevasta suuresta voimasta, itse elämästä. Vasta Jeesus Kristus toi sen Jumalan, jota korkeampaa emme vielä tunne, sen Jumalan, jota nimitämme rakkaudeksi. Jeesus Kristus on tästä aivan tietoinen.

Me emme saa ollenkaan ajatella, että olisimme oikeutetut analysoimaan Jeesus Kristuksen sielunelämää, niinkuin tehdään ja kysytään: ”Olikohan hän itse tietoinen omasta jumaluudestaan.” Johanneksen kasteen jälkeen hän oli tietoinen omasta jumaluudestaan. Ennen sitä Jeesusta voi käsitellä psykologisena ilmiönä, mutta sen jälkeen hänessä eli ainoastaan maailmankaikkeuden suuri rakkaus ja hän voi sanoa: ”Katso minuun, niin sinä näet Isän.” Tämän huomaamme Jeesuksen omista sanoista: ”Minä ja Isä olemme yhtä; minä olen Isässä ja Isä minussa, minä teen sen, mitä Isä käskää ja mitä Isä tekee.” Ja sitten on olemassa tuo merkillinen kohta, jota on paljon paheksuttu ja jossa Jeesus sanoo: ”Minä olen ovi, ainoastaan minun kauttani kuljetaan Isän Jumalan luo ja ikuiseen elämään.”

Onko Jeesus tällä kaikella siis kieltänyt kaikki entiset suuret opettajat ja vapahtajat? Ovatko he kaikki mitättömiä, vääriä? Ei suinkaan: ”Minä olen ovi; Minä olen aina ollut ovi; kaikki suuret profeetat ennen minua ovat viitanneet Minuun. Jos käsitätte heitä oikein, niin he ovat näkymättömässä maailmassa kulkeneet Minun kauttani, mutta kukaan heistä

ei ole saanut Minua tähän näkyvään maailmaan. He ovat näkymättömässä maailmassa aina ohjanneet Minun luokseni, joka olen ovi. Nyt on ovi täällä, sillä Minä olen täällä.” Ovi on *ptah* sillä arameankielellä, jota Jeesus puhui. Se on samalla vanha egyptiläinen sana, joka oli Jumalan nimi. Kun Jeesus sanoo, Minä olen *ptah*, niin hän luultavasti samalla sanoo: Minä olen Jumala. Tämä sana *ptah* on kokoonpantu kirjaimista p.t.h. (vokaaleja ei merkitä). Nämä konsonantit *pi*, *tau*, *he* viittaavat kabbalistisesti siihen mysteeriin, joka merkitsee: minä olen ympyrä ja risti — ympyrä on ilmenevätön Jumala, risti ilmennyt Jumala. On mahdollista, että kun Jeesus oli Getsemanessa ja roomalaiset sotamiehet tulivat ottamaan häntä kiinni ja kysyivät häneltä, oliko hän se Jeesus Natsaretilainen, juutalaisten vapahtaja ja hän vastasi, ”Minä se olen”, niin hän on voinut sanoa sen sillä äänenpainolla, että tapahtui, niinkuin evankeliumissa kerrotaan, että kaikki sotamiehet lankeasivat maahan eivätkä voineet mennä ottamaan häntä kiinni. Kun he kysyivät: ”Oletko Sinä se?” — niin hän sanoi: ”Minä olen se”. Siihen äänenpainoon sisältyi: ”Minä olen Jumala.” Sitten hän taas heti muutti itsensä inhimilliseksi ihmiseksi, ja sotamiehet ottivat hänet kiinni.

Minusta on hyvin ihmeellinen episodi psykologisesti, että kaikki sotamiehet lankeasivat maahan. Ei ole tavallista, että esimerkiksi salapoliisit lankeavat maahan, kun he tulevat ottamaan rikollista kiinni. Asia on tavallisesti päin vastoin. Mutta Jeesus Kristusta kiinni otettaessa sotamiehet lankeasivat maahan häntä palvoamaan.

Jeesus Kristus oli täten ruumistunut Jumala eli rakkaus. Ilman tätä tosiseikkaa, että maan päälle ilmestyi

Jeesus Kristus, siis ihminen, joka ruumistutti Jumalan ja rakkauden, ei meille olisi voinut tulla Jumalan kuvaa tähän fyysiseen tajuntaan. Mutta nyt se on tullut; me tiedämme, mikä on Jumalan kuva, mikä on Jumala tässä fyysisessä tajunnassamme, sentähden, että olemme nähneet Jumalan. Jos ei Jumalan rakkaus olisi tullut tänne maan päälle elävänä, niin emme olisi koskaan siitä mitään varmaa tienneet. Ajatelkaa psykologisesti itseänne. Jos olette mielikuvituksessa tienneet hyvin paljon etiikasta ja siitä, että eettillisesti täytyy pyrkiä hyvään ja olla hyviä, niin kaikki se on teidän tajunnassanne, mutta kuitenkin ette osaa sitä oikein käsittää. Kaikki se, mitä yritämme, jää puoliväliin, jos takana on tuo ajatus: kannattaako tätä tehdä; mistä voin tietää, että Jumala on rakkaus, että elämän laki tahtoo, että pitää olla jalo, hyvä ja rehellinen. Mistä minä tiedän kaiken tämän? On hyvin hataraa, jos luotamme vain omaan järkeemme. Me ihmiset tarvitsemme aina tukikohdan, eli ihmisen, joka tukee meidän mieltämme. Jos me ihmiset olemme nähneet fyysisessä maailmassa jonkun mestarin, niin saamme sellaisen tukikohdan, että tiedämme tuossa olevan ihmisen, joka saavutti täydellisyiden, joka tuli ruumistuneeksi rakkaudeksi. Sen muisto, tieto kannustaa meitä. Mutta jos meillä ei ole mitään tällaista kokemusta, niin me olemme enemmän tai vähemmän epä tietoisia, vaikka järkemme tutkisi uskontoja kuinka paljon tahansa; vaikka kuinka olisimme ymmärtäneet kaikkia suuria uskontoja ja opettajia, niin emme ole ainoastakaan sellaisesta opettajasta, suuresta vapahtajasta saaneet kiinni, emme ole nähneet täydellistä ihmistä, joka on Jumalasta, joka on jumalainen. Mutta on olemassa yksi, josta me emme voi sanoa mitään muuta kuin hyvää; hänessä ei ole mitään virhettä,

ei mitään puutetta, ei tahraa. Se on Jeesus Kristus, Jumala maan päällä, ruumistunut rakkaus. Kun luemme tätä evankeliumeista, kun pääsemme ymmärtämään, että sellainen ihminen oli ja on olemassa, silloin pääsemme aivan kuin kiinni siitä, että kellään ei ole mitään hätää enää. Silloin voimme uskoa, että ihminen on kalliisti ostettu, että jokainen on kulkemassa pelastusta kohti. Ja jokainen meistä tarvitsee sellaisen oven, ja me voimme löytää nyt sen toisesta elävästä ihmisestä, ja se on ovi, joka on ehdottomasti täydellinen. Silloin voimme kysyä, eivätkö juuri kristilliset kirkot ole näin aina ajatelleet? Tätä ne ovat aina opettaneet ihmisille pienestä pitäen, mutta käytännössä ne ovat aina olleet kaukana siitä. Ne kyllä ottivat siitä asiasta kiinni, mutta tekivät siitä opinkappaleen. Mutta tämä ei ole opinkappale. Tämä tieto ei tule ihmisille kuin suuressa hädässä; hänen sielulleen se ei ole oppia, jota voi saavuttaa oppimalla koulun penkillä. Kun se tehdään opinkappaleeksi, se muuttuu irvikuvaksi. Johannes sanoo, että se on antikristuksen henkeä, että kiellämme Kristuksen opin ja huudamme ”Mestari, mestari”, mutta emme täytä hänen käskyjään. Ja silloin hän sanoo: ”Menkää pois minun tyköäni; en tunne teitä. Mitä se auttaa, jos te sanotte, että Minä olen Herra ja Jumala; en Minä kaipaa sitä sellaista. Teidän täytyy seurata Minun käskyjäni.” — Ainoastaan siitä tunnetaan Kristuksen henki, että ihmiset seuraavat hänen käskyjensä; muuten he kulkevat antikristuksen hengessä. Onko kristillinen kirkko ottanut Jeesus Kristuksen käskyt ojennusnuorakseen? Ei. Kirkot ovat asettuneet antikristuksen palvelijoiksi. Lahkot ja kirkot eivät tiedä mitään Jeesus Kristuksen käskyistä eivätkä seuraa niitä, ja vaikka ne kuinka huutaisivat ”Herra, Herra”, ei Kristus kuule heitä. Me voimme sanoa nyt,

niinkuin tuhat kertaa ennen: ”Kristus ei ole mikään sota-kenraali, vaan rauhan ruhtinas, se joka seuraa Kristusta, kieltäytyy sodasta ja tappamisesta ja vihasta; hän seuraa Kristusta.” Mutta kuinka kirkot ovat tehneet? Ne ovat ontuneet kaiken aikaa; ne eivät ole uskaltaneet tunnustaa Kristusta, vaikka olisivat tienneet ja aavistaneet, mikä on Kristuksen henki ja oppi. Aina ne ovat siunanneet sodan ja antaneet sille tunnustuksensa ja apunsa. Ne eivät ole paremmasta tienneet ja ovat asettuneet antikristuksen palvelukseen.

Tämä on niin selvä määritelmä, että me emme saa sitä koskaan unohtaa, että kristitty ei ole se, joka vain tunnustaa Jeesus Kristuksen Jumalaksi; hän on silloin sitä ainoastaan puoleksi, ja sitä ainoastaan järjessä ja ymmärryksessä; muuten hän on antikristuksen hengessä; kristitty on ainoastaan se, joka seuraa Jeesuksen jäljessä, elää hänen käskyjensä ja neuvojensa mukaan ja pääsee sisäisesti ymmärtämään ja tietoon siitä, että Jeesus Kristus on Jumala. Siihen tietoon hän pääsee, mutta ainoastaan sillä tavoin, että luopuu antikristuksen hengestä ja seuraa Jeesus Kristusta ja Jeesus Kristuksen rakkautta. Sen ovat kaikki tietäneet ja ymmärtäneet, ja yksin kirkkokin on sen tiennyt, mutta erehdys on vain siinä, että me itse omasta sielustamme ja järjestämme menemme määrittelemään, mitä rakkaus on, emmekä tahdo kuulla, mitä mestari itse sanoo siitä, mitä rakkaus on. Me emme tahdo kuulla Jeesus Kristuksen omia sanoja: ”Se on rakkaus, että te rakastatte toinen toisianne sillä rakkaudella, jolla minä rakastan teitä.” Rakkauden tunnusmerkki on, että se on juuri Jeesus Kristuksen rakkautta, juuri samaa Vapahtajan rakkautta.

IX Miten Kristus auttaa?

Henkinen rakkaus tuli maailmaan Jeesus Kristuksen kautta. Näin on tapana sanoa länsimaalaisten mystikkojen ja ruusuristiläisten kesken ja tämä sanonta on tosi. Se on totta siinä mielessä, sen jokainen voi myöntää, että Jeesus Kristuksen jälkeen voimme me ymmärtää henkistä rakkautta, voimme ymmärtää sitä rakkautta, joka käsittää kaikki ihmiset ja kaikki elävät olennot.

Jos ajattelemme aikoja ennen Kristusta, jos ajattelemme esim. Intian kastilaitosta, niin me huomaamme, kuinka mahdotonta oli yksilöiden ymmärtää rakkautta kaikkia kohtaan, sillä paariat olivat aina kaiken veljeyden, yhdenvertaisuuden ja rakkauden ulkopuolella. Brahmiini, jonka piti edustaa Jumalan viisautta, kammoi paarioita, hän ei voinut olla heitä lähellä, ei saanut heitä lähestyä. Hän, brahmana, söi yksinään, sillä hän oli niin puhdas, että toisten läsnäolo epäpuhtaine persoonallisuuksineen eli auroineen ei saanut hänen pyhyytään saastuttaa.

Jos ajattelemme sitten Kreikkaa, ajattelemme niin suurta filosofia ja kristillisen kirkonkin mielestä niin kristillistä filosofia kuin Platon, niin huomaamme, että hänkin pitää orjuutta kerrassaan luonnollisena asiana. Hänen mielestään valtio ei voi olla millään mallikelpoinen valtio, ellei ole orjia. Ja kuitenkin Platon oli suurin idealisti, mitä filosofiassa tunnetaan.

Kun tällaiset tosiseikat ottaa huomioon, täytyy meidän myöntää, että Jeesus Kristus vaikutti sanoillaan ja ehkä ennen kaikkea juuri esimerkillään ja elämällään siihen suuntaan, että kaikki ihmiset nyt ymmärtävät,

mitä rakkaus on, mitä sen täytyy olla. Ei veljesrakkaus voi sulkea ketään ulos rakkauden piiristä, oli hän kuinka huono tai merkillinen tahansa. Tämä ei nyt suinkaan merkitse, ettei todellisuudessa olisi voinut ennen Kristusta olla yksilöitä, jotka olisivat voineet rakastaa, ja se ei myöskään merkitse sitä, että ihmiset nyt kykenevät veljesrakkautta käytännössä toteuttamaan, vaan se merkitsee sitä, että veljesrakkaus nyt on mahdollisuutena kaikkien edessä. Kaikki voivat ymmärtää sitä paremmin kuin ennen, jolloin sitä ei ollenkaan yleisesti ymmärretty. Meidän huomaamme vielä yhä tänä päivänä sängen suurta rakkauden puutetta niidenkin piireissä, jotka sanovat nimenomaan olevansa kristityitä. Kun muutamat kristityt amerikkalaiset papit olivat matkalla Palestiinaan, niin heidän piti matkustaa jonkin matkaa laivassa. He olivat siis tilanneet liput ja kaikki oli valmista. Heidän piti mennä katsomaan pyhää maata, Öljymäkeä ja Golgataa. Mutta sitten he äkkiä huomasivat, että heidän kumppaneikseen olisi tullut myös neekeripappeja. Silloin nämä valkoihoiset amerikkalaiset papit menivät heti ilmoittamaan matkatoimistoon, etteivät he voi mitenkään matkustaa yhdessä noiden neekerien kanssa. Joko on noiden neekerien luovuttava matkasta, tai täytyy sitten heidän kaikkien valkoisten luopua ja lähteä toisessa laivassa. Ja he saivat asian sillä tavoin järjestetyksi, että noille neekeripapeille maksettiin takaisin matkarahat ja vielä jotakin muuta hyvitystä. Todella saattaa itsekseen kysyä: lähtivätkö nuo kristilliset papit pyhiinvaellusmatkalle? Lähtivätkö he todella Jerusalemiin, Öljymäelle ja Golgatalle Jeesuksen jälkiä ja hänen askeleitaan seuraamaan, vai lähtivätkö he sinne muuten vain turisteina? Luultavasti ei heidän matkansa muodostunut pyhiinvaellusmatkaksi, koska he heti portilla loukkasivat Jeesuksen ensimmäistä ja viimeistä käskyä: rakasta-

kaa. He olivat kaikki pappeja. Ei siis se, että Jeesus Kristus toi henkisen rakkauden maailmaan, suinkaan merkitse, että ihmiset nyt rakastaisivat. Se merkitsee vain sitä, että meillä on suurempi mahdollisuus nyt rakastaa, koska me nyt voimme paremmin kuin koskaan ennen ymmärtää mitä henkinen, todellinen veljesrakkaus on. Ihmisen sydämessä on aina piillyt rakkaus, mutta on myönnettävä, että Jeesus Kristuksen työ toi tämän rakkauden lähemmäksi jokaisen ihmisyksilön sydäntä, kuin mitä se ennen on ollut. Tämä on sekä mystinen että älyllinen tosiseikka, ja sentähden sanomme, että silloin ihmiskunnan historiassa alkoi uusi aika.

Nyt me kysymme: millä tavoin tuo rakkaus voi meissä herätä, millä tavoin me voimme edetä henkisessä elämässä, millä tavoin voimme joutua kosketuksiin Jeesus Kristuksen kanssa, millä tavoin hän siis ikuisena olentona, nykyään yhäti elävänä voimana tässä meidän kosmoksessamme meitä yhä auttaa, missä hän on mukana meidän elämässämme, miten meidän tulee olla, jotta Jeesus Kristus olisi meidän kanssamme ja me todella saisimme kokea, mikä hänen henkensä on? Jos näin kysymme, silloin on meidän tehtävämme tehdä itsellemme selväksi tämä uusi aikakausi ihmiskunnan historiassa, nämä uudet mahdollisuudet. Olemme useissa esitelmissä kiinnittäneet huomiomme pahan probleemaan ja näyttäneet, millä tavoin meitä on autettu pahan ymmärtämisessä ja voittamisessa. Olemme koettaneet näyttää, miten meitä on nimittäin autettu niin sanoaksemme metafyysisesti kaikkia yhdessä. — Mutta emme ole vielä olleenkaan kosketelleet ihmisen yksilöllistä elämää, jokaisen ihmisyksilön omaa henkistä pyrkimystä ja hänen kokemuksiaan. Sentähden on tehtävämme nyt puhua niistäkin kysymyksistä vähän.

Mieleni tekisi sanoa, että on sangen suuri ero olemas-

sa yksilöllisen ihmisen pyrkimysten välillä ennen ja nyt. Ennen Kristusta yksityisen ihmisen tie, kun hän alkoi totuutta etsiä, ja alkoi päästä yhteyteen näkymättömän maailman ja Jumalan kanssa, oli aina luopumisen ja kieltäytymisen tie. Hänen piti luopua omasta persoonallisuudestaan, niinkuin sanottiin, tappaa oma minänsä, kieltää se ja pyrkiä korkeamman minänsä yhteyteen, sillä tavoin, että hän pyrki pois persoonallisesta minästään. Hänen tiensä oli siis ehdottomasti ja selvästi pyrkimystä sisäänpäin keskustaa kohti ja pois tästä periferiasta, kehästä sillä tavoin, että hän kielsi tämän ympyrän, kehän, joka oli hänen ulkonainen itsensä. Hänen täytyi vetää kaikki voimansa sisäänpäin, kääntää katseensa pois kerrassaan tästä näkyvästä elämästä ja maailmasta, ja kuollen siitä pois päästä sisäiseen maailmaan.

Me huomaamme, kuinka itämailla, aina kun ihminen tuli vakavaksi totuudenetsijäksi, hän vetäytyi pois ulkonaisesta elämästä, vetäytyi viidakkoon erakoksi. Hän mietiskeli siellä ja pääsi vähitellen selville maailman ongelmista, elämän suuresta kysymyksestä. Mutta harvoin näemme hänen sitten mitään tehneen tuon valon saavutuksen seurauksena. Harvoin näemme hänen tulleen takaisin ulos maailmaan. Vain joku Buddha mietiskelyään, ratkaistuaan elämän ja kuoleman kysymyksen, tuli takaisin maailmaan auttamaan ihmisiä. Joku Zarathustra, joku Krishna, joku Laotse, jotkut harvat ovat sen tehneet. Mutta useimmat ihmiset, sillä olihan totuudenetsijöitä tuhansia, kymmeniä tuhansia ja miljoonia, useimmat heistä jäivät sinne syrjään yksinäisyyteen. Sieltä päin he kyllä tekivät työtä näkymättömässä maailmassa, niinkuin he itse selittivät, kun he olivat korkealle kehittyneet: ”Me teemme työtä ajatusten ja ideojen maailmassa. Me vaikutamme ainoastaan mietiskelemäl-

lä ihmisten ajatusmaailmaan.” Tietenkin he sillä tavoin osoittivat rakastavansa ihmiskuntaa, kun he tahtoivat viedä eteenpäin sen henkistä kehitystä ja auttaa sitä lähettämällä ulos ihmisten keskuuteen puhtaita ja kauniita ajatuksia, mutta mehän aina kaipaamme sentään ihmisinä jotakin lähempääkin. Me kaipaamme niitä tekoja, sitä läsnäoloa ihmisten kesken, joka niin suuressa määrin loistaa Jeesuksen persoonallisuudessa. Hän ei ollut mikään erakko, hän ei ollut mikään joogi, joka vetäytyy johonkin syrjään ja sieltä vaikuttaa hiljaisuudessa, vaan hän oli ihminen, joka tuli ihmisenä ihmisten keskelle, hän oli ihminen, joka aivan inhimillisyydessään oli täydellinen ja siis saattoi näyttää meille joka ikisessä kohdassa, mitenkä meidän on ratkaistava elämän kaikki pulmat, mitenkä me voimme menetellä jokaisessa kohdassa elämässä. Buddha myöskin oli sellainen, se on Buddhan ikuinen kunnia, mutta huomaamme sittenkin eron Buddhan ja Kristuksen välillä, sillä Buddha kehotti luopumaan elämästä, Buddha kehotti vapautumaan elämän kiertokulusta. Buddha nimenomaan korosti, että koko olemassaolo on paha ja kurjaa ja kärsimystä ja hätää ja sen tähden on siitä luovuttava. Jeesus Kristus ei puhu mitään sellaista. Jeesus Kristus sanoo: ”Taivasten valtakunta on lähestynyt. Jumalan valtakunta on täällä, teidän keskellänne, siis teidän ei tarvitse mennä minnekään viidakkoon, teidän ei tarvitse paeta luostareihin, vaan teidän täytyy olla mukana elämässä ja tässä elämässä saada taivasten valtakunta toteutumaan.” Tämä oli Jeesus Kristuksen ihmeellinen sanoma ja oppi. Hän näytti sen omassa elämässään, hän eli tätä rakkautta, joka tulee näkyviin palvelemisessa. Pyhät ihmiset ennen ja kaikki sellaiset pyhät, jotka vielä kulkevat tuota vanhaa tietä, tulevat itse melkein pä palvottaviksi; he tu-

levat olennoiksi, joiden edessä täytyy langeta polvilleen. He ovat niin äärettömän puhtaita, yleviä, korkeita ja ihmeellisiä. Jeesus Kristus taas näyttää, että se, joka on ensimmäinen ihmisten joukossa, olkoon kaikkien palvelija. Jeesus Kristus näytti omalla esimerkillään, että rakkaus tulee esille ainoastaan palvelemisessa, ei missään pyhydessä. Kristuksen seuraaja voi kyllä istua valtakunnan korkeimmalla istuimella, ei se hänen loistonsa ole silloin siinä, vaan se on siinä, että hän kuitenkin koko elämässään osoittaa palvelevansa, tahtovansa palvelia kansaansa. Hän näyttää toiminnallaan, että hänellä ei ole muunlaisia ajatuksia mielessään, ei muunlaisia motiiveja kuin palveleminen. Tämän Jeesus näytti meille, tämän ihmeellisen elämän salaisuuden ja salatun kauneuden. Hän näytti sen meille, hän, eikä kukaan muu samalla tavoin kuin hän. Sentähden alkoi, niinkuin jo sanoimme, uusi aika Jeesuksen jälkeen.

Me voimme nyt syystä kysyä: millä tavoin me pääsemme osallisiksi sellaisesta elämästä? Jokainen ihminen ilman muuta tietää, millä tavoin se käy. Jos minä tässä nyt koetan jotakin teoreettisesti esittää, ei se ole teille mitään vierasta, uutta, ennen kuulumatonta, se on ainoastaan pyrkimystä ja yritystä esittää sellaista, minkä me kaikki tunnemme sydämässämme.

Tekisi mieleni sanoa, että tässä uudessa elämässä on kolme etappia, kolme jaksoa, jotka kyllä suurin piirtein eletään toinen toisensa jälkeen, mutta jotka eivät sitenkään jakaudu niin koneellisesti, niin matemaattisesti kolmeen osaan, ettei pyrkijä ollenkaan voisi elää toisessa jaksossa silloin kun hän elää ensimmäisessä jne. Suurin piirtein katsoen hänen elämänsä kyllä jakautuu näihin epookkeihin eli kausiin, mutta käytännössä sittenkin aina on jokaisessa kaudessa mukana toistenkin kau-

sien voimat ja saavutukset. Ihmisen henkinen elämä on asetettu kuin uuteen valoon ja uuteen piiriin, on annettu sille uudet ääriviivat. Ihmisen elämä, ennenkuin hän saavuttaa oikein varsinaisen leiman, jota on aina sanottu vihkimykseksi, suureksi vihkimykseksi, ihmisen elämä on nyt valmistavana elämänä tätä vihkimystä varten paljon laajempi, suurempi, rikkaampi kuin mitä se oli ennen. Ennen oli hänen valmistava tiensä lyhyempi, helpompi ja rajoitetumpi, mutta nyt on tämä valmistuksen tie vastaanottamaan ihmeellisen suurta vihkimystä pitempi, laajempi, inhimillisempi. Sentähden kaikki nämä eri kaudet, epookit, joista tahdon puhua, kuuluvat valmistukseen, ja kulkevat limittäin, ne kulkevat kuin yhdessä, ja sentähden ne saattavat kulkea myös toisessa järjestyksessä kuin siinä, missä ne nyt esitän. Me myöskin huomaamme, että tämä valmistava tie on sangen korkea ja sangen vaativa. Se odottaa meiltä paljon. Ja kuitenkin se on vain valmistusta päästäksemme Jeesus Kristuksen nimenomaiseen yhteyteen ja hänen persoonallisiksi opetuslapsikseen.

Nämä kolme vaihetta voivat saada erilaisen nimityksensä. Minun tekisi vain mieleni sanoa, että ensimmäinen kausi on se, jolloin me ymmärrämme Jeesusta, ihmisen poikaa, ja uskomme Jeesukseen, toinen kausi on se, jolloin me ymmärrämme Kristusta, Jumalan Poikaa ja kolmas epookki on se, jolloin me ymmärrämme Isää eli Jumalaa, jonka kanssa Kristus on yhtä ja uskomme Jumalaan. Jos tahtoisimme vielä kuvata joillakin iskusanoilla näitä vaiheita, niin me voisimme sanoa, että ensimmäisessä elämme Jeesuksen aurassa, toisessa Kristuksen aurassa ja kolmannessa elämme Jumalan, Herran Jumalan aurassa, doksassa, kunniassa. Ja minä voin myös näin etukäteen sanoa, ja me huomaamme

sen sitten esityksen aikana oikeaksi, että ensimmäisessä kaudessa me käymme taistelua itse asiassa Lusiferia vastaan, toisessa käy meidän taistelumme Ahrimania vastaan ja kolmannessa epookissa taistelemme Saatanaa vastaan.

Kun nyt ensimmäisestä kaudesta sanotaan, että se on elämistä Jeesuksen aurassa, uskomista Jeesukseen, niin tahdon heti tähän lisätä, että se ei suinkaan merkitse, että meidän täytyisi nimenomaan uskoa Jeesuksen persoonallisuuteen taikka edes tietää siitä. Meidän ei tarvitse vielä tietää mitään Jeesuksesta tässä ensimmäisessä epookissa, mutta me otamme vastaan vaikutuksen näkymättömästi hänen persoonallisuudestaan, hänen aurastaan, ja me voimme tämän tehdä vaikka emme ole koskaan kuulleetkaan Jeesuksesta mitään. Me voimme sen tehdä, vaikka me olisimme kasvaneet itämaillakin toisenlaisissa olosuhteissa. Me voimme kuitenkin elää siinä aurassa ja uskoa siis Jeesukseen eli uskoa siihen, mitä me vertauskuvallisesti tahdomme kuvata Jeesus-sanalla.

Tämä varsinaisesti kuuluu juuri Jeesuksen okkultiseen, psykologiseen vaikutukseen ihmiskunnassa tai nimenomaan kuuluu siihen henkiseen voimaan, joka hänen kauttansa vuodatettiin tähän ihmiskuntaan. Siinä on kyllä Buddhankin voima mukana, siinä on pyhien tietäjien, suurten ihmisten ja vapahtajien voima, Salaisen veljeskunnan voima mukana, mutta koko tämä voima tuli Jeesus Kristuksen työn kautta lähemmäksi ihmiskuntaa ja se asuu siis, voimme sanoa, ihmisen alitajunnassa.

Nyt on siis usko Jeesukseen eli eläminen Jeesuksen aurassa aivan tietty psykologinen ilmiö. Se on enemmän tai vähemmän selvää ja tietoista tietoa ja uskoa siihen,

että meidän persoonallisuutemme on tärkeä, että meidän persoonallisuutemme on kallis. Ennen oli niin, että meidän täytyi vetäytyä pois persoonallisuudesta, kuin tappaa ja syrjäyttää se ja pyrkiä vain kuin toiselle tasolle yhteyteen korkeamman minämme kanssa, mutta tämä uusi usko on uskoa persoonallisuuden kalleuteen, sen arvoon, sen merkitykseen. Siis tämä on jotakin aivan päinvastaista. Emme saa kieltää persoonallisuudelta arvoa, me emme saa tehdä persoonallisuutta tyhjäksi, mittättömäksi, vaan meidän täytyy juuri uskoa, että sillä on tehtävä elämässä, aivan määrätty työ edessään tässä näkyvässä maailmassa.

Millä tavoin tämä usko persoonallisuuteen ilmenee? Ilmeneekö se turhamaisuudessa, osoittautuuko se siinä, että meistä tulee kuin riikinkukko, joka näyttelee loistavan väristä pyrstöänsä? Onko se siinä, että me luulemme olevamme jotakin merkittävää? Ei. Tuo on ihan jotakin väärää, aivan sitä pahaa, joka voi tästä seurata, joka tuon henkisen impulssin ohella saattaa tulla persoonallisuuteen. Se on persoonallista kunnianhimoa, oikean Jeesuksen aurassa elämisen vastakohta, sillä persoonallisuuden oikea korostaminen ja tehostaminen on jotakin aivan toista. Se on kaikesta kunnianhimosta, turhamaisuudesta vapautumista. Lusifer houkuttelee meitä tuohon riikinkukkomaaisuuteen. Jeesuksen aura on siitä kieltäytymistä, sen vastakohta, se on juuri näkemistä, että ylpeys, turhamaisuus ja yleisesti sanoen kunnianhimo eivät ole ihmisille kuuluvaa. Ihminen ei ole kunnianhimoinen ja ylpeä, vaan ihminen on työn tekijä, totuuden palvelija. Ihminen korostaa Jeesuksen aurassa omaa persoonallisuuttaan oikein sillä tavoin, että hän uskoo siihen jumalaiseen hyvään, mikä hänessä on ja jonka pitää tulla esille hänen persoonallisuutensa

kautta. Tämä hänen hyvänsä ei ole mitään sellaista, joka voi tyhjentyä kaikenlaisiin mielikuvituksen pilvilinnoihin, vaan sellaista, joka tyhjentyy hänen elämäntyönsä kautta. Kun hänen elämäntyönsä, olkoon se mitä tahansa, on hänen itsensä valitsema, niin hänen hyvänsä on kaunista ja puhdasta ja totta ja ylevää; se tyhjentyy ja tulee esille hänen elämäntyössään.

Tässä ensimmäisessä kaudessa on sentähden kysymys ainoastaan ihmisen työstä. *Tee työsi oikealla tavalla!* Harkitse ensin nuorena, mikä sinun työsi ja tehtäväsi on! Jokainen taiteellinen ihminen, jokainen erikoisesti lahjakas ihminen joutuu tuon kysymyksen eteen. Mikä minun tehtäväni on elämässä? Mitä työtä minun tulee tehdä? Se on hänelle hyvin vaikea kysymys, taikka teoreettisesti ehkä helppo kysymys, sillä hän voi tuntea sisässään, että hän tahtoo palvella sitä tai sitä taidetta, sitä tai sitä tiedettä, hän tahtoo olla keksijä, hän tuntee sisässään, mitä hänen pitää tehdä, kun hän on oikein lahjakas. Hän tuntee esim., että hän on varmasti luotu taidemaalariksi. Pienestä pitäen hän maalailee ja piirtää. Hän katselee aina kaikkea kaunista ympärillään, näkee värejä ja viivoja kaikessa, jossa toinen ei näe mitään. Hän tuntee, että tämä maalaaminen on hänen tehtävänsä. Eläminen Jeesuksen aurassa on silloin juuri sitä, että hän uskoo työhönsä ja tehtävänsä. Jos ei ihminen ole niin erikoisen lahjakas, että hänellä olisi tuollainen selvä tehtävä, kuin esim. taide, niin *oli hänen tehtävänsä elämässä mikä tahansa*, niin hän elää Jeesuksen aurassa silloin, kun hän tekee omaa työtänsä niin huolellisesti, niin omantunnontarkasti, niin iloisesti ja niin täydellisesti kuin suinkin mahdollista. Muuten hän ei usko siihen hyvään, muuten hän ei ole uskollinen omalle tehtävälleen ja aatteelleen, omalle elämän-

työlleen. Hän ei ole aatteelleen uskollinen, jollei hän anna sille sieluansa, niin että hän tahtoo olla niin täsmällinen, niin tarkka kuin hänelle on suinkin mahdollista. Tämä on sen tuntomerkki, joka elää Jeesuksen aurassa.

Me huomaamme, että ne ihmiset, jotka joko koettavat olla erinomaisen huolellisia omassa vaikkapa vähäpätöisessäkin elämäntehtävässään taikka sitten erinomaisen uskollisia suuremmassa elämäntehtävässä, että ne ihmiset joutuvat aina maailman puolelta tavalla tai toisella hieman sorretuiksi. Heidän ympärilleen ilmestyy vaikkapa omassa perheessä vastustajia, jotka pitävät heitä miltei epäsiiveillisinä olentoina. Ihminen, joka tahtoo tulla taiteilijaksi, joka nuorena jo tietää, mikä hänen suuri ihanteensa ja elämäntehtävänsä on, voi saada vastustusta osakseen perheensä puolelta. Omaiset koettavat keksiä jos jonkinlaisia vastustavia asianhaaroja. — Nämä ovat kiusauksia, jotka hänen tulee voittaa. Hänen täytyisi oikeastaan muistaa sitä lausetta Uudessa testamentissa, että ihmisen tulisi enemmän kuulla Jumalaa kuin ihmisiä. Hän ei saa kallistaa korvaansa ihmisten houkutuksille, kun hänen oma kallis työnsä on kysymyksessä, kun on kysymyksessä se hyvä, joka on hänessä ja jota hänet on lähetetty maailmaan tuomaan esille työssä ja teoissa. Jos ihmisen elämäntyö on vain jokin aivan tavallinen, niin hänen hyvänsä tulee esille sen työn omantunnontarkassa suorittamisessa. Hän ei saa ajatella oman persoonansa mukavuutta, sen helpoituksia, sen haluja ja sen laiskuutta, vaan hänen tulee kaikessa koettaa palvella, vaikkapa vain maallista isäntäänsä. (Ennen maailmassa ihmiset olivat hyvin uskollisia ja ihailtavan palvelevaisia, ehkä he eivät ole sitä enää näin sosialistisena aikana, jossa nyt olemme elä-

neet kohta vuosisadan). Mutta kun hän nyt ei kuuntele tuollaisia kiusauksen ääniä, vaan kun hän koettaa huolellisesti ja epäitsekästi ja puhtaasti suorittaa tehtävänsä, niin me tiedämme, että ainakin hänen toverinsa, hänen ympäristönsä asettuu hänelle kiusaajaksi, ne loukkaantuvat häneen. ”Kyllä sitä vähemmälläkin pääsee; eihän sitä noin huolellinen tarvitse olla.” Tuollainen henki on nykyaikana päässyt ihmiskuntaan. Elämä Jeesuksen seurassa on juuri pyrkimystä ihmiseksi, Ihmisen Pojaksi, pyrkimystä ymmärtämään ja käytännössä toteuttamaan, mitä on olla ihminen.

Maailmassa on vielä paljon ymmärtämättömyyttä juuri tässä kysymyksessä, ja sentähden on tuo sana tosi, minkä Jeesus sanoi, että ihmisen vihamiehet ovat juuri hänen oman perheensä jäsenet. Ne perheen jäsenet eivät silloin ole ainoastaan hänen ulkopuolellaan, vaan ne ovat myöskin hänen sisässään. Se on samalla siis vertauskuvallista. Hän kantaa perhekuuntaansa itsessään. Se kaikki mikä hänessä on itsekästä ja pahaa, luonnollisesti asettuu vastustamaan, silloin kun hän tahtoi olla ihminen tai paremmin sanoen tulla ihmiseksi. Tämä on siis ensimmäinen vaihe.

Suloista, suloista, sen tietää kokemuksesta, on eläminen Jeesuksen aurassa, vaikei tiedäkään, että se on Jeesuksen aura, suloista on elää siinä aurassa, siinä ilmapiirissä. Minä täytän velvollisuuteni, minä teen enemmän kuin velvollisuuteni, minä olen uskollinen omalle työlleni ja tehtävälleni. Se on suloista, se on jo kuin Jumalan valtakuntaa, se on Jumalan valtakunnan aavistamista. Se on sotaa Lusiferia vastaan, sillä Lusifer tahtoi, että me olisimme hyvin ylpeitä ja vetäytyisimme pois elämästä, tulisimme askeeteiksi ja kieltäisimme maailman. ”Sinähän olet sentään pyhyyteen päin kulkija, älä ole tuossa roskaisessa maailmassa, mene vuoren huipul-

le ja tule puhtaaksi ja pyhäksi, ole ylpeä ja näytä kuinka hieno sinä olet.” Näin puhuu Lusifer. Mutta Jeesuksen aura puhuu toista kieltä: ”Ole uskollinen pienessä, ole nöyrä, älä luule, että sinä olet kutsuttu istumaan missään vuoren huipulla, vaan mene ihmisten keskelle ja palvele heitä.”

Toinen kausi on elämistä Kristuksen aurassa. Ihminen on voinut palvella sitä hyvää, mikä hänessä on. Hän on voinut olla erittäin uskollinen pienessä, hän on voinut suorittaa kaikki velvollisuutensa hyvin. Hän on kaikin puolin nuhteeton, israeliitta, jossa ei ole mitään vilppiä, ja häneen tulee äkkiä ääretön väsymys. ”Mitä tämä kaikki on? Minkä tähden minä elän tässä ja olen koettanut olla uskollinen, koettanut täyttää velvollisuuteni, koettanut olla niin hyvä ja palvelevainen kuin minulle on ollut mahdollista? Olen koettanut auttaa, ja minä aivan kuin häpeän tuota kaikkea. Minä huomaan, etten ole kerrassaan mitään. Mitä tämä kaikki on? Mitä varten on koko tämä olemassaolo?” Kun ihmiselle tulee tämä ihmeellisen suuri väsymys, tämä suuri murroskausi ja käännekohta, että hän oikein toden teolla kysyy totuutta, silloin hän tulee tietoiseksi siitä, että vaikka hän itse olisi ollut kuinka hyvä ja mallikelpoinen, oikeamielinen ja palvelevainen tahansa, niin hän ei silti tiedä, mikä on oikein itse elämän kannalta? ”Eikö elämällä itsellään ole jokin vielä korkeampi tai jokin toinen tarkoitus? Ehkä minä palvellessani ihannettani, ollessani aatteelleni uskollinen, ehkä minä kuitenkin olen kuin leikkinyt elämän meren rannalla, ehkä minä en kuitenkaan ole tiennyt mitä elämä on? Eikö Jumalalla ole mitään määrättyä ohjelmaa, eikö Jumalalla ole mitään selaista tahtoa, joka minun pitäisi täyttää?”

Kun ihminen näin kysyy, niin hänessä tapahtuu jonkinlainen mielenmuutos ja kääntymys, ja hän syntyy

kuin uudestaan. Nyt hän tulee lähelle Kristusta, nyt hän koskettaa Kristuksen auraa. Hän pääsee aavistukseen ja tuntemukseen siitä, että on olemassa jokin yhteinen elämä. Hän itse on voimakas persoonallisuus ja hän huomaa, että hänen tulee lahjoittaa tuo persoonallisuus jollekin. Hän huomaa, että on olemassa jokin yhteinen elämä, jolle hänen tulee lahjoittaa persoonallisuutensa, tuo hyvin kasvatettu, treenattu persoonallisuutensa, joka ei murhaa, ei varasta, ei tee mitään rikoksia, ei mitään pahaa. Hän on aina antanut sen oman ihanteensa palvelukseen, mutta nyt hän huomaa, että on sellainen yhteinen, suuri elämä koko ihmiskunnan takana, joka kutsuu häntä luokseen ja vaatii häneltä: anna itsesi minulle. Se on Kristus.

Ihmisen ei ennen, silloin kun hän eli Jeesuksen aurassa, suinkaan tarvinnut tuntea itseään synnittömäksi, eikä hän suinkaan itse ollutkaan sellaisessa mielessä mallikelpoinen, että hän olisi ollut täydellinen pyhimys. Hän ei tietenkään ollut rikollinen olento, mutta hän saattoi kuitenkin iloita ja nauttia elämästä. Hän saattoi tehdä joitakin pieniä tunnesyntejä, joista hän ei tuntenut erikoisia pistoksia omassatunnossaan sentähden, että hän oli työlleen uskollinen. Niinhän me voimme nähdä suuristakin taiteilijoista. He eivät ollenkaan ole mitään pyhimyksiä. Heidän ei tarvitse olla pyhimyksiä elämässään siinä mielessä, että he eivät olisi koskaan viiniä maistaneet, syöneet liikaa ja rakastelleet. He eivät ole siinä mielessä olleet pyhimyksiä, mutta he ovat olleet uskollisia työlleen ja aatteelleen. Joku suuri kirjailija on sanonut, että se on juuri pääasia, että ihminen on uskollinen elämäntehtävälleen. Hän ei sitten niin paljon ennätä korjata omaa persoonallisuuttaan, sen pieniä vikoja, ja hän ei itse tuomitse itseään. On aivan

kuin Jumalakin jättäisi hänet tuomitsematta silloin, kun hän on muuten uskollinen.

Mutta sitten tulee tämä uusi vaihe, uusi kausi, Kristuksen epookki. Nyt hän tuntee sisässään, että on vielä jotakin korkeampaa olemassa. On suurempi elämä, suurempi elämäntehtävä, jolloin hänen sielunsaakin, ei ainoastaan hänen henkiminänsä uskollisuudessaan, vaan hänen sielunsaakin pitää olla puhdas. Hän tuntee, että hän itse sisäisenä persoonallisuutena on nyt siinä kohdassa, että hänen on tultava sisäisesti aivan puhtaaksi ja synnittömäksi. Hän tuntee, kun hän joutuu Kristuksen kanssa kosketuksiin, vaikkei hän sanoisi sitä vielä Kristukseksi, että hän ei voi saada oikein tietoaakaan Jumalan tahdosta, jollei hän luovu kaikesta itsekkäästä omassa itsessään, ellei hän luovu epäpuhtaista ajatuksista, tunteista ja haluista. Tämän hän tuntee totuudenetsijänä. Hän tuntee, ettei hän voi astua totuuden eteen ja sanoa: näytä itsesi minulle — jos hänellä on samalla syrjäajatuksia, jos hänen sielussaan on tunteita ja haluja, joita hän ei voi näyttää totuuden Jumalalle. Hän tuntee kuin sisässään, että Isisjumalattaren kasvot ovat peitetyt, niin kauan kuin hän ei voi lähestyä niitä sisäisesti aivan puhtaana. Jokainen totuudenetsijä tietää, että on leikkittelyä hänen puoleltaan, aivovoimistelua ja pientä leikkiä niin kauan kuin hän ei ole sisässään kuin kristalli, niin kauan kuin hän ei ole kuin tuli, joka palaa ja jossa hänen koko itsekkyytensä ja pahuutensa palaa. Tämän totuudenetsijä tietää sisässään, ja sentähden hän tietää, että kun hän oikein pääsee tietoon Jumalan tahdosta, elämän tarkoituksesta, niin se voi tapahtua vain sillä taikka sen ohella, että hän itse puhdistuu täydellisesti.

Tällöin totuudenetsijä joutuu ulkonaisestikin koske-

tuksiin Jeesuksen tai jonkun muun mestarin tai vapah-tajan opin kanssa. Hänen täytyy joutua kosketuksiin sa-nokaamme nyt Jeesus Kristuksen opin kanssa, ja silloin hänessä herää usko Kristukseen, usko Jumalan Poikaan, usko Jeesus Kristukseen sillä tavoin, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika hänelle, hänelle se, joka kertoo hä-nelle, mitä on elämä, mikä on elämän tahto. Buddhalai-sena hän voi saada sen tunnelman, että Buddha on hä-nelle se, joka kertoo hänelle mikä on elämän tahto, mutta kristittynä täällä kristikunnassa hänelle selviää, että Jeesus Kristus voi hänelle olla Jumalan Poika, Ju-malan lähettiläs, joka kertoo hänelle, mitä hänen on tehtävä, miten hänen on elettävä.

Totuudenetsijän tehtävä on nyt ruveta noudattamaan elämässään Jeesuksen kaikkia käskyjä, opetuksia ja neuvoja. Ainoastaan sillä tavoin hän voi päästä Kristuk-sessa eteenpäin. Silloin hän joutuu Kristuksen auran, silloin hän voi elää Kristuksen aurassa, kun hän seuraa Jeesuksen käskyjä, seuraa Vuorisaarnaa ja kaikkia niitä rakkauden neuvoja, joita on evankeliumissa. Siinä on kysymyksessä silloin todellinen kristinusko, usko Kris-tukseen. Mitään muuta mahdollisuutta ei ole. Jos ih-minen seuraa jotakuta toista mestaria, seuraa henkensä ja sielunsa koko voimalla Buddhaa, Zoroasteria tai jotakuta muuta, niin hän edistyy Kristuksen aurassa, kun-nes tulee sellainen kohta, että hänen täytyy saada tie-tää myöskin Jeesus Kristuksesta ja hänen opistaan. Sel-laista mahdollisuutta tuskin on olemassa, etteikö joku itämaalainen, joka nyt seuraa Buddhaa tai jotakuta muuta viisasta, tulisi kosketuksiin myös Jeesuksen opin kanssa. Jeesuksen oppiahan on niin levitetty maa-ilmaan, että se on kaikille tarjolla. Sehän on herättänyt juuri itämailla paljon huomiota. Kristityt, jotka ovat

täältä lähteneet lähetyssaarnaajina Intiaan, Tibettiin ja Kiinaan, ovat luulleet vievänsä kristillisen kirkon itämaille. He tulevat kyllä pian huomaamaan, että kristillinen kirkko ei ole mitään, ei länsimailla eikä itämailla. Kristillinen kirkko on hyvin vähän onnistunut länsimailla ja vielä vähemmän se onnistuu itämailla. Mutta sen hyvän lähetyssaarnaajat ovat tehneet, että ovat vieneet Jeesuksen opin itämaille. Ei ehkä saarnoissaan, mutta levittämällä evankeliumia. Itämaalaiset alkavat aavistaa, että Jeesus Kristus on todella koko maailman vapahtaja. Niinkuin hän on elänyt, niin ei ole kukaan muu heidän omista profeetoistaan elänyt. Jeesuksen oma oppi, hänen omat sanansa, hänen Vuorisaarnansa, ne ovat vaikuttaneet herättävästi itämaalaisiin. Joku lähetyssaarnaaja onkin sanonut, että itämaalaiset eivät suinkaan kaipaa kirkkoja, sillä he perustavat itse omat kirkkonsa, mutta he haluavat Kristusta, he haluavat Kristuksen oman persoonallisuuden. Sitä he odottavat, sitä he tarvitsevat. Kun se tulee evankeliumissa ja Jeesuksen opeissa heitä vastaan, silloin he löytävät etsimänsä ja kaipaamansa. Sentähden meidän ei tarvitse väheksyä ollenkaan Kristuksen auraa, Jeesus Kristuksen oppia. Me voimme hyvin luottaa siihen, ja se on korkein saavutus tällä maapallolla nyt ainakin toistaiseksi. Me voimme hyvin tietää, että todellisiksi kristityiksi ja todellisiksi maailman auttajiksi me tulemme, jos me seuraamme oman vapahtajamme oppia. Sitä koko maailma kaipaa. Kristuksen mystinen aura, joka on tässä ihmiskunnassa, auttaa meitä ja me saamme tuntea, että me emme ole yksin. Kun me kuljemme Jeesuksen jäljissä, kun me elämme hänen rakkautensa hengessä, kun me noudatamme hänen käskyjään, silloin me saamme koko ajan tuntea, että jokin ihmeellinen voima on ole-

massa ilmassa, joka meitä kannattaa, meitä auttaa. Sille meidän on oltava uskolliset, sitä me emme saa pettää. Me emme saa Jeesuksen oppia pettää ja Jeesuksen käskyjä käännellä ja väännellä, vaan meidän täytyy ottaa ne käskyt sellaisinaan. Sillä tavoin me saamme voittoja sielustamme, sitä enemmän meidän henkemme riemuitsee ja sitä onnellisemmiksi me tulemme. Tämä on taistelua sitä Ahrimania vastaan, joka häikäisee meidän sieluumme, meidän sisäistä näkökykyämme, niin että me emme näe mikä on totuus, vaan heitämme nautinnon halun harson totuuden yli. Mutta kun me seuraamme Jeesuksen oppia, niin silloin me elämme Kristuksen aurassa, joka on totuuden aura, niin että Ahriman ei voi meidän silmiämme lumota. Me emme silloin ensi kädessä etsi omaa mukavuuttamme. Me emme etsi haluillemme ja himoillemme tyydytystä. Me asetamme tuon kaiken mitättömäksi. Me todella tahdomme sielumme täydellistymistä ja puhdistumista. Me olemme jo tottuneet olemaan velvollisuuden täyttäviä ihmisiä, olemme tottuneet olemaan uskollisia omalle työllemme, ja nyt me voimme olla yhtä uskollisia sielun sisäiselle työlle. Ja meidän on huomattava, että me emme pääse Jeesuksen auran ohi. Me emme pääse sen ohi, vaikka me aloittaisimme Kristuksen aurasta. Meidän on kuitenkin suoritettava läksymme Jeesuksen aurassa. Kaikki on toteutettava, kaikki on luotava uudeksi.

Kolmas vaihe on Isän aurassa elämistä. Se on taistelua Saatanaa vastaan, Saatanan voittamista. Tästä kolmannesta kaudesta me voimme sanoa, että se kulkee käsi kädessä näiden kahden edellisen kanssa. Se on kolmas vaihe sentähden, että se ei anna meidän uppoutua siihen kokonaan, ennen kuin me olemme täydellisesti täyttäneet tehtävämme edellisissä. Kuinka me voimme

elää Isän aurassa? Ainoastaan uhrautumalla. Se on uhri, joka on tunnusmerkki tässä kolmannessa kaudessa. Jeesuksen elämä oli uhria. Hän eli aina Isän hengessä. — ”En minä, vaan Isä.” — Hän oli tietoinen Isän tahdosta ja tarkoituksesta. Hän uhrautui. Hänen uhrinsa meni niin pitkälle, että hän kuoli ristillä. Meidänkin elämämme Isän aurassa on uhrautumista. Mitä tämä uhrautuminen on?

Kun Jeesus oli ristiinnaulittuna, kun orjantappurakruunu oli hänen otsallaan, niin että siitä veri tihkui, kun hänen selkäänsä oli lyöty, niin että siitäkin veri tippui, kun hänen kätensä ja jalkansa oli lävistetty, niin että niistäkin veri vuoti, niin hän kieltäytyi ottamasta suuhunsa mitään huumaavaa, jota hänelle tarjottiin. Ei, hän ei halunnut, hän ei tahtonut sekaantua ajatuksiinsa. Ei mitään unilääkkeitä, ei mitään huumaavaa juomaa, joka olisi tehnyt hänet tunnottomaksi kärsimyksille. Hän tahtoi kärsiä selvätajuisena kaikki loppuun asti. Hän tahtoi uhrautua. Kahden ryövärin välille hänet on ristiinnaulittu, ja kansa katselee. Kuinka julmaa ja sydämetöntä! Sitten kansa, joka siellä seisoo ja katselee tietäen, että tuo ihminen ei ole koskaan tehnyt mitään syntiä, ei mitään pahaa ja väärää, vaan ainoastaan kaikkea hyvää, tämä kansa vielä sanoo: ”Toisia hän on auttanut, itseään hän ei osaa pelastaa.” — Tuossa on uhrin salaisuus! Kanssanoi tietämättään uhrin suurimman salaisuuden. Mikä se uhri on, jos me voisimme itseämme auttaa, jos me voisimme itsemme pelastaa? Millä tavoin me silloin voisimme uhrautua? Me voimme ainoastaan toisiamme auttaa ja toisiamme pelastaa. Se on uhria. Uhri-elämä on sitä, että me lähdemme toisiamme auttamaan, toisiamme pelastamaan, vaikka me itse emme ole autettavissa. Siinä on uhrin ihmeellinen salaisuus,

että se voi meidät heti, silloin kun me siihen ryhdymme, pelastaa sellaisenaan kaikesta pahasta. Jos me osaamme uhrautua, niin me pelastumme kokonaan Saatanan vallasta, jos me osaamme uhrautua juuri sillä tavoin, että me toisia autamme emmekä itseämme.

Sanokaamme, että jollakulla pyrkijällä on jokin erikoinen heikkous tai synty tai pahe, jota vastaan hän taistelee. Hän taistelee itsensä kanssa, hän koettaa kaikkia keinoja. Ei mikään auta. Ei hän pääse omasta itsestään. Hän rukoilee Jeesus Kristusta, hän kääntyy mestarien puoleen ja hädässään voitottelee. Mutta mikään ei häntä auta. Hänen pahansa istuu niin syväällä. Mikä häntä auttaa? Se, että hän lähtee toisia autamaan.

Minulla oli eräs ystävä nuoruudessani — hän on nyt jo kuollut — joka syvästi tunsi, että hän on Jumalan edessä kovasti epäpuhdas ja syntinen. Hän ei nimittäin päässyt mitenkään irti sukupuolisuuden lumouksesta. Hänellä oli vallan suunnaton vetäymys naisiin ja hän tunsi, että vaikkakin hän voisi ulkonaisesti hillitä itsensä eikä antautua mihinkään syntiin, niin hän kuitenkin sielussaan oli epäpuhdas. Naisten viehkeys hänet aina hurmasi. Hän tunsi itsensä aina voimattomaksi heidän ihanuutensa edessä. Sitten hän sai Jeesus Kristukselta tällaisen neuvon: (en tarkoita, että Jeesus olisi hänelle ilmestynyt, mutta hän ymmärsi sen Jeesuksen opista) uhraa itsesi! Älä pelkää itseäsi, vaan uhraa itsesi. — Ja tämä ystäväni lähti kulkemaan prostituoitujen naisten keskuuteen paikasta toiseen. Kaikille hän selitti, mikä inhimillinen elämä on, kuinka heidän tulisi päästä tuosta ja hän tunnusti itse kuinka huono hän on. Hän ei mitenkään ole voinut itseään auttaa, mutta hän tuli kuin heidän kanssaan rukoilemaan. Kaikkiällä tuo ystäväni kohtasi ihmisiä. Heti nuo prostituoidut naiset tulivat ih-

misiksi hänen kerallaan. Ei heillä ollut mitään halua tähän syntiseen elämään. Kaikenlaisista syistä he olivat joutuneet tällaiseen elämään. He olivat useimmiten tulleet nuorina petetyiksi. Ei hän tavannut ketään, joka olisi suoranaisesti halunnut ja intohimosta tahtonut tulla prostituoiduksi. Kaikki itkivät hänen kanssaan, ja hän tunsi, kuinka hänestä itsestäänkin suli pois kaikki tuo luonnoton vetovoima toiseen sukupuoleen. Sitten hän rupesi lopulta pitämään eräästä tuollaisesta prostituoidusta naisesta, jolla oli muutamia lapsiakin siellä täällä. Ja hän pyysi tätä vaimokseen. Hän piti tästä naisesta, sillä tuo nainen oli hänestä niin inhimillinen. Nainen ei tahtonut uskoa korviaan. Yksi oikea mies, yksi ihminen, moitteeton, joka ei ole mistään syytetty, ei mitään pahaa tehnyt, pyytää häntä vaimokseen? Se oli tietenkin tuon naisen täydellinen nousu. He menivät naimisiin ja olivat onnelliset mitä korkeimmassa, ihanimmassa merkityksessä. Kun minä ensimmäisen kerran tulin heidän kotiinsa ja tämä tarina minulle kerrottiin, niin minä itkin. (Minä olin silloin aivan nuori poika). Se oli jonkinlaista uhria. Se oli itsensä unohtamista. Se oli elämää Jumalan aurassa.

X Rakkaus

Minulta on joskus kysytty: ”Miksikä sinä kirjoituk-sissasi ja puheissasi aina viittaat siihen, että Jeesus Kris-tus on kaikki kaikessa, että Jeesus Kristus on ensimmäi-nen kaikista maailman vapahtajista, että hänen ihanuu-tensa ja kauneutensa loistaa kaikkialla? Etkö sinä teo-sofisenä tutkijana juuri ole tullut siihen, että kaikki us-konnot ovat syntyisin samasta alkulähteestä, ovat oksia samasta puusta? Eikö teosofin mielestä kaikki uskon-not tavallaan ole yhtä hyviä, eivätkö kaikki uskonnot vie totuuteen? — Eihän ihmiskuntaa koskaan ole voitu jättää yksin vaeltamaan pimeydessä. Ihmiskunnan histo-riahan todistaa, että Jumala aina on pitänyt huolta ih-misistä, koska suuria uskonnonjulistajia, suuria vapah-tajaolentoja on aina silloin tällöin esiintynyt ihmiskun-nan historiassa ja aina vieneet ihmiskuntaa Jumalan, to-tuuden luo. Eikö ole ristiriitaista, että sinä asetat Jeesus Kristuksen ensimmäiseksi, vieläpä ainoaksi?”

Tähän olen vastannut ja aina tekee mieleni vastata, että tietenkin kaikissa uskonnoissa on koetettu taluttaa ihmisiä totuuden luo, kaikissa uskonnoissa on siis ope-tettu totuutta elämästä ja kuolemasta. Ei missään uskon-nossa ole koetettu viedä ihmisiä harhaan, vaan jokaises-sa on koetettu viedä heitä juuri totuuden lähteelle. Kaikki uskonnot ovat metafysisissä, filosofisissa, okkul-tisissa opeissaan tähdänneet samaan. Ne pitävät kaikki yhtä. Kun me pääsemme kiinni tai tutustumme uskonto-jen sisäisiin, esoteerisiin oppeihin, silloin niiden maail-manselitykset, kaikki opinkappaleet, kaikki kuvaukset elämästä ja kuolemasta ovat samanlaisia. Mutta mitä

sitten tarkoitan sillä, kun sanon, että Jeesus Kristus on minulle kaikki kaikessa? Tarkoitan sillä sitä tosiseikkaa, että ihmisen sielu kaipaa ja janoaa Jumalaa, kaipaa elävää totuutta, kaipaa sitä Jumalaa, joka on kaiken ole-massaolon alkusyy ja -lähde. Se ei kaipaa mitään opin-kappaleita, ei ainoastaan filosofista selvittelyä maailman eli kosmoksen kokoonpanosta ja luonnosta, vaan se kaipaa, niinkuin uskonnollisissa piireissä on totuttu sa-nomaan, elävää Jumalaa. Niinkuin hirvi janoaa purojen ja järvien vettä, niin ihmisen sielu ikävöi Sinua, Jumala. Se on meidän sielumme syvin ikävä ja kaipuu. Ainoas-taan sen tyydyttäminen, ainoastaan Jumalan löytäminen voi antaa meille onnen ja rauhan ja ikuisen elämän. Ja sentähden eri uskonnot, niin tosia kuin ne ovatkin, eroavat jollakin tavoin toisistaan, sillä kun ne puhuvat ihmisille ja ihmiskunnalle, niin ne tietenkin puhuvat sit-ten, että ne näyttävät ihmisille Jumalan. Jokainen suuri profeetta eli vapahtajaolento esiintyessään maan päällä, vaeltaessaan ihmisten keskuudessa ja opettaessaan hei-tä on näyttänyt heille Jumalan, antanut heille käsin kos-keteltavan kuvan Jumalasta omassa persoonassaan, ole-muksessaan. Ei ainoastaan opetuksissaan, vaan loista-vassa persoonallisuudessaan on sellainen olento antanut ihmisille kuvan elävästä Jumalasta. Ja koska nämä pro-feetat, korkeat vapahtajaolennot, ovat esiintyneet eri ai-koina, alussa kaukaisessa muinaisuudessa, jossa ihmiset olivat vähän kehittyneitä, sitten pitkin ihmiskunnan his-toriaa, jolloin ihmiset ovat askel askeleelta kehittyneet eteenpäin, niin luonnollisesti se kuva, minkä he ovat voineet antaa Jumalasta, on ollut erilainen; se on riip-punut kansoista, ilmanalasta ja kaikenlaisista seikoista. Jokaisessa uskonnossa, kun sitä kuuntelemme aivan kuin ulkoapäin, kun emme tutki sitä esoteerisesti, emme

tunkeudu sen maailmanselityksiin, vaan otamme sen eettillisenä ilmiönä, joka kuvastuu sen suurissa vapahtajaolentoissa, silloin saamme sen kuvan Jumalasta, minkä tuo uskonto on ihmiskunnalle voinut antaa. Ja nämä kuvat poikkeavat toisistaan, tai ainakin minun tekisi mieleni sanoa: mikään muu niistä kuvista, minkä joku vapahtajaolento on välittömästi antanut Jumalasta, ei tyydytä minun sisäistä totuuden kaipuutani niin kuin Jeesus Kristuksen antama.

Jos ajattelemme vanhaa Kreikkaa, heidän Olympos-taan ja heidän suurta jumal'joukkoaan, jos ajattelemme Jupiteria, niin näemme hänessä sangen inhimillisen olennon, jolla on hyvin monenlaiset rakkausseikkailunsa. Ja moraalisesti ja eettillisesti, kun emme tunkeudu niiden symbolien salaisuuksiin, vaan kun otamme sen niin, että noin totuuden Jumala ilmoitti itsensä, niin ne muodot tympäisevät meidän eettillisiä ja moraalisia vaatimuk-siamme. — Ja jos ajattelemme juutalaisten jumalaa, Jehovahaa, niin näemme, että hän on suuttuvainen, kostava jumala. Ja samoin Mooses, hänen profeettansa, suuttui niin, että murskasi kivitaulut, joihin käskyt oli kirjoitet-tu. Kun seisomme niiden edessä, niin tunnemme, et-tei se ole se Jumala, jota me syvimmässämme kaipaamme. Päin vastoin tunnemme, että ihminen voi rakkau-
dessa, hyvydessä, anteeksiannossa ja laupeudessa olla yläpuolella sellaista jumalaa, joka suuttuu ja kostaa ja tahtoo paha vihamiehilleen. Sellaista jumalaa me em-me kaipaa, se ei tyydytä meidän sieluamme. — Jos sit-ten ajattelemme vaikkapa jaloa kreikkalaista Orpheusta, laulajaa ja soittajaa, joka lähti manalaan etsimään Eurydikea, rakastettuaan, niin se meitä liikuttaa, se on kaunistaa, mutta ei se ole se Jumala, jota kaipaamme sydämässämme, jota ilman emme saa rauhaa. — Jos ajat-

telemme Väinämöistä, meidän Kalevala-sankariamme, joka rakastaa Ainoa ja pyytää häntä kumppanikseen, niin, niin kaunis ja kieltäytyväinen, niin rauhallinen ja tyytyväinen kuin se rakkaus onkin, eihän Väinämöinen siitä suutu, ei loukkaannu, hän ymmärtää, ettei se ole hänelle suotu, — niin vaikka se on niin kaunista, liikuttavaa, se ei ole meidän Jumalamme. Se Jumala, jota meidän sielumme kaipaa, ei esiinny sillä tavoin.

Kun ajattelemme intialaisia jumal'olentoja, jumalia, esim. vanhaa Raamaa, jota nykyään paljon palvotaan Intiassa, niin huomaamme, että hän oli suuri sotapäällikkö, ja hänen puolisonsa Sita oli kauneimpia naisolentoja, joita Intian historiassa, mytologiassa esiintyy. Se on kaikki kaunista; me ihailemme sitä, mutta me sanomme: ei Raama eikä hänen puolisonsa Sita tuo meille sitä Jumalaa, jota kaipaamme. Ja jos ajattelemme toista intialaista jumalaa, Krishnaa, niin se Krishna, joka esiintyy ensin historiallisena henkilönä, se nuorukainen on lumoava ja liikuttava, hän näyttää koko elämällään, että hän on kaiken yläpuolella. Krishna, tuo jumalainen mies, joka oli karmasta vapaa, hän vain leikitteli elämässä. Hän teki kaikenlaisia pieniä kepposia, hän varasti kylpeviltä neitosilta vaatteet ja kiipesi niiden kanssa puuhun katsomaan, miten neitokset joutuivat hätään, kunnes hän sitten tuli alas ja pelasti neitokset pälkähästä. Ja me luemme Krishnasta, kuinka hän lumosi 16.000 gootia, paimenten vaimoa, niin että he rakastuivat häneen ja tanssivat hänen ympärillään. Krishna ei itse tahtonut heiltä mitään; hän vain teki heidän elämänsä kauniiksi. Kun luemme Krishnasta tällaista, niin ymmärrämme, että intialaiset, jotka kulkivat elämän raskaan taakan alla, jotka ikävöivät vapautusta elämän kiertokulusta, turvautuivat Krishnaan, joka oli vapaa

karmasta. Mutta Krishna ei näytä meille sitä Jumalaa, jota meidän sielumme kaipaa.

Ja kun tutustumme siihen Krishnaan, joka on filosofiassa tunnettu, joka esiintyy meille Bhagavad-Giitaassa, niin silloin me tunnustamme, että hän puhuu äärettömän viisaasti, tosia ja oikeita asioita kaikissa noissa merkellisissä keskusteluissaan Ardshunan kanssa, mutta me ihmettelemme, että heti Bhagavad-Giitaan, Herran laulun alussa Krishna yllyttää Ardshunaa sotaan. Kun Ardshuna kysyy: ”Pitääkö minun mennä sotaan omia veljiäni vastaan, eikö ole turha tappaa kaikkia heitä?” — niin Krishna sanoo: ”Tee velvollisuutesi. Sinun velvollisuutesi on sotia. Eihän se ole mitään, jos ruumis tapetaan, he voivat taas syntyä uudestaan ruumiiseen. Tee sinä velvollisuutesi miekan palveluksessa.” Meistä tuntuu, kuten eräs hindulainen kysyi toiselta: ”Eikö Ardshunan kanta ole inhimillisempi kuin Krishnan, joka käskee sotimaan? Ardshuna ihmisenä epäilee tehdä julmia tekoja.” Toinen hindulainen sanoi silloin: ”Jos niin on, niin tehkäämme Ardshunasta parempi Jumalan esittäjä kuin Krishnasta.” Se Jumala, jota Krishna tuo tuossa esille, ei ole se, jota meidän sielumme kaipaa.

Ei Muhammedkaan tuo meille sitä Jumalaa, jota kaipaamme. Me luemme hänestä, kuinka hän otti itselleen monta vaimoa, ei itseään varten, vaan suojellakseen heitä, orpoja ja leskiä. Paljon hyvää ja kaunista me olemme hänestä lukeneet, mutta ei hän ole sellainen olento, joka tuo meille Jumalan.

Ajatelkaamme Buddhaa, joka on kaikista korkein ihminen, joka on esiintynyt maan päällä Jeesus Kristusta lukuunottamatta, Buddhaa, jaloimmista jalointa, joka kaikesta kieltäytyi etsiäkseen vastausta elämän kaikkiin kysymyksiin. Mutta hänkin sanoi: ei ole muuta pelastus-

ta kuin nirvaana. Meidän täytyy luopua kaikesta olemassaolon janosta, meidän pitää vapautua jälleensynty-
misen pyörästä. Kun ajattelemme Buddhaa, niin meidän
sielumme silloinkin syöksyy jonkinlaiseen ihmeelliseen
kuiluun, pessimismiin ja me sanomme: silloin ei ole muu
edessä kuin luopua kaikesta ja ottaa sauva käteen ja istua
puun juurelle, kunnes valo tulee, kunnes löydämme
sen Jumalan, jota ei ole tai joka on tyhjiys, joka on kai-
ken olemassaolon negaatio — kieltäminen. Ei ole silloin
muuta ratkaisua. Mutta olen tuntenut aina nuoresta
saakka: se Jumala ei ole minun Jumalani.

Sentähden minä olen tullut Jeesus Kristuksen luo,
joka on aivan toinen kuin kaikki nuo vanhat, edelliset
profeetat, kaikki nuo vanhat vapahtajat — Jeesus Kris-
tuksen luo, jossa ei ole mitään epäinhimillistä, jossa ei
ole mitään, joka ei olisi jumalaista, jossa kaikki on juu-
ri niin, kuin ihmisen sydän syvimmissään kaipaa. Hän
on täydellinen ihminen. Hän tuo Jumalan ihmisille tänne
maan päälle omassa persoonassaan, tänne meidän kes-
kuuteemme aivan uutena ilmestyksenä, ihmeellisenä to-
dellisuutena. ”Nyt te näette Isän, joka on kaiken taka-
na; teidän ei tarvitse hapuilla pimeydessä; minä ja Isä
olemme yhtä; minä tuon Jumalan tänne teidän luoksen-
ne.” Ja mikä se Jumala silloin on? Se on ääretön, ih-
meellinen rakkaus. Se ei ole vain Buddhan sääliä kaik-
kia kärsiviä kohtaan, ei nuoren Krishnan esteettistä iloa
elämän kauneudesta, vaan se on Jumala, joka on rak-
kautta, hyvyttä, puhtautta, joka on kaiken yläpuolella
ja kaiken sisällä. Se on Jumala, jonka sydämellä todella
saamme rauhan sieluamme. Jeesus Kristus näyttää meil-
le sen Isän, josta me olemme kaikki lähteneet ja jonka
kaikki voimme löytää, sen Isän, joka rakastaa meitä, ei
nuoren Krishnan rakkaudella, ei Buddhan säälillä, vaan

joka rakastaa meitä niin, että me emme voi sitä sanoin oikeastaan kuvata. Meidän pitää vain katsella Jeesus Kristuksen esimerkkiä, meidän pitää katsella, millä tavoin hän rakasti, millä tavoin hän menetteli elämässä joka hetki, millä tavoin hän opetuslapsiaan rakasti, millä tavoin hän kulki kohti kuolemaa, mitä hän sanoi ryövärille ristillä: ”Sinä, joka olet niin paljon kärsinyt, niin suuressa tuskassa ollut, niin vaikeissa elämän tehtävissä, olet ryöväynyt, murhannut ja varastanut, tule minun luokseni, tänään olet minun kanssani paratiisissa.” Meidän tulee katsoa häntä, kuinka hän antoi anteeksi kaikille, kuinka hän ristillä rukoili vihamiestensä puolesta, kuinka hän sanoi: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.”

Tämä kaikki riittää minulle, se näyttää minulle, minäkäläinen on meidän Jumalamme. Me emme voi käsittää Jumalan rakkautta, me emme voi käsittää Isän rakkautta, me emme voi käsittää Jeesus Kristuksen olemusta, hänen äärettömän ylevää inhimillisyyttään, jollemme itse ole kärsineet, jollemme ole kulkeneet tuskan kuiluja. Siinä määrin kuin voimme kulkea tuskien kuiluissa, pettymyksissä, vaikeuksissa, sellaisissa tunteissa, että olemme hyljäytyt, kaikissa elämän suruissa; siinä määrin kuin saamme kaikissa niissä kulkea, siinä määrin voimme päästä ymmärtämään ja tuntemaan, mikä on Jumalan rakkaus, Isän rakkaus meitä kohtaan, mikä se Jumala on, jonka Jeesus Kristus meille näyttää, jonka ruumistuma hän on. Krishna ruumistutti Jumalaa, Buddha ruumistutti Jumalaa, kaikki vanhat profeetat ja jumalanpojat toivat ilmi Jumalaa omalla tavallaan, mutta kukaan heistä ei osannut näyttää sille ihmiskunnalle, joka vaelsi vielä tietämättömyyden harhoissa, eläimellisten intohimojen sokaisemana, kuka Jumala on. Vasta sitten,

kun Jeesus Kristus oli voinut ottaa kokonaan Isän vastaan itseensä, kun Jeesus Natsaretilainen oli voinut täytyä Kristuksella, taivaallisella ihmisellä, Jumalan omalla tiedolla siitä, kuka on täydellinen ihminen, silloin vasta saattoi Jeesus Kristus näyttää meille Jumalan, tuoda meille Isän lähemmäksi kuin koskaan ennen oli tapahtunut. Ihmiskunnan suurin juhlahetki, ihmeellinen tunti tämän planeetan elämässä oli se, jolloin sen eläville olennoille, ihmisille ja eläimille, näytettiin fyysisessä todellisuudessa, mikä on se rakkaus, joka on kaiken takana. Silloin me ymmärrämme, vähän aavistamme: siinä sydämessä ainoastaan on lepo, ainoastaan siinä on rauha, ainoastaan se ratkaisee kaikki meidän pulmamme ja kysymyksemme. Niin huonoja ja mitättömiä kuin olemmekin, niin syntisiä, puutteellisia, rikksellisiä — niin kun avaamme sydämemme ottamaan vastaan sitä valoa ja rakkautta, joka Jumalasta, Isästä, Jeesus Kristuksen kautta meihin tulee, silloin me löydämme rauhan ja pelastuksen, silloin vapaudumme, silloin todella voimme suosta nousta.

Miten tutustuminen toisten uskontojen jumaliin auttaa meitä pahasta tahdostamme, itsekkyydestämme ja synneistämme? Jos me alamme oikein toden teolla pyrkiä, vakavasti tehdä työtä itsemme kanssa, niin se paljon meitä auttaa. Me näemme ihmeellisiä olentoja, suurenmoisia ihmisiä kaikissa vanhoissa uskonnoissa. Mutta uskaltaako kukaan heistä sittenkään sanoa: minä olen elävän Jumalan löytänyt. Tänä päivänä Intiassa, Kiinassa ja yleensä Idässä etsitään vilpittömästi totuutta. Meillä ei täällä länsimailla ole aavistustakaan siitä harmaudesta, vilpittömyydestä, vakavuudesta, millä ihmiset siellä etsivät totuutta. He lähtevät metsiin, istuvat siellä kymmeniä vuosia, taistelevat itseään vastaan, nouse-

vat hengessään korkeille ylängöille. Ajatelkaamme tätä kaikkea. — Ehkä meillä länsimaillakin luostareissa on niin joskus ponnisteltu. — Ja kuitenkin nämä ihmissielut, ihanat ihmissielut, jotka noin ovat pyrkineet ja ponnistaneet, voivat sanoa, niinkuin muuan erakko, joka 40 vuotta yhtämittaa oli istunut pienessä luolassa eikä koskaan tämän 40:n vuoden aikana ulos mennyt. Kun häneltä kysyttiin: ”mitä sinä olet voittanut, kun tuossa olet istunut?” — niin hän voi vastata: ”sen olen voittanut, että tässä olen vapaa viettelyksistä.” ”Minkä tähden et siis ole lähtenyt ulos täältä?” ”Sentähden, että jos minä olisin lähtenyt ulos täältä, niin kuka ties nainen tai raha olisi voinut minun sieluni vietellä. Ja minä tahdon olla vapaa viettelyksistä, itseni herra.” — ”Oletko siis löytänyt Jumalan, oletko löytänyt ikuisen elämän?” — ”Sitä minä en tiedä, en voi sitä väittää. Minä etsin ja minä uskon, että joskus ehkä monen ruumistuksen perästä minä löydän Brahman.”

Eikö tuo ole ihailtavaa, suurenmoista. Ja kuitenkin se päättyy vain tuollaiseen uskoon: ”uskon, että joidenkuiden ruumistusten perästä löydän Jumalan, Brahman.”

Ymmärrämmekö me ihmiset täällä länsimailla, kuinka ihmeellisessä, etuoikeutetussa asemassa me olemme, kun Jeesus Natsaretilainen, Christos, näyttää meille, että Jumala on rakkaus. Jumala ei ole poissa tästä elämästä; Jumala on tuotava tähän elämään. Ei meidän tule paeta tästä, meidän tulee elää tässä, meidän tulee tehdä tämä Jumalan valtakunnaksi, nyt ottaa vastaan Jumalan rakkaus, joka kolkuttaa sydämen ovelle. Meidän on elettävä siinä rakkaudessa; meidän on tehtävä maailma onnelliseksi siinä piirissä, jossa elämme. Jokaisen on oltava pienessä uskollinen, kunnes hänet asetetaan suuren yli. Elämä on tehtävä arvokkaaksi, elämä, joka jatkuu

kuolemassa, jos saavutamme ikuisen elämän. Tietenkin saamme syntyä uudestaan, koettaa uudestaan, jos me emme nyt pääse selville Jumalasta. Mitä varten olemme tänne tulleet, jollemme sitä varten, että tästä elämästä jotakin tekisimme? Mitä varten olisimme tähän elämään tulleet, jos meidän pitäisi vain pyrkiä siitä pois; jos se ei olisi itsessään arvokas? Jeesuksen sanoma on: ”Tämä elämä on itsessään arvokas; asettakaa se totuuden palvelukseen. Kuinka pieniä, yksinkertaisia olentoja tunnettekin olevanne, niin pyhittäkää elämänne Jumalan palvelukseen. Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut.”

XI Rakastakaa toisianne

Rakkaudesta puhuttaessa jokapäiväisessä kielenkäytössä verraten harvoin tarkoitamme jumalaista rakkautta, veljesrakkautta, josta uskonnoissa puhutaan. Tavallisesti me käytämme tätä sanaa merkitsemään sitä seikkaa, sitä rakkauden ilmennystä, jos niin tahdomme sanoa, jota myöskin nimitetään lemmeksi, vaikka kyllähän näitä sanoja rakkaus ja lempi paljon sekoitetaan toisiinsa ja käytetään samasta asiasta rinnatusten. Mutta olisi hyvä tehdä jonkinlainen ero näiden välillä ja säilyttää sana rakkaus jumalaiselle rakkaudelle ja sana lempi sille sukupuolesta johtuvalle rakkaudelle, joka on meidän ihmisten ensimmäinen opettaja kaikessa rakkaudessa.

On tavallisesti puhuttu hieman halveksien sukupuolilemmestä ja arvosteltu sitä ala-arvoiseksi. Varsinkin täällä kristikunnassa on tullut tavaksi käsitellä sukupuolielämää hävettävänä asiana, josta ei voi vapaasti puhua. Mutta toiselta puolen on kaikkina aikoina koko maailmassa, ei ainoastaan kristikunnassa, runoilijat, ihmiset ollessaan hyvällä, onnellisella mielellä, nähneet tässä sukupuolilemmessä erinomaisen ihanaa ja kaunistaa. Mitä elämä olisi, jos ei olisi sitä ihmeellistä elämän viehätystä, joka syntyy sukupuolilemmestä. Ja todella on sen arvatenkin jokainen ihminen kokenut, että silloin kun hän rakastuu, hän tuntee uutta voimaa itsessään; on aivan kuin hänen sielunsa heräisi unesta, ja niinkuin uusia voimia ja kykyjä hänessä ilmenisi. Jos ei hänessä ole ollut ennen runollista mielikuvitusta, niin on melkein kuin itsestään selvää, että kun hän rakastuu, niin runosuoni voi itsessään hänessä puhjeta; hän aina-

kin käsittää runouden ja voi nauttia runoudesta; hän joutuu kauniin mielikuvituksen valtaan. Se värittää kokonaan hänen toimintansa, ja sielu saa kuin uuden pohjasävelen. Kun klärvoajanti, selvänäkijä, katselee ihmistä rakastuneessa sieluntilassa, niin hän huomaa eron rakastuneen ja muiden ihmisten välillä. Se väreily, joka on rakastuneen ihmisen ympärillä, on sanomattoman kaunis verrattuna tavallisten ihmisten auroihin. Rakastavan ihmisen aura on hyvin kaunis, ja hänellä on selviä kuvia jostakin puhtaasta elämästä, ja hänellä on tunne sisässään, joka kehoittaa häntä epäitsekkyteen ja luomaan jotakin kaunista. Tämä kaikki näkyy hänen aurassaan, häntä ympäröivissä väri- ja värivahduksissa. Sentähden runoilijat eivät ole väärässä, vaan täysin oikeassa, kun he ihailevat tätä sukupuolielämää ja pitävät sitä elämän korkeimpana viehätysten ja sisältönä. Tietenkään ei ole sanottu, että se olisi korkein, mutta se on korkein niiden mielestä, jotka eivät ole muuta kokeneet. Saattaahan kyllä olla korkeampiakin elämän ihanteita. Ihmiselle, joka kokee lempeä, se on korkein. Sentähden jokainen ymmärtävä ihminen ja totuudenetsijä asettuu kunnioittavalle kannalle tätä ilmiötä kohtaan; hän pitää sitä ihmiskunnan kasvattajana. He asettuvat erikoiselle kannalle, sillä siihen yhtyy halu auttaa. Sentähden kun taiteilijat, kuvanveistäjät ja maalarit rakastuvat, niin he tuntevat heti suuren luovan voiman itsessään, ja he tuntevat, että nyt he saavat jotakin aikaan. Sentähden on sängen etevä ihmisiä, luovia neroja, jotka ovat tahtoneet elää yhtämittäisessä lemmenhuumassa. He ovat etsineet aina uutta kohdetta lemmelleen, sillä on huomattavaa, että tämä rakastuminen, tämä sukupuolilempi, ihastuminen, ei kestä rajattomasti, vaan katoaa. Se tapahtuu silloin, kun tapahtuu yhtyminen kahden suku-

puolen välillä. Ehkei aina heti silloin, mutta useimmiten se silloin katoaa. Sentähden he etsivät uutta tilaisuutta rakastumiseen saadakseen uutta stimulanssia, kiihoketta luovaa työtä varten. Me kauhistumme tätä, pidämme sitä epäsiiveellisenä ja sairaalloisena ilmiönä, että suuret nerot ovat tällaisia Casanovia, jotka lentävät kukasta kukkaan. Tässä yhteydessä en tahdo sitä arvostella siiveelliseltä kannalta; minä ainoastaan korostan sitä seikkaa, että tämä mielentila on omiansa pitämään lahjakkaita ihmisiä luomiseen pystyvässä viressä ja pitämään heitä kauniissa mielentiloissa. Me tietenkin sanomme eetillisesti, että esteettinen mielentila on liian kalliisti ostettu, jos toiset ihmiset tulevat siitä onnettomiksi, mutta silti täytyy ymmärtää, miksi lahjakkaat ihmiset usein elävät tällä tavoin. Tämä sukupuolilempi on siis ihmeellinen kannustin, stimulanssi ihmisen sielunelämässä, sillä ihminen on olento, joka ei saa inspiraatiota näkymättömästä maailmasta ilman muuta, vaan ainoastaan siten, että hänen ruumiinsa joutuu erikoiseen vibraatioon, väreilyyn; ja siihen se voi joutua erilaisten asiain kautta elämässään, esim. surun, kovan kohtalon ja sairaalloisuuden johdosta, tai myös rakkauden avulla. Nämä voivat panna ihmisen väreilemään. Jos hän on runoilija, niin hänen ruumiinsa jokainen osa pääsee sellaiseen väreilyyn, että se voi ottaa vastaan inspiraatioita ylhäältä, ja hän voi luoda kuolemattomia mestariteoksia. Kun me katselemme tätä sukupuolilempeä käytännön kannalta ja seuraamme sen vaiheita jokapäiväisessä elämässä, niin huomaamme, että milloin se vie avioliittoon, tapahtuu usein kummallinen heräämys sitten, kun nämä kaksi rakastunutta on saanut toisensa: he huomaavat yht'äkkiä, etteivät he sovikaan toisilleen; ihmeellinen viehäytys hälvenee, ja he tuntevat itsensä kuin Aatami ja

Eeva paratiisissa, alastomiksi. He eivät enää ymmärrä, mikä tässä viehättäisi: ”Tuotako minä rakastaisin; hänhän on aivan vieras olento; en näe hänessä mitään!” Kaikenlaiset pienet tavat ja ominaisuudet alkavat vai-vata heitä, kun esiintymis- ja ajatustavat, tuntemukset ja elämän vaatimukset huomataan aivan yht’äkkiä vastakkaisiksi. Silloin nuo kaksi ihmistä, jotka ovat lem-men huumassa menneet naimisiin, huomaavat, etteivät he rakastakaan toisiansa, ja he kadottavat enemmän tai vähemmän uskonsa rakkauteen. He tulevat kynnikoiksi. Sentähden näemme, että ihmiset pyrkivät eroamaan toisistaan. Se on tehty eräiden maiden laeissa yhä helpom-maksi, ja muutamissa maissa on moniavioisuus luvalli-nen jne. — Mutta on toisenkinlaisia avioliittoja, joissa aviopuolisot huomaavat yhä enemmän pitävänsä toisis-taan; he ymmärtävät toisiaan, vaikka jokapäiväinen elämä kaikkine arkipäiväisyyksineen on heidän ympärillään ja lemmen huuma on haihtunut. He eivät silti tule on-nettomiksi; on niinkuin heidän sisässään kasvaisi jotakin uutta, ei ainoastaan tuota aistillista; he alkavat ymmär-tää toisiaan ja ajattelevat samaan suuntaan ja tulevat yhä lähemmäksi toisiaan, tutummiksi ja rakkaammiksi, ja silloin heidän elämänsä on onnellinen; heidän avio-liittonsa on sopusointuinen, harmonoinen; heidän elä-mänsä on täynnä uutta viehätystä. He eivät ehkä heti käsitä, miksi eivät kaikki voi olla yhtä onnellisia kuin he. Ja täydellä syyllä voimme kysyä: miksi avioliitto toi- sessa tapauksessa osoittautuu niin onnettomaksi ja toi- sessa niin onnelliseksi? Ymmärtääkseen sitä, täytyy teh-dä oikea kuva siitä, mikä tämä sukupuolirakkaus on ja mihin se perustuu. — Sukupuolinen rakkaus perustuu magneettiseen vetovoimaan. Mutta mihin sitten tämä ve-tovoima perustuu, mistä se johtuu? Siihen, että me ihmi-

set olemme erilaisia, toiset miehiä ja toiset naisia, vieläpä toistemme vastakohtia. Siten on kumpikin heistä yksinään ainoastaan puolisko, ja vasta yhdessä nämä puoliskot muodostavat kokonaisuuden. Tämä perustuu vastakohtien toisiaan täydentävään lakiin, joka sanoo: vastakohtat täydentävät toisiaan. Ihmisten kesken ovat nämä vastakohtat kuin murtoluvut; mies merkitään puolella ja nainen merkitään puolella; yhdessä he muodostavat kokonaisuuden. Se on luonnonvoima, joka aina vetää murtolukuja yhteen muodostamaan kokonaisuuden. Ja niin kauan kuin ihminen ei ole kokonainen, vaan murto-osa kokonaisuudesta, niin kauan hän etsii toista olentoa, joka täydentää häntä, jossa on se, mikä häneltä puuttuu, jossa on hänen komplementtinsa ja joka vaikuttaa häneen vetovoimana, magneettina. Se on sääntö elämässä, niin että ne, jotka sopivat yhteen, muodostavat kokonaisuuden ja tuntevat magneettista vetoa toisiaan kohtaan. Tätä lakia ei voi paeta. — Tämä laki puolestaan perustuu siihen, että ainoastaan kokonaisuus, jossa on vastakohtat yhtyneinä, voi luoda; puolinnaisuus, puolisko ei voi luoda. — Jos ajattelemme täydellistä Jumalaa, niin se ei voi olla puolinainen; se on kaikki käsittävä ja kaikki itseensä sulkeva elämä ja se täydellisyys, johon kaikki uppoaa. Sentähden se on ikuisesti luova. Ei kumpikaan näistä vastakohtista kykene yksin saamaan mitään aikaan. Jos vastakohtat ovat henki ja aine, tajunta ja muoto, niin henki, tajunta pysyy aivan steriilinä, kykenemättömänä, aikaansaamattomana, jos se ei saa käyttää ainetta ja muotoa. Ja muoto pysyy hedelmättömänä, ellei henki sitä elävöitä. Siis kaikki ilmennyt perustuu noihin vastakohtiin: henki ja aine. Sentähden Jumalassa, jumalaisessa elämässä nämä vastakohtat ovat yhtyneet yhdeksi. Sentähden ju-

malainen elämä alati luo. Ihmiset ovat samanlaisessa asemassa; he ovat jumalaisia siinä mielessä, että he voivat luoda, että heidän tehtävänsä on luoda. Heidät on luotu luojiksi; heidän päämääränsä on tulla ihmisiksi, jotka voivat luoda. Tämä ei tietenkään tarkoita fyysistä synnyttämistä, suvun jatkamista, vaan jotakin korkeampaa, tavallaan kyllä sitä, mutta uudessa muodossa. Sentähden puhumme siitä, kuinka suuret nerot luovat kuolemattomia runoja, kuolemattomia tauluja tai veistoksia. He ovat täten luodessaan jollakin tavoin synnyttäneet, mutta se ei ole mitään inhimillisen suvun fyysistä jatkamista, vaan todella luovaa työtä, niinkuin jumalainen luominen on. Kun ihminen on määrätty luojaksi, niin pitkä kehitys vie siihen, että hän voi luoda eläviä olentoja niin kuin Jumala. Mutta se ei ole suinkaan sitä, että hän fyysisesti synnyttäisi. Tämä fyysinen synnyttäminen ja suvun jatkaminen näkyvässä maailmassa on sellaista kuin se on siksi, ettemme ole kokonaisia, täydellisiä ihmisiä, niinkuin meidän ”taivaallinen Isämme on täydellinen”, niinkuin Jeesus sanoo, vaan puolinaisia olentoja. Sentähden tässä fyysisessä maailmassa tarvitaan nyt kaksi vastakohtaa, jotka muodostavat kokonaisuuden. Siis mies ja nainen yhdessä muodostavat kokonaisuuden, ihmisen, ja jokainen lapsi on ihmisen poika eli ihmisen lapsi. Se ei ole vaimon lapsi eikä miehen lapsi, ei lesken poika, jota nimitystä käytettiin Vanhassa testamentissa ja joka nimi itsessään sisältää avunhuudon, siinä on jotakin painostavaa ja puutteellista; se huutaa apua, koska se ei ole ihmisen poika vaan lesken poika. Jokainen lapsi on ihmisen poika, ja se tarkoittaa fyysisesti tietysti sitä, että jokainen ihminen on kokonaisesta ihmisestä syntynyt, siis isästä ja äidistä. Samalla on tällä lausuttu Jeesuksen oma käsitys, että hän on ih-

misen poika, Joosefin ja Marian poika; he yhdessä muodostavat ihmisen fyysisesti, ja heidän poikansa hän on, ei yksinomaan toisen tai toisen. Mutta samalla hän tällä lauseella pyhittää inhimillisen sukupuolisuhteen, joka vie lapsen syntymiseen. Se on silloin tullut pyhitetyksi, se on silloin täyttänyt tarkoituksensa fyysisessä luonnossa. Ja siinä mielessä jokainen lapsi on myös ihmisen poika, että niinkuin Jeesus ihmisen pojasta tuli Jumalan pojaksi, niin jokaiseen lapseen, joka syntyy maailmaan, kätkeytyy Jumalan pojan mahdollisuus, mysteerii. Niinkuin Jeesus Kristus oli Jumalan poika, niin kuka tahansa, joka on ihmisen poika, voi myös kehittyä Jumalan pojaksi.

Avioliitossa näemme, kuinka nämä kaksi, jotka täydentävät toisiaan, nämä vastakohtat, jotka yhdessä muodostavat kokonaisuuden ja ovat toistensa komplementteja, tulevat onnettomiksi, he aivan kuin heräävät ja huomaavat, että he eivät kuulu yhteen. Mistä tämä johtuu? Ei kukaan voi kieltää sitä suurta atraktiota, vetovoimaa, joka oli heidän välillensä. Mistä sitten johtuu se, etteivät he enää rakasta toisiansa? Se johtuu siitä, että he eivät tapaa toisiansa rakkauden tasolla. Rakkaus ei tyhjenny tuohon sukupuolilempeen, joka itsessään on luonnonvoima, kohtalon koulu, rakkauden koulu, ja se johtuu siitä, että me emme ole täydellisiä. Mutta se ei ole merkki siitä, että tietäisimme, mikä rakkaus on. Voi olla, että nuo kaksi, jotka joutuvat tähän kouluun alkavat tutkia itseään: miksi en rakastakaan tuota toista?, ja kuinka minun pitäisi rakastaa? Ja voi olla, että jos heillä on lapsia, niin ne voivat vetää heidät taas yhteen, ei lemmen merkityksessä, vaan jossakin toisessa merkityksessä; he voivat oppia suvaitsemaan toisiansa, ymmärtämään toisiansa, ehkä rakastamaankin toisiansa.

Mihin sitten tulevat ne toiset ihmiset, jotka joutuvat avioliittoon kohtalon käskystä? He tulevat itsestään siihen, että he huomaavat rakastavansa toisiansa. Mihinkä se perustuu? Se perustuu aivan toiseen seikkaan; se ei perustu vastakohtien täydennyslakiin, vaan se perustuu yhteyden lakiin. Rakkaus johtuu siitä, että me olemme samankaltaisia, että olemme yhtä. Rakkaus on siis todellisuudessa toisella nimellä ystävyyttä. Jos lempi vie ystävyyteen, niin se on tehnyt tehtävänsä. Erehdymme, jos nuorena kuvittelemme, että elämä on ikuista lemmeleikkiä, että aina saamme elää yhdessä onnen huomassa. Silloin petymme surkeasti. Niin ovat kaikki, jotka niin ovat ajatelleet, pettyneet. Mutta kun me ymmärrämme, että rakkaus on ystävyyttä, joka on kahden ihmisolennon välillä ja että se ei voi perustua mihinkään puolinaisuuteen eikä murto-osaan, että rakkaus on 'ykkösten' välillä, ja 'ykköset' huomaavat olevansa yhtä rakkaudessa, joka on Jumala, ja ihmiset heräävät rakkauteen, niin he näkevät Jumalan; jos he eivät näe Jumalaa, niin he tuntevat Jumalan, he tuntevat ykseyden ja tuntevat yhtäläisyyden toistensa kanssa, ja siten he tuntevat yhdistyneensä itseensä.

Rakkaus kulkee aina ystävyyden kautta, ja se vie Kristuksen rakkauteen. Kristus on totuus kaiken takana, joka yhdistää kaikki yhdeksi. Todellinen rakkaus — eikä ole olemassa muuta kuin todellista rakkautta — on Kristuksen tuntemista ja Kristuksessa elämistä; rakkaus on sitä, että tunnemme yhteyden toistemme kanssa. Rakkaus ei ole ollenkaan samaa kuin lempi, joka perustuu vastakohtien aiheuttamaan magneettiseen vetoon. Rakkaus on sielullisesti kokonaisten yksilöiden keskinäinen ystävyys, veljeys ja todellinen toisillensa antautuminen ja toisten puolesta eläminen, niinkuin Jeesus

meille näytti omassa elämässään ja omalla esimerkillään. Hän rakasti, ja ne, jotka joutuivat hänen opetuslapsikseen elivät aivan uudessa ilmapiirissä, aivan puhdistuneessa ystävyuden ja rakkauden ilmapiirissä, jossa ymmärrettiin, kuka Jumala on ja missä on Isä, sillä Jeesus saattoi aina, joka elämän kohdassa, näyttää, minkälainen Isä Jumala on. Sentähden on Jeesus ainoa, joka voi meille täydellisesti selvittää Jumalan, sillä hänen selvityksensä ei ole sanoissa, — se tietenkin on myös niissä, — mutta se on ennenkaikkea hänen omassa olemuksessaan, luonteessaan, hänen inhimillisyydessään. Hän on ainutlaatuinen; hän voi joka elämän kohdassa näyttää, miten tulee olla ja miten on meneteltävä. Meidän ei tarvitse enää koskaan mitään epäillä, jos elämme Kristuksessa. Jos näemme hänet edessämme ja tunnemme hänen neuvonsa ja käskynsä, niin voimme nähdä hänet missä situaatiossa, tilanteessa tahansa ja osaamme käyttäytyä, niinkuin ihmisen tulee ja tiedämme, mikä Jumalan tahto on. Ei se ole mitään teatteria, vaan se on joka ainoassa tilanteessa maan päällä samanlaista. Tässä Jeesus on meidän esikuvamme, meidän kaikista lähinnä oleva Jumala, ymmärtäjä ja auttaja ja rakastaja. Tämän rakkauden suuri salaisuus on painettava syvälle mieleen. Meidän on kaikkien ymmärrettävä, että rakkaus perustuu yhteyteen, ei vastakohtiin, vaan yhteyteen ja ystävyyteen. Rakkaus on itsensä unohtamista. Rakkaus on aivan niinkuin äidin rakkaus, joka on kauneimpia rakkauden ilmennyksiä, mitä me tunnemme maan päällä. Äiti unohtaa itsensä kokonaan lapsensa tähden; ei hän pyydä mitään; hän uhrautuu lapsensa puolesta ja menee vaikka kuolemaan hänen tähtensä; tekee mitä vain. Kaikki hän kärsii, kaikki hän antaa anteeksi ja kaikki hän ymmärtää. Äidin rakkaus on suu-

renmoinen pienoiskuva Jumalan rakkaudesta. Ja jos joskus joku on huomauttanut, että voiko ajatella, että Jumala meitä rakastaa, kun hän antaa meidän niin paljon kärsiä, niin me voimme siihen päin vastoin sanoa, että juuri siinä ilmenee Jumalan sanomaton rakkaus, sillä tässä kärsimysten koulussa me ihmiset, jotka itse olemme jumalaisia, tulemme tietoisiksi omasta jumaluudestamme, siitä, että osaamme rakastaa: me opimme tässä rakkauden, sillä vaikka me kaiken tietäisimme, niinkuin Paavali sanoo, niin mitä se olisi, jos ei meissä olisi rakkautta. Se on ihmeellinen läksy, jota oppimaan olemme tänne tulleet, ja se rakkaus kulkee kummallisia polkuja pitkin. Siinä auttaa meitä sukupuolirakkaus eli lempi ottamaan ensimmäisiä horjuvia askeleita, ja sitten kokemusten koulussa opimme yhä enemmän rakastamaan ja ymmärtämään, mitä rakkaus on, tulemme yhä enemmän täytetyiksi Jumalan hengellä, Jumalan rakkaudella.

Sentähden, kun ajattelen näitä asioita, tulee aivan väkisin kuva siitä, kuinka suurenmoisesti on aina ajateltu, ja etenkin ajateltu sen jälkeen, kun Jeesus on ilmestynyt maan päälle, että Jeesuksen elämää, sanomaa ja voimaa voisi levittää erikoisen instituution, koulun kautta. Kaikissa uskonnoissa perustettiin jonkinlaisia kirkkoja ja seurakuntia, ja papisto, jonka tehtävänä oli levittää uskonnon elämänoppia. Jos nyt ajattelemme Kristuksen sanomaa, hänen elämänsä ja hänen elämäntehtävänsä ja sitä lahjaa, jonka hän antoi ihmiskunnalle, niin voi ymmärtää, mikä tehtävä oli unelmoitu kirkolle eli seurakunnalle; paremmin sanoen, mikä oli kirkon ja pappiskastin tarkoitus ja tehtävä. Sen voi hyvin ymmärtää, kun ajattelemme Jeesusta rakastavana olentona, esimerkkinä ja opettajana, joka neuvoo ihmiselle, millä tavoin hän voi oppia rakastamaan. Kun tämän muistamme,

niin me olemme ymmärtäneet kirkon ja papiston tehtävän. Kirkon piti olla tämän Jeesus Kristuksen sanoman tulkkina, suuna, edustajana ja täyttäjänä. Me olemme historian kuluessa tottuneet ajattelemaan verraten halveksivasti papistosta. Tietenkin voimme tunnustaa kaiken sen hyvän, mitä se on tehnyt, mutta usein kiintyy huomiomme sen heikkouksiin ajatellessamme papiston suurta tehtävää. Silloin ajattelemme, että kyllä jokainen ihminen voi suorittaa omat asiansa Jumalan kanssa, sillä koko kirkko ja pappiskasti perustuu johonkin väärään olettamukseen, että Jumala on julma ja ankara, joka vaatii, että lapset olisivat hyviä. Roomalaiskatolisessa kirkossa jopa sanotaan, että ainoastaan paavilla on avaimet taivaaseen. Kirkon ulkopuolella ei ole mitään pelastusta; paavilla ja papeilla on taivaan valtakunnan avaimet. Ja tietenkin on kirkolla suuri tehtävä, kun se päästää taivaaseen ihmisiä, jotka muuten joutuvat helvettiin ja kadotukseen. Katolinen kirkko ajattelee, että kirkolla on jonkinlainen tehtävä muistuttaa helvetin kauhuista ja Jumalasta kaikissa tilaisuuksissa, ja sitten on joitakin temppuja tehtävä syntymis-, kuolema- ja vihkimistapauksissa, joka on omiaan solmimaan rikkoontuneet välit Jumalan kanssa. Tämä kaikki on tietenkin hassutusta. Ei ole mitään sellaista Jumalaa, että täytyy olla pappi välittämässä. Jokainen ihminen itse sopii itsensä ja Jumalan kanssa ainoastaan sillä tavoin, että hän korjaa sen asian, josta hänellä on paha omatunto ja koettaa elää sillä tavoin, että hänellä ei ole syytä oman tunnon edessä. — Mutta kun ymmärrämme, että Jumala on rakkaus, joka tahtois, että me oppisimme rakastamaan, niin silloin ymmärrämme, mikä suuri tehtävä voisi olla kirkolla ja pappiskastilla. Heillä voisi olla se miehuinen tehtävä, niinkuin on alkuaan unelmoitu, että he

tarkasti tuntisivat Jeesuksen käskyt ja neuvot ja tarkasti niitä noudattaisivat; tarkasti tietäisivät, millä tavoin pääsee rakkauteen, millä keinoin voimme oppia rakastamaan; että he itse osaisivat rakastaa ainakin jossakin määrin, että jokainen pappi rakastaisi niin paljon kuin hän kykenisi, — enemmän häneltä ei vaadita, — mutta edellytyksenä olisi, että jokainen pappi rakastaisi, — muuten hän ei ole mikään Jeesuksen seuraaja ja Kristuksen ilmoittaja. Mutta kun ajattelempa, että olisi sellainen ihmisluokka, sellainen säätyluokka ihmisten kesellä, joka osaisi aina rakastaa ja osaisi näyttää toisille, mitenkä heidän tulee menetellä oppiakseen rakastamaan; jotka siis noudattaisivat Jeesuksen viittä käskyä ja opettaisivat niitä toisille, niin silloin täytyy tunnustaa, että sellaisia ihmisiä meidän kristikuntamme juuri kaipaa. Ja täytyy tunnustaa, että aina on ollut pappienkin joukossa sellaisia ihmisiä, jotka ovat osanneet rakastaa ja tunteet Jeesuksen elämän opit ja koettaneet seurata Kristusta. He silloin täyttävät tehtävän ihmiskunnan historiassa, sillä mitään muuta tehtävää ei tällaisella erikoisella kastilla voi olla, kuin näyttää esimerkkiä rakkaudessa ja opettaa toisia rakastamaan. Jos olisi sellainen kasti, niin se ei koskaan hyväksyisi sotaa; se silloin yhtenä miehenä, kristikunnassa yhtenä äänenä huutaisi kansoille ja hallitsijoille silloin kun ne kadottavat järkensä: muistakaa, keitä olette; että olette ihmisiä, että olette kristittyinä velvolliset sopimaan rakkaudessa asiat. Ei olisi vaikeata hallituksille ja kansoille ratkaista asioita järjellä ja hyvällä tahdolla, kun olisi suuri joukko ihmisiä joka maassa, jotka näyttäisivät, mihin päin meidän ihmiskuntamme on kehittymässä ja mihin täytyy kulkea. Sellainen kirkko ja pappiskasti olisi suurenmoimen. Sellaisen aikaansaamiseksi kannattaisi tehdä työtä;

sellaisiksi asiain pitäisi tulla, sillä tämä elämä ei ole mitään leikkiä; se on paljon vakavampaa, kuin miltä puusta katsoen näyttää. Se ei toiselta puolen merkitse, että elämä olisi vakavaa siinä mielessä, että meidän aina täytyy näyttää surullisilta, että täytyy näyttää ikävältä, vaan että elämän pitäisi olla paljon kauniimpaa, viehättävämpää kuin milloinkaan maan päällä. Sentähden on apostoli Paavalin ensimmäisen Korinttolaiskirjeen 13. luvussa nämä äärettömän kauniit sanat rakkaudesta, mutta jotka usein tulkitaan väärin ja pannaan merkittämään aivan toista: ”Sillä nyt näemme niinkuin kuvastimesta, arvoituksen tavoin, mutta silloin näemme kasvoista kasvoihin; nyt tunnen vaillinaisesti, mutta silloin tunnen täydellisesti, niinkuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan.” On luultu, että nämä sanat tarkoittavat kuoleman jälkeistä elämää, että nyt näemme niinkuin kuvastimesta, mutta sitten kuoleman jälkeen kasvoista kasvoihin. Mutta asia ei ole sillä tavoin. Paavali puhuu rakkaudesta. Olkoon meillä nyt kuinka paljon tahansa viisautta, osaamme profetoida ym., mutta meissä ei ole rakkautta, me näemme kuin kuvastimesta, mutta siten, kun ihmisellä on rakkaus, silloin näemme kasvoista kasvoihin. Rakkaus on se, joka avaa silmämme, joka näyttää totuuden ja joka antaa meidän nähdä totuuden kaikissa asioissa. Vaikka olisimme kuinka viisaita, niin me näemme vain puolinaisesti niinkuin kuvastimesta, että meidän täytyy kuin puoleksi arvata. Mutta kun meissä on rakkaus, niin me näemme asiat niinkuin ne ovat, me näemme ihmiset niin kuin he ovat ja Jumalan niinkuin Hän on. Sillä ainoastaan se sydän, joka on puhdas ja jossa asuu rakkaus, voi nähdä Jumalan, totuuden. Sentähden kaikki meidän elämässämme riippuu rakkaudesta. Kun opimme rakastamaan toisia sillä rakkaudella,

jolla Jeesus Kristus meitä rakasti, niinkuin hän sanoi: ”Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä teitä rakastin,” — silloin myös kaikki arvoitukset on ratkaistu ja silloin näemme totuuden ja saavutamme iankaikkisen elämän ja rauhan ja autuuden.

Sisälllys

I	Boodhisattva, Buddha ja Kristus	7
II	Saatanan elämänvaiheet	25
III	Onko paholaisia olemassa?	38
IV	Ikuinen taistelu	57
V	Voittaako valo?	73
VI	Lucifer ja Antikristus	91
VII	Kenen avulla — oman itsemmekö?	104
VIII	Antikristus	123
IX	Miten Kristus auttaa?	135
X	Rakkaus	156
XI	Rakastakaa toisianne	166

